

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, НОВЕМБАР 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2750

ОДРЖАН СЕДМИ ОТАЦБИНСКИ КОНГРЕС СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Др Војислав Шешељ:

*„Борба за слободу
мог народа је смисао
мог живота”*

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛНКА СРБИЈА Л.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:
*„Да гoсцoдинe
Најс,
ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагаћи.
Ја се не
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој живoт у Хагy”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџат Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Миролуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветковић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104 од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Умјесто уводника

Агим Чеку, ратни злочинац, обишао је ових дана Црну Гору, наговјештавајући да се великоалбански апетити никако нијесу смањили, већ напротив све је јасније да руководство Албанаца Црну Гору сматра својом територијом, односно покрајином. Тако се овај ратни зликовац и терориста у Црној Гори понашао не само као гост, већ као неко ко је дошао да обиђе своју територију и да утврди пазар са актуелном влашћу у Црној Гори.

Мило Ђукановић, први човек демократске партије социјалиста, био је не само домаћин овом терористи и зликовцу већ, свакако толико сервилан и на услузи човјеку чије су руке кржаве до рамена од клања српске нејачи и српских цивила.

Актуелна власт у Црној Гори и даље несмањеном жестином покушава да затре све што је српско и православно. Осим Српске радикалне странке др Војислав Шешел и Српске листе нико други не покушава да заштити интересе српског народа који је и државотворни народ у Црној Гори.

Карактеристика садашњег стања у политици Црне Горе је свакако почетак „луцања“ ДПС-а и то на фракционашке и интересне групе што ће се тек видети у блиској будућности.

Као колатерална штета политичких игара у Црној Гори показао се дипломирани фризер, иначе председник тзв. Дукљанске академије наука и уметности, Јеврем Брковић.

Оно што је занимљиво и посебно интересантно је да су Јеврема (национале) претукли његови. По његовим речима, покушај његове ликвидације су извели Секула Бартолић и Ђелави медвед.

Ових дана се захуктава прича око новог Устава и у том нацрту нико и не помиње српски народ.

Наравно, ако је Агим Чеку главни и једини спољно-политички партнер црногорске власти онда је јасно докле смо стигли и шта Срби у Црној Гори могу да очекују.

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел
упутио писмо делегатима Седмог отаџбинског конгреса

Борба за слободу мог народа је смисао мог живота

- *Сейаратистички режим у Црној Гори наставља кампању црногоризације Српства, врши свако-врсне црпичке на Српску православну цркву, укида српски језик и ћирилично писмо, а право на заштите у огромном броју случајева загарантовано је само онима који се изјашњавају као не-срби. Повољна околност у свему је што што Српска радикална странка поново представља озбиљну политичку снагу, која је засиуљена и у парламентиу Црне Горе у којем ће основни задатак радикалског посланика бити борба за права српског народа и ново политичко уједињење Црне Горе са Србијом*

Проф. др Војислав Шешел делегатима Седмог отаџбинског конгреса упутио је, из Хашког трибунала, писмо у коме се захвалио на реизбору и поручио да српски радикали данас представљају једину истински слободарску снагу у Србији, на чије програмско дјеловање и унутрашњу структуру не утичу западне силе. Председник српских радикала у писму је поручио да неће прихватити никакву трговину са Тужилаштвом или судским вијећем, јер у Хаг није дошао да би себи обезбједио лагоднију позицију већ да би заштитио српске националне и државне интересе. Писмо које је на конгресу прочитао генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић објављујемо у цјелини:

„Браћо и сестре српски радикали, даме и господо, желим да вам се захвалим на великој подршци коју сте ми пружали више од три и по године колико се налазим иза хашких решетака, а посебно вам се захваљујем на указаном поверењу да и даље водим нашу Српску радикалну странку. Поносан сам због чињенице да се налазим на челу српских радикала. Радикали данас представљају једину истински слободарску снагу у Србији, странку на чије програмско дјеловање и унутрашњу структуру не утичу западне силе. Једину политичку организацију која може да победи и уништи разорни систем досовске криминалне и коруптивне деструкције.

Српска радикална странка данас представља ону политичку снагу, којој припада политичка будућност Србије, али ону снагу која својим радом и деловањем има и мора да преузме обавезу очувања српске државе, унапређење животног стандарда грађана, спречавање даље пљачке и отимачине државне и народне имовине и спровођења озбиљних реформи у економској и социјалној сфери. Србија се данас, браћо и сестре, налази у тешкој ситуацији. С једне стране, притисци и покушаји западних сила да нам отму део територије, наше српско Косово и Метохију, не јењавају, а са друге стране, беда, немаштина и сиромаштво грађана Србије обавезују нас да победимо оне који данас управљају Србијом, а чија власт делује погубно по српске националне и државне интересе, али и на будућност наше деце.

Дан пред одлазак у Хаг, 23. фебруара 2003. године, замолио сам вас на величанственом митингу на Тргу Републике у Београду да што пре, а због интереса српске државе, српског народа у целини и грађана Србије, победимо досманлијску аждају и створимо слободну Србију, Србију просперитета и наде за све људе који у њој живе. Данас је јасно, више него икада раније, да је Српска радикална странка она политичка странка која мора да преузме одговорност вођења државе и уклањања са власти оних који су све време ра-

Наравно, ми Срби увек смо имали и имаћемо највећу и најширу подршку од руског народа и руске државе. Изјаве председника Русије Владимира Путина, највиших представника Думе и руске администрације о Косову и Метохији, уливају нам наду да ћемо уз помоћ поново моћне и снажне руске државе успети да одбранимо земљу, њену територију и суверенитет.

Окупатор у Републици Српској понаша се бахатије и осоније него икада, прети уништењем ентитета, ревизијом Дејтонског споразума, свакодневно, политичким насиљем, спречава ингеренције Српске, али није успео у кључној ствари, да убеди народ како су му муслимани и Хрвати у босанскохерцеговачкој федерацији ближи од Срба у Србији.

дили на темељној разградњи територијалне, националне и економске супстанце Србије. Српски радикали мораће да победе експоненте западњачке политике разбијања Србије, Бориса Тадића и Војислава Коштуницу. Сви они који мисле да између њих двојице и њихових политичких странака постоји било каква суштинска разлика, грдно се варају. Додуше, они се разликују по квалитету и квантитету гримаса и начину прихватања западњачких налога. Дакле, Коштуница ће понекад и да се намршти спроводећи неке задатке поразне за Србију, али резултат њихове политике увек је био и биће потпуно исти. Такође, без обзира на њихову личну и партијску нетрпелјивост, Запад ће сатерати уз зид и Тадића и Коштуницу и натерати их да праве сваку врсту сарадње не би ли спречили долазак Српске радикалне странке. Зато је потребно да се што пре ослободимо било каквих илузија да су неки од њих мање зло за Србију, јер таква грешка би само користила нашим противницима, а нас непотребно и погрешно уљуљкивала. На крају крајева, и један и други радије ће да хапсе српске официре, и оне који су му стварно или нимало помагали у скривању, него да хапсе оне који су бомбардовали Србију, убили малу Милицу Ракић, малу Сању и Варварину, бомбардовали воз у Грделичкој клисури.

Такође, ни Тадић ни Коштуница немају проблем са чињеницом да они који само у једном коферу украду 100.000 евра буду награђени за такав злочин државном функцијом, великом платом и скупим аутомобилима. Српски радикали морају, због нашег народа и наше Србије, да победе заједно и Тадића и Коштуницу, озбиљном понудом програма и решења за сва горућа питања у Србији. Није довољно само критиковати лошу и криминализовану ДОС-овску власт, већ је неопходно понудити решења нагомиланих проблема у свим сферама друштвеног живота – од политике и економије, до културе. Потребно је понудити озбиљне, одговорне и, пре свега, поштене људе којима ће интерес Србије бити испред сваке личне користи. Знај да Српска радикална странка располаже таквим могућностима и капацитетима.

Најболнија рана на срцу целокупног српског народа јесте Косово и Метохија. Данас је потпуно јасно свима, па и онима који својевремено нису желели да чују озбиљне и истините аргументе, онима до којих тада није допирао глас разума, да су западне силе бомбардовале Србију, убиле једну земљу и народ, не због било какве хуманитарне катастрофе, не због било каквог недемократског режима у Србији, већ само због тога што су желели нашу територију, само због тога што су желели отимање Косова и Метохије. Тадић и Коштуница су некада говорили да је Косово само демократско питање и да ће га лако решити са својим западним пријатељима, али од тога није остало ни мртво слово на папиру. Најпре су изгубили Савезну Републику Југославију, остали смо без Црне Горе, а сада нам прете и коначним издвајањем Косова и Метохије из уставно-правног система Србије.

Моја порука свима вама, браћо и сестре, српски радикали, јесте да је Косово и Метохија срце Србије и да је Србију немогуће замислити без колевке нашег народа. У том смислу предстојећи референдум за доношење Устава од велике је историјске важности за земљу. Не смем ни да замислим како и колико лоше би се одвијале ствари за Србију уколико референдум не би успео. Новим Уставом додатно штитимо уставност Србије, и свим осталим државним органима да, без обзира на могуће правно и политичко насиље запад-

них сила, које би да нам отму петнаест процената територије, сматрају и третирају Косово и Метохију као део наше суверене територије.

Постојаће разне понуде, појавиће се и они који ће да нуде чланство у Европској унији као компензацију за наше Косово и Метохију. То је као да вам неко убије дете, а заузврат понуди стамбени простор нешто веће квадратуре, и то сумњиве квадратуре. То Србија никад не сме да прихвати, то ми, српски радикали, никада нећемо дозволити. Наша земља данас, у тешким тренуцима, нема много искрених пријатеља, али оне које има мора да чува и са тим и таквим државама да негује и унапређује односе.

Наравно, ми Срби увек смо имали и имаћемо највећу и најширу подршку од руског народа и руске државе. Изјаве председника Русије Владимира Путина, највиших представника Думе и руске администрације о Косову и Метохији, уливају нам наду да ћемо уз помоћ поново моћне и снажне руске државе успети да одбранимо земљу, њену територију и суверенитет.

Неки у Србији данас кажу како није логично очекивати да нам Русија било шта помогне. Истовремено намерно пренебрегавајући чињеницу да нам њихови амерички налогодавци отимају територију, да су нас они, а не Руси, бомбардовали, те да Русија поново успоставља своје стратешке интересе на Балкану, посебно код традиционалних пријатеља као што су Срби.

Разуме се, помоћ и подршку треба очекивати и од Народне Републике Кине, јер Кина је увек била на страни међународног права, оштро се супротстављајући америчком варварству и политици силе.

Такође, већи део човечанства, који не припада такозваном западном блоку, биће на страни правде и истине, дакле на страни Србије. Али, наша држава једном заувек мора да престане са потцењивањем значаја тих земаља у међународним односима и коначно прекине испуњавање по Србију најгорих и најштетнијих политичких налога који долазе од Американаца и других западних сила. Управо зато, усвајањем новог Устава ојачаћемо и нашу међународну позицију, а свакоме у српској власти, који би да сарађује са онима који нам узимају Косово и Метохију, окачићемо камен о врат. Истовремено, усвајање новог Устава значило би спречавање косовизације Војводине, спречавање стварања државе у држави, какву су желеле досовске странке, пре свега Демократска странка Бориса Тадића. Наравно, захваљујући чврстом ставу српских радикала, разарање државе у новом Уставу је спречено, а грађани Војводине имаће свој новац, достигнуту аутономију, али ће Србија бити цела без прерогатива државне власти за поједине делове територије Републике Србије. Зато је важно изаћи на референдум и правно – политичким средствима одбрани Србију.

Политички положај и статус српског народа у Црној Гори, Републици Српској и окупираном подручју Републике Српске Крајине није нимало повољан. Наиме, сепарати-

Ни положај Срба у Македонији, где власт хапси владике Српске православне цркве, није много бољи. Управо је зато нашем народу потребна политичка снага која ће водити бригу о целини његових интереса, а то је данас једино Српска радикална странка.

Мафија поново убија на улицама српских градова, посебно Београда, а то није могуће ако мафија делује самостално без подршке делова, или целокупне власти. Дрогу деца купују иза сваког ћошка. Зато тражим од нас, српских радикала, да по доласку на власт будемо бескомпромисни и бескрупулозни према онима који нам убијају децу, према онима који нам убијају будућност.

стички режим у Црној Гори наставља кампању црногоризације Српства, врши сваковрсне притиске на Српску православну цркву, укида српски језик и ћирилично писмо, а право на запослење у огромном броју случајева загарантовано је само онима који се изјашњавају као несрби. Повољна околност у свему је то што Српска радикална странка поново представља озбиљну политичку снагу, која је заступљена и у парламенту Црне Горе у којем ће основни задатак радикалског посланика бити борба за права српског народа и ново политичко уједињење Црне Горе са Србијом.

Окупатор у Републици Српској понаша се бахатије и осоније него икада, прети уништењем ентитета, ревизијом Дејтонског споразума, свакодневно, политичким насиљем, спречава ингеренције Српске, али није успео у кључној ствари, да убеди народ како су му муслимани и Хрвати у босанскохерцеговачкој федерацији ближи од Срба у Србији. Зато је неопходно у предстојећем периоду стварно, а не само у врху изборне кампање, радити на приближавању Србије и

Нећу да прихватим било какву трговину са Тужилаштвом или судским већем, јер нисам дошао у Хаг да бих себи обезбедио лагоднију позицију, већ да бих заштитио српске националне и државне интересе.

Републике Српске, на стварању услова да једнога дана, када дође до промене у глобалној констелацији политичких снага, можемо да живимо у једној јединственој држави. Тај циљ ће, кад-тад, моћи да остваре само српски радикали, јер за њих нема разлике између Београда и Бања Луке, Требиња и Новог Сада, Бјелине и Ниша. Држава Србија би, такође, морала у будућности да буде ослонац Србима из Крајине, све док они поново не успоставе своју државу, да буде ослонац онима који су претрпели најтежи егзодус у Европи од Другог светског рата, уместо што свакодневно подилази хрватским политичарима који, без разлике, Србе доживљавају као реметилачки фактор, а Српску Крајину као злочиначку творевину.

Ни положај Срба у Македонији, где власт хапси владике Српске православне цркве, није много бољи. Управо је зато нашем народу потребна политичка снага која ће водити бригу о целини његових интереса, а то је данас једино Српска радикална странка.

После референдума неминовно следе избори. Српска радикална странка мора да понуди алтернативу криминалној корумпираној досовској власти. Њихова политика, од петог октобра, одликује се, пре свега, бесомучном пљачком кроз процес приватизације, који нигде у свету није спроведен на тако и толико лоповски начин, али уз коришћење апсолутно оригиналних и нигде другде виђених система крађе и отимачине друштвене и државне имовине. На свакој цемента-ри, шећерани, приватизацији банке, челници досовске власти отели су милионе евра народних пара, а за то нису одговорали. Ускоро ће ипак морати. Рука правде мораће да стиг-

не све који су се силно обогатили на народној муци, а штити их само власт. Победити корупцију, која је ушла у све друштвене поре, значиће велики успех српских радикала и наду за децу Србије да ће живети у нормалној и уређеној земљи, у којој ће сви имати једнаку шансу да раде и живе од свог рада.

Мафија поново убија на улицама српских градова, посебно Београда, а то није могуће ако мафија делује самостално без подршке делова, или целокупне власти. Дрогу деца купују иза сваког ћошка. Зато тражим од нас, српских радикала, да по доласку на власт будемо бескомпромисни и бескрупулозни према онима који нам убијају децу, према онима који нам убијају будућност. Србија треба да развија своју економију ослањајући се, првенствено, на сопствене ресурсе. Наравно, директне инвестиције су добро дошле, али оне не смеју и не могу бити производ политичког условљавања или отимачине српске имовине веће вредности од оне коју стране компаније улажу. Посебно треба избегавати могућност даљег задуживања Србије, јер ако овим темпом настави да се задужује, Србија никад неће изаћи из дужничке кризе. Поштено управљање ресурсима, могућност за подстицај извоза готових производа, а не само наших сировина, посебно на источно тржиште уз коришћење њихових енергетских капацитета, значиће оздрављење тешко болесне српске привреде.

Српска радикална странка посветиће нарочиту пажњу пољопривреди, јер она представља компаративну предност Србије. Не може власт да дозволи апсолутну слободу увозничким лобијима да раде шта хоће, јер ће на тај начин да униште комплетну воћарску, ратарску и сточарску производњу, која је већ данас срезана на ниво од 1910. године.

Очекујем победу Српске радикалне странке на изборима. Знам да је време превара прошло. Знам да је народ јасно видео да досовска власт не доноси ништа добро Србији, а знам да је једина алтернатива наша странка. Ови други се и не разликују. Сви могу са свима у коалицију, важна им је само власт, фотеље по сваку цену, наставак пљачке. То, као и национално и државно пропадање, морамо да прекинемо на изборима.

Поштована браћо и сестре, српски радикали, чувајте нам Програм Српске радикалне странке, чувајте нам и штитите идеју Велике Србије, а ја ћу се, у исто време, борити за идеју Велике Србије овде у Хагу. Нећу да прихватим било какву трговину са Тужилаштвом или судским већем, јер нисам дошао у Хаг да бих себи обезбедио лагоднију позицију, већ да бих заштитио српске националне и државне интересе. Само тражим да ми омогуће да се браним и ништа више, ако то не омогуће, на дуги начин, ван суднице, борићу се за правду и истину. Борба за слободу мог народа је смисао мог живота.

Желим вам свима много здравља и успеха, желим вам четири године доброг и успешног рада, желим вам скору и убедљиву победу.

**Живела Велика Србија,
живела Српска радикална странка.**

Очекујем победу Српске радикалне странке на изборима. Знам да је време превара прошло. Знам да је народ јасно видео да досовска власт не доноси ништа добро Србији, а знам да је једина алтернатива наша странка. Ови други се и не разликују. Сви могу са свима у коалицију, важна им је само власт, фотеље по сваку цену, наставак пљачке. То, као и национално и државно пропадање, морамо да прекинемо на изборима.

Одржан Седми отаџбински конгрес Српске радикалне странке

Вријеме је—ми долазимо

• На Седмом конгресу радикали су заиста показали своју политичку моћ. Српска радикална странка је спремна да поведе Србију и српски народ правим путем. Радујите се, Срби!

Пише: Н. Живковић

У Београду, 8. октобра ове године, одржан је Седми отаџбински конгрес Српске радикалне странке, први конгрес на коме није био присутан председник проф. др Војислав Шешељ.

Подсетимо читаоце да је наш председник, др Војислав Шешељ, прије четири године, послје Шестог отаџбинског конгреса, добровољно отпутовао у Хаг, јер је знао да је у Хагу против њега покренут судски процес, иако му то никад нико није званично саопштио, па чак ни наговјестио. Са знавши да је оптужница подигнута, Шешељ одлучује да оде у Хаг, како би снагом својих аргумената заштитио добровољце Српске радикалне странке и цјелокупни српски народ. Како тада, тако и данас, Шешељу суђење никако да почне, иако је незапамћено у свјетској правној пракси да се неко толико година држи у заточеништву, а да му се суђење не одржи, или макар почне. Из извора блиских Хашком трибуналу сазнајемо да тужиоци још увијек трагају за доказима који би гарантовали Шешељу сигурну робију. Те доказе, наравно, нико никада не може ни пронаћи, јер не постоје. Шешељ је био на ратишту са својим добровољцима, али нису дјеловали као паравојна формација, већ у редовном саставу ЈНА. Био је на ратишту као и остали војници, борио се за свој народ с пушком у рукама, како у то вријеме није ни један председник странке.

Да Шешељ није крив за ратне злочине који му се стављају на терет, свјесно је, од самог почетка, и Тужилаштво Хашког трибунала, али је он морао бити склоњен из Србије, јер је његово одсуство одговарало корумпираној досманлијској власти, која је и наредила да се Шешељ заточи на правди Бога. Сви су очекивали да ће одласком свога председника у Хаг, Српска радикална странка ослабити и престати бити значајан политички фактор на политичкој сцени Србије. Десило се супротно. Мимо свих очекивања српских непријатеља, рејтинг Српске радикалне странке невиђено расте, са озбиљним изгледима да ће на првим наредним изборима постати власт у Србији. Народ Србије је на прави начин прозрео подлу игру западних сила и дао своју подршку Шешељевим српским радикалима. Није Српска радикална странка ојачала само у Србији, него и у Републици Српској, у Црној Гори после десет година ванпарламентарног дјеловања, постаје парламентарна, чак се оснива Шешељева Српска радикална странка и у Македонији. Све ово је било супротно од оне пропасти коју су најавили радикалима. Видјевши да им је план пропао, америчке слуге опет ударају на Српску радикалну странку, али овога пута радикалима подмећу нејединство у самом руководству странке. Седми отаџбински конгрес радикала бацрио је и ову злу подвалу низ воду.

На Седмом отаџбинском конгресу Српске радикалне странке предложено је девет тачака дневног реда, од којих су најзначајније:

• *Реферат председника странке о страначким активностима у прошлом периоду и страначкој будућности*

- Генерална дебата,
- Избор председника и замјеника председника странке,
- Избор Централне отаџбинске управе и
- Завршна ријеч новоизабраног председника Српске радикалне странке.

Након једногласног изгласавања предложеног дневног реда, изабрана су радна тијела за конгрес, а онда је замјеник председника Српске радикалне странке поднио извјештај о раду странке између два последња конгреса и изнио даљу стратегију дјеловања српских радикала. У свом извјештају Николић је детаљно говорио о раду странке у протекле четири године на свим нивоима, и донио закључак да је странка успјешно дјеловала, што је резултирало и растом популарности политике коју воде српски радикали. У складу са стратегијом будућег политичког дјеловања, уважавајући постојећи тренд раста, Николић је изразио оправдано очекивање да ће радикали постати власт након наредних парламентарних и председничких избора, који би требали да се одрже до краја ове године.

Обраћајући се гостима и делегатима конгреса, Николић је, такође, нагласио да је период између два конгреса један од најтежих у историји Српске радикалне странке. „Могли бисмо да га упоређујемо са прогонима које су радикали доживљавали од различитих видова недемократских власти или од различитих монархија које су Србијом владале од оснивања странке. Период најтежи, зато што смо га провели у одсуству председника странке др Војислава Шешеља“, истакао је Николић, додајући да није случајно замишљено да Српска радикална странка, у најтежем периоду по Србију, остане без физичког присуства свог председника.

„Ми више нећемо дати да побеђују Србију. Србија је преживела свашта, српски народ је поново доживео голготу, незамисливе за друге народе“, рекао је Николић и напоменуо да, по свему судећи, јака, модерна и демократска држава неке не одговара.

Томислав Николић је напоменуо да су бројне уставне одредбе новог Устава Србије плод радикалног залагања: „Одустали смо од неких својих захтева, па не можете баш све ни да добијете, али нисмо одустајали од захтева да Србија буде држава и да Србија сама одлучује како ће у њој да се живи”. Говорећи о томе шта би Србији донијела радикална власт, заменик председника је истакао: „Наша држава ће од првог дана власти Српске радикалне странке функционисати потпуно нормално, са ослонцем на велики број земаља у свету, пре свега Русију. Ми смо слободно и отворено друштво”.

Генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, поручио је да се: „Српска радикална странка не бори да буде најјача, да би имала највише посланика, већ да се бори да мења Србију”. Вучић је затражио од страначких колега да послушају шта народ стварно мисли о српским радикалима, „да не слушамо само похвале о себи, већ и критике”. Вучић је поручио да ће нови председник Србије бити из Српске радикалне странке и да ће радикали уложити сву снагу да побиједе „криминализовани досовски режим”.

Након подношења извјештаја о прошлом и будућем раду странке и обраћања генералног секретара, Александра Вучића, услиједила је дебата на којој је говорило преко стотину делегата Српске радикалне странке из Србије, Црне Горе, Републике Српске и Македоније. Сви делегати су подносили опсежне извјештаје о раду странке у своме крају и давали конструктивне предлоге за будући рад.

У генералној дебати узели су учешће и три делегата из Црне Горе: Бојан Струњаш - посланик радикала у Скупштини Црне Горе, Велимир Зејак – председник Никшићког округа и Мирослав Брајовић – председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Зети.

Посланик Српске радикалне странке у црногорској Скупштини, Бојан Струњаш, будући професор српског језика и књижевности, изразио је задовољство што има част да се први пут у животу нађе на конгресу своје странке и обрати се делегатима српских радикала. Струњаш је, даље у свом говору, истакао тежину свог новог задатка, али изразио спремност да се максимално заложити и оправда повјерење које му је странка указала. Говорећи о досадашњем дјеловању странке на простору Црне Горе, посланик Струњаш је констатовао да су коначно за Српску радикалну странку у Црној Гори створени услови за нормалан рад, што треба искористити на прави начин, тако да у наредном скупштинском сазиву буде много више посланика српских радикала. Он је испричао причу о свом познанству са Војиславом Шешељем још деведесетих година, приликом Шешељевог посјете Пљевљима, Струњашевом родном граду.

- Био сам дијете кад сам уиознао Воја, њосле њога сам итраишо све његове шелевизијске наситије и њолако израишо у радикала. Надам се да ћу ускоро биши у ирилицци да оиши видим шога ирксног српског јунака који ме још као дијете научио да волим свој српски народ.

Председник Никшићког округа, Велимир Зејак, у свом говору је посебно обратио пажњу на организацију странке на простору Црне Горе у будућем периоду и изнио извјештај о раду у овом Округу. Зејак је, такође, у свом излагању методолошки изнио све проблеме кроз које је прошла Српска радикална странка у Црној Гори у протеклом периоду, и ријечима које су биле дубоко мисаоне на крају поздравно све присутне.

Мирослав Брајовић се такође дотакао организације одбора на чијем је челу, али је тежиште свог излагања усмјерио на судбину српског народа на Косову и Метохији. Својим веома надахнутим и високопоетским говором, који су прожимале високе емоције, Брајовић је пробудио осјећања код многих, тако да су и сузе лиле низ лица делегата док је он говорио, а великом салом Дома синдиката више пута се

проломио громогласан аплауз и клицало се председнику Шешељу.

Пошто су верификациона и статутарна комисија, као и надзорни одбор поднијели конгресу свој извјештај, услиједила је седма тачка дневног реда – избор председника и заменика председника странке. Пред више од хиљаду домаћих и страних гостију у препуној сали Дома синдиката, од укупно 926 делегата, који су гласали, за Шешеља је гласало 925, а за Николића 924, с тим што је био један неважећи листић. Тако су радикали још једном показали своју слогу и небројено пута оправдали повјерење својих бирача.

После ове тачке дневног реда, изабрана је Централна отаџбинска управа, која по Статуту броји сто једног члана, а доноси најважније одлуке у области организације и функционисања странке. Чланови Централне отаџбинске управе су увијек истакнути чланови странке и људи од угледа и повјерења. Своје мјесто на листи овог важног тијела странке нашло је и пет делегата из Црне Горе: Душко Секулић, Велимир Зејак, Милидраг Мајдов, Милун Терзић и Небојша Величковић.

Душко Секулић је новинар по занимању, члан је Српске радикалне странке од 1993. године и дугогодишњи председник Извршног одбора Српске радикалне странке у Црној Гори, иначе, познат као велики радник у странци. Био је новинар, уредник и сарадник многих листова. Ожењен – отац два сина.

Велимир Зејак (економиста), као што смо већ истакли, је председник Никшићког округа и председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Никшићу. Зејак је и раније био председник никшићког општинског одбора, па је средином 2005. године опет изабран на ту функцију. Отац је четворо дјеце.

Председник општинског одбора у Херцег Новом, као и Приморског округа, Милидраг Мајдов је дипломирани инжењер електронике и угледни грађанин свога града. Ради као руководилац у „Вечерњим новостима”. Ожењен – отац једног дјетета.

Милун Терзић, председник Пљеваљског округа и Општинског одбора у Пљевљима, је професор физичке културе у Средњој стручној школи у Пљевљима, а његов дугогодишњи политички рад као препоручује за једног од најпознатијих радикала у Црној Гори. Ожењен је – отац двоје дјеце.

Магистар Небојша Величковић је председник Општинског одбора у Бијелом Пољу, агроном чији су научни радови из ове области надалеко познати. Sprema докторску дисертацију из исте области. Био је савезни министар. Ожењен – отац двоје дјеце.

Када је председавајући конгреса Драган Тодоровић констатовао да се може прећи на последњу тачку дневног реда, за говорницу је изашао Александар Вучић, генерални секретар, и прочитао писмо старог – новог председника Српске радикалне странке – проф. др Војислава Шешеља. Велика Србија у овом броју, уважени читаоци, преноси овај текст у цјелости.

Послије ове тачке, председавајући констатује да је завршен Седми отаџбински конгрес. Салом се још једном проломио громогласни аплауз и клицање Шешељу.

Шта послјије свега рећи? Најљепше је што су сви радикали на првом конгресу који су одржали без свог председника дисали једном душом. Чини ми се да је тога дана и Београд био испуњенији.

Част је бити члан Српске радикалне странке – најаче странке на Балкану, част је Српској радикалној странци што има за председника проф. др Војислава Шешеља – непоколебљивог борца за истину, част је српском народу што има Српску радикалну странку.

Гдје су српске земље – ту су српски радикали!
Све за српство – српство низашта! Боже, правде!

Јеврема изгребали његови

Ђелави медвјед постао краљ

• Вријеме које долази доноси пуно неизвјесности. Пуца у дијелу опозиције, али и у ДПС-у. Три фракције ДПС-а већ се јавно боре за превласи у „досићукукановићевом” времену. Ова Влада, на челу са Шћурановићем, има веома краишак рок шрајања - мишљење је многих. СНП у Колашину показао своје право лице

Пише: Душко Секулић

Септембарски парламентарни избори још нису прошли. Тектонски поремећаји већ увелико дрмају најјаче странке. Очито да је, најзад, дошло вријеме прекомпозиције политичке сцене Црне Горе.

Наиме, јасно се види раскол у ДПС-у и то на три групе: прва је фракција коју предводи одлазећи политичар Мило Ђукановић, друга је, свакако, фракција коју предводи Светозар Маровић, док је трећи лоби предвођен Миомиром Мугошом, градоначелником Подгорице.

Јасно се види, некада монолитни ДПС, почиње да гњили, управо изнутра и како ствари сада стоје, ове три фракције ће одлучити и о датуму растурања партије.

Није новина ако се још једном закључи да ДПС и није нека идеолошки јасно профилисана странка, већ да се њихова политичка снага заснива из голог материјалног интереса, посебно ако се говори о највишем руководству.

Ђукановић је „абдицирао” управо и највјероватније под притиском „међународне заједнице” коју је беспоговорно служио до дана данашњег.

Ако се зна да Ђукановићу над главом висе међународне оптужнице за тешка кривична дјела, шверц - за истражне органе занимљиви детаљи, онда није изненађење његова бесконачна сервилност према „међународном фактору”. Према извјештају и изјави Ричарда Холбрука некада званичника САД: „Ђукановићу је омогућено да шверцом и криминалом заради пет милиона евра, али се он отргао и зарадио чак преко 500!?”

Када се зна да је Холбрук члан албанског лобија у америчком сенату и конгресу, а да у том истом лобију можемо пронаћи и самог Ђукановића, онда је изјава, могуће, више изнуђена али потпуно тачна и чак прецизна (може бити само умањена у корист Ђукановића).

Да ли је Солана послао Ђукановићу поруку „да се миче са власти” још је претпоставка, то је могао да уради и Доналд Ромсфелд, министар одбране САД, или било ко други ко тумачи и званичну политику међународне заједнице, али је чињеница да је кренуо у повлачење. Одустао је од мјеста председника владе, али је задржао најзначајније политичко мјесто, у овом тренутку, у Црној Гори - председник ДПС-а.

Многи тумаче да је, заправо, Ђукановић, задржао мјесто шефа најјаче партије управо да би се шпитито од евентуалних истрага које се могу „догодити” након његове абдикације. Партија и даље контролише како Владу тако и органе судства, тужилаштво и МУП.

Званична изјава Ђукановића да је „уморан од руковођења” засмијава очито наивне грађане, али је веома интересантан податак да је нови мандатар кадар Светозара Маровића, али и већине у главном одбору ДПС-а, што се може тумачити све мањим утицајем Ђукановића у сопственој страници.

У судару двије фракције ДПС-а око именованог мандатара Владе, победила је струја Маровића, што је раније било незамисливо. Предлог Ђукановића да мандатар буде досадашњи министар финансија Игор Лукшић, остао је некоментарисан, иако је Ђукановић примио врућ шамар.

Док се двојица свађају, трећи чека. Чека Миомир Мугоша као предводник подгоричког лобија и његове шансе на дугим стазама се повећавају.

Мугоша је, финансијски, раван самом Ђукановићу, контролише у потпуности изградњу неколико градова у Црној Гори, а не само у Подгорици.

Мугоша је један од најбогатијих грађана Црне Горе чије се богатство мјери стотинама милиона евра. У његовом ти-

„Убио ме је Секула Борунџић (Веско Баровић) Думоја (Јекнићка), Ђелави медвјед (Ацо Ђукановић) или неки Вујошевић, изјавио је у болесничкој постељи изгребани Јеврем Брковић, кога је група плаћеника сачекала у улазу зграде у којој живи и изгребала га неким металним или дрвеним предметом. Том приликом је убијен и његов тјелохранитељ, Војичић, који је покушао да реагује и да одбрани шефа.

Ако се зна да Ђукановићу над главом висе међународне оптужнице за тешка кривична дјела, шверц - за истражне органе занимљиви детаљи, онда није изненађење његова бесконачна сервилност према „међународном фактору”. Према извјештају и изјави Ричарда Холбрука некада званичника САД: „Ђукановићу је омогућено да шверцом и криминалом заради пет милиона евра, али се он отргао и зарадио чак преко 500!?”

му је и Боро Вучинић, досадашњи министар уређења простора, врло утицајан у Подгорици.

Укратко, након корака уназад Ђукановић је, по инерцији, отишао десетак натраг што се тиче утицаја на власт и ауторитет.

У ДПС-у сада након постављања Штурановића за мандатара, иначе важи за Маровићевог човјека, Маровић има, очито, пресудну улогу и премјоћ. Шта ће се дешавати даље остаје да се види, али је сигурно да је фракцијско-интересна борба почела и у ДПС-у, почела са веома видљивим и добро дефинисаним противницима.

Игор Лукшић, Ђукановићев кандидат за мандатара није добио ниједан глас на главном одбору ДПС-а, што довољно говори о дубини промјене у овој странци, али и у Црној Гори.

Укидање новчаних донација тзв. „Дукљанској академији наука”, од стране Владе, а након референдума, наљутило је њеног предсједника, фризера Јеврема Брковића, па је у свом роману „Дукљански љубавник” почео да открива дио криминалног миљеа и лика државног естаблишмента у Црној Гори.

„Убио ме је Секула Борунић (Веско Баровић) Думоја (Јекнићка), Пелави медвјед (Ацо Ђукановић) или неки Ву-

јосевић, изјавио је у болесничкој постели изгребани Јеврем Брковић, кога је група плаћеника сачекала у улазу зграде у којој живи и изгребала га неким металним или дрвеним предметом. Том приликом је убијен и његов тјелохранитељ, Војичић, који је покушао да реагује и да одбрани шефа.

Овај случај показује да је сепаратистичка хидра почела да меље саму себе и да сукоб код црногорских усташа почиње да бива озбиљан до проливања крви.

Раслојавање у сепаратистичком табору је видљиво на први поглед. Сада син Јеврема Брковића, извјесни Балша, као уредник културе у једном подгоричком дневном листу каже „како мафију треба да демонтира Главни организатор, који ју је и организовао...”, мислећи на Мила Ђукановића и саопштавајући јавности да је на челу власти мафијашки бос. Исти онај који је заједно са Јевремом и Балшом осамосталио Црну Гору. Сада, одједном, Балши није крива Србија или Срби за све и свашта, сада му је крив и Мило, посебно кад му оца пошаље у болницу неко из босовог окружења.

На другом дијелу политичке сцене, избори су проузроковали посебно велике тектонске поремећаје код СНП-а који, практично, више и не постоји. Читав низ највиших функционера ове странке поднио је оставке. Општински одбори ове странке почели су да дјелују као самостални политички субјект, и на примјер општински одбор у Никшићу, као и одбор из Колашина, који је упркос вољи бирача кренуо у поствизборну коалицију са ДПС-ом.

Овај дил СНП-а и ДПС-а је само јавно показао да СНП никада није ни био искрено против ДПС-а, већ су у сукоб ушли само због привилегија и саме власти.

Због тужне судбине СНП-а највише су плакали управо народњаци, који су изгубили „шлепање” до посланичких мандата.

Шта рећи о ДСС-у, можда је најбоље – ништа!

Српска радикална странка организационо и кадровски напредује, постаје значајан политички чинилац у Црној Гори.

Готово је сигурно да ће релативно брзо пући по шавовима у самом ДПС-у тако да садашња власт, претпоставка је многих, неће дочекати ни пола нормалног мандата.

Оно што ова Влада неће моћи је: рјешавање крупних социјалних проблема, сузбијање криминала чији су пишци пружени до самог државног врха, сузбијања непотизма и корупције, расвјетљавање 38 нерасвјетљених убиства у Црној Гори, протјеривање криминала у редовима органа безбједности, посебно Агенције за националну безбједност – која је потпуно без државне и парламентарне контроле (она је још увијек идеолошка и приватна полиција)!...

Срби у Црној Гори морају имати своја национална, вјерска и грађанска права као и сви остали.

Садашња политичка „елита” у Црној Гори нема намјеру да Србима омогући нормална права која им припадају. Ту ће бити проблема.

Овдашња власт наставља са неоусташком политиком која је прије свега уперена против српског народа.

Званична изјава Ђукановића да је „уморан од руковођења” засмијава очито наивне грађане, али је веома интересант податак да је нови мандатар кадар Светозара Маровића, али и већине у главном одбору ДПС-а, што се може тумачити све мањим утицајем Ђукановића у сопственој странци.

На позив одлазећег премијера Мила Ђукановића, Црну Гору први пут јавно посјетио шиштарски ратни злочинац – Агим Чеку

Дошао Ђаво по своје

• И поред црне биографије Агима Чекуа, Милу Ђукановићу није сметало да га позове у Црну Гору. Најгорише, његова постојина проглашена је на режимским медијима као изузетно значајна и од великог интереса за Црну Гору

Пише: Бојан Струњаш

Сви су слутили, али нико није вјеровало да ће самозвани косовски премијер, Агим Чеку, допутовати у Црну Гору. О његовом доласку причало се на сва уста. Одзивало је Црном Гором „оће доћи – неће доћи”. Десило се ово прво – 3. новембра ове године Чеку је својим крупним командантским кораком закорачи у Црну Гору, кораком којим је газио спаљена српска огњишта по Босни и Косову. Дође подигнуте главе, и како вели, „чиста образа”. Обрати се Црногорцима звонким гласом, на српском језику. Оним гласом којим је наредио и починио највеће злочине над Србима, какви се нису дешавали још од злогласних усташких времена. Подсјећамо читаоце „Велике Србије” и остале добронамјерне грађане Црне Горе да је Агим Чеку 1991. године, као капетан дезертирао из ЈНА и прикључио се злогласној хрватској ЗЕНГИ. Организовао је напад на гарнизон ЈНА у Госпићу, 18. септембра 1991, заједно са Мирком Норцем, Томиславом Мерчепом и Тихомиром Орашковићем. Такође је био умјешан у киднаповање и убиство 156 најугледнијих Срба на подручју Госпића. Осумњичен је и за звјерска убиства 87 Срба на подручју Медачког џепа.

У прољеће 1998. године, Чеку се из Босне враћа на Косово и постаје командант тзв. ОВК (УЧК). Као доказ да се злогласни шиштарски командант вратио на Косово је „крематоријум” код села Клечка, који је сличан Чекуовим злочинима у Книнској крајини. Директно је одговоран за убиства цивила Драгана и Звонимира Шошкића и Јована Стојановића из Пећи.

Пошто су постајали јасни докази да је Чеку ратни злочинац МУП Србије је за њим расписао Интерполову потјерницу 2002. године.

Хашки трибунал је на све Чекуове злочине остао слијеп, доказавши тако још једном да је створен само за Србе. Док се свирепи злочинац Агим Чеку слободно шетка по Црној Гори и свијету, председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешел, проводи дане недужно заточен у злогласном суду у Хагу бранећи образ свога народа. И поред црне и крваве биографије Агима Чекуа, Милу Ђукановићу није сметало да га позове у Црну Гору. Напротив, његова посјета проглашена је на режимским медијима као изузетно значајна и од великог интереса за Црну Гору.

У прољеће 1998. године, Чеку се из Босне враћа на Косово и постаје командант тзв. ОВК (УЧК). Као доказ да се злогласни шиштарски командант вратио на Косово је „крематоријум” код села Клечка, који је сличан Чекуовим злочинима у Книнској Крајини. Директно је одговоран за убиства цивила Драгана и Звонимира Шошкића и Јована Стојановића из Пећи.

Подсјећамо читаоце „Велике Србије” и остале добронамјерне грађане Црне Горе да је Агим Чеку 1991. године као капетан дезертирао из ЈНА и прикључио се злогласној хрватској ЗЕНГИ. Организовао је напад на гарнизон ЈНА у Госпићу, 18. септембра 1991, заједно са Мирком Норцем, Томиславом Мерчепом и Тихомиром Орашковићем. Такође је био умјешан у киднаповање и убиство 156 најугледнијих Срба на подручју Госпића. Осумњичен је и за звјерска убиства 87 Срба на подручју Медачког џепа.

Позвавши Чекуа у посјету нашој држави, одлазећи црногорски премијер се директно умјешао у суверенитет државе Србије, чији је Косово саставни дио. Овим позивом Ђукановић је показао да се његови ставови поводом косовског проблема не разликују од ставова албанских терориста. Ђукановић је тако Србији, као небројено пута до сада, прљаво подвалио и доказао да може сарађивати са сваким ко је српски непријатељ.

Долазак Чекуа у Црну Гору изазвао је велики страх код српског народа на овим просторима, јер је позната чињеница да је Мило Ђукановић током своје владавине непрестано одржавао контакте са албанском мафијом и никада није јавно критиковао великоалбанске државне пројекте. Остаје да се види шта је био крајњи циљ посјете шиштарског вође, Агима Чекуа, Црној Гори. Једно је сигурно – добра бити неће! Само је питање времена кад ће Албанци доћи у Црну Гору „по своје”, тј. за оно што су „зарадили” подржавајући све ове године режим Мила Ђукановића.

Игре „Великог брата”

• Ако крајње реално посматрамо проблем измишљања нових језика на простору бивше Југославије, логично је да поставимо три питања на која морамо ваљано одговорити. Прво питање гласи – од када су почеле тежње за увођење изв. црногорског језика, јер је познато да ове намјере нису могле кренути одједном – морало им је нешто претходити. Друго питање се тиче људи преко којих се све ово спроводи, односно, ко су дистрибутери нових „знања” о језику. Треће питање мора да гласи, шта имају за крајњи циљ дистрибуције измишљотина, јер је општепознато да се овако крупне подвале не раде без крајњег циља

Пише: Бојан Струњаш

Последњих мјесец дана у Црној Гори се воде жестоке расправе око тога како треба именовати језик у новом Уставу Републике Црне Горе. Сви су дали своје виђење насталог „проблема”. Међу људима који су најчешће давали коментаре везане за језик су људи који не знају ништа о језику, али чији коментари могу дјеловати веома опасно.

Први који је, после краћег затишја, актуелизовао ово питање јесте Мијат Шуковић, правник по струци и главни аутор нацрта новог Устава. Шуковић је слободно, без консултовања људи који се баве лингвистиком (научом о језику), донио одлуку да се језик у његовом Уставу зове тзв. црногорски. Овај исти човјек, иако је дугогодишњи универзитетски професор и академик, приликом избора није имао ни мало демократског, нити научног капацитета, него се приказао и показао као пуки извршилац једноумља које влада у омиљеној му Демократској партији социјалиста и Социјал-демократској партији. Није потребно детаљније говорити о најновијим поступцима Мијата Шуковића, јер такви поступци довољно говоре о ономе чијег су рада резултат.

Причу о измишљеном језику даље настављају режимски медији, како штампани, тако и писани. Међу свима су се, наравно, истакли Милова РТЦГ 1, „Вијести” и „Побједа”.

Ако крајње реално посматрамо проблем измишљања нових језика на простору бивше Југославије, логично је да поставимо три питања на која морамо ваљано одговорити. Прво питање гласи – од када су почеле тежње за увођење тзв. црногорског језика, јер је познато да ове намјере нису могле кренути одједном – морало им је нешто претходити. Друго питање се тиче људи преко којих се све ово спроводи, односно, ко су дистрибутери нових „знања” о језику. Треће питање мора да гласи, шта имају за крајњи циљ дистрибуције измишљотина, јер је општепознато да се овако крупне подвале не раде без крајњег циља.

Одговарајући на прво питање, човјек који није упућен у ову проблематику може закључити да је све почело прије двије године. Међутим, ако дубље зађемо у ову материју видјећемо да идеја тзв. црногорског језика вуче своје коријене још из окупаторског времена. Окупатор је у Црној Гори и у 1. и у 2. свјетском рату забрањивао име српског језика и називао га нашким, матерњим, црногорским...

Осим језика, окупатор је у Другом свјетском рату, покренувши братоубилачки рат у Црној Гори, надирао и покушао уништити и Српску православну цркву, која је заједно са језиком камен темељац нашег народа.

Никшићки професор Војислав Никчевић је човјек у коме се крије одговор на наше друго питање. Некада је био сам, „вук самотњак”, како воли да каже за себе, а данас је уз њега (благо нама) „већинска” Црна Гора.

Историјски је релевантна чињеница да су тзв. нације попут црногорске, босанске/бошњачке, македонске, као и хрватске (штокавски дио), дио српског народа који су наши вјековни непријатељи издвојили из српског националног корпуса. Да би био створен „нови“ народ, било је најприје потребно измислити „дркву“ у коју ће тај „изабрани“ народ да вјерује (македонску, црногорску), а онда им дати други језик (македонски, хрватски, црногорски), то је, наравно, увијек био српски, али су га намјерно другачије звали.

Као доказ да је све ово жива истина, може нам послужити чињеница да велики умови, најчешће књижевни ствараоци, нису пристајали на обмане које им је сервирао неко са стране (Иво Ћипико /католик/, Меша Селимовић /муслиман/, Иво Андрић /католик/, Борислав Пекић /из Црне Горе/, Миодраг Булатовић /из Црне Горе/...). Сви су одреда за себе говорили да су Срби и да су своја дјела написали на српском језику. Само замислите данас неког Јеврема или Балшу Брковића, или Ротковића, Новака Килибарду, Сретена Перовића, или анонимног Рајка Церовића који измислише нови „народ“, „језик“ и „књижевност“, ваљда само зато да би били велики и славни, јер су у односу на Селимовића, Андрића и Булатовића и мали и ништавни у сваком смислу, па и у књижевном. Овакве и сличне појаве познате су и савременој психологији. Све то не би ни било тако опасно да се иза свега не крије опака политика Ватикана која има вјековне претензије на дио Црне Горе.

Друго питање, које смо истакли као битно, јесте питање преко којих људи се директно спроводе повампирене идеје превођења Срба (тзв. Црногораца) у католичку вјеру. Одговор на ово питање је веома једноставно дати, јер су „дистрибутери нове истине“ управо творци новог „језика“. Први „међу једнакима“ је, наравно, Војислав Никчевић, дукљански академик и заговорник приче да су црногорци потомци Илира (а не Словена), и да им је прво станиште било село Љутићи надомак Пљеваља. Своје неславне студентске дане започео је, гдје друго, него у Београду. Међутим, Београд није адекватно мјесто за „памет“ будућег славног академика, па је своју жеђ за не(знањем) пронашао у Загребу. Тамо је, наравно, „успјешно“ завршио студије српског језика и књижевности(??), магистрирао и докторирао „на брзину“. „Чувена“ је његова докторска дисертација „Млади Његош“. Да се Власи не досјете! Рачунајући на велику љубав Срба из Црне Горе према Његошевим дјелима и онима који Његоша тумаче, Никчевић се прошунђао и до мјеста универзитетског професора у Никшићу (гдје би друго??), ту и данас ужива своју „лоштено“ зарађену пензију, уз дебелу надокнаду из Загреба. Да Воју не закасне вијести из Загреба стара се његов млађи брат Милорад – универзитетски професор у Загребу?! Шта Милорад (пре)даје у Загребу – то нико не зна. Неки говоре да предаје српску књижевност?! Ни то није за не повјеровати!

Засигурно се зна да је од двадесетак књига које је (пре)писао од Срба и додао им свога незнања, већину штампано у Загребу и у њима промовисао тзв. црногорски језик и тзв. народ црногорски. Тако је из Загреба (а одакле би друго?) стигла прва „Црногорска граматика са правописнијем правилима“.

Никшићки професор, Војислав Никчевић, је човек у коме се крије одговор на наше друго питање. Некада је био сам, „вук самотњак“, како воли да каже за себе, а данас је уз њега (блага нама), „већинска“ Црна Гора.

У редовима који слиједе, сазнаћемо ко су Никчевићеве помагачи захваљујући којима постиже крајње циљеве својих наредбодаваца из Загреба.

Док је србовала, Рајка је била обичан професор. Међутим, када је одлучила да се повинује правилима Великог брата, Воја Никчевића, живот јој се окренуо за 180 степени. Постала је шеф Одсека за српски језик и књижевност, онда, продекан за наставу, па за науку, а данас је проректор на Универзитету Црне Горе.

Рајка Биговић – Глушица

Први од њих је Рајка Биговић – Глушица, професор српског језика, некад велика Српкиња и жестоки противник лика и дјела „академика“ Никчевића, а сада његова љубимица и дождунница. Своје (надри)лингвистичке склоности показала је јавно, не тако давне, 2004. године у тзв. часопису „Васпитање и образовање“, бр. 1. Тада је први пут открила своје склоности према тзв. црногорском језику. Студенти је знају само насмијану и веселу, али су гледали како намјешта вјештачки осмијех сваки пут кад уђе у слушаоницу.

Док је србовала, Рајка је била обичан професор. Међутим, када је одлучила да се повинује правилима Великог брата, Воја Никчевића, живот јој се окренуо за 180 степени. Постала је шеф Одсека за српски језик и књижевност, онда продекан за наставу, па за науку, а данас је проректор на Универзитету Црне Горе. Шушка се на Филозофском факултету у Никшићу да је у затегнутим односима са деканицом Бојком, вјероватно јој се сједа и на столицу декана. Амбициозно, нема шта: Да није била тако марљива, послушна, не би ни добила тајни задатак од Великог брата, Воја.

Износићи арсенал својих „научних“ глупости Глушица у тексту „О језику и поводом њега“ за сва превирања око језика оптужи политичаре, па вели: „...политичари добро знају колико је језик моћно оружје и како се његовом (зло)употребом заводи, манипулише, води рат... истине претварају у лажи, лажи у истине и слично.“ Овом констатацијом Глушица најбоље дефинише себе, не као лингвисту (то никад није ни била), већ као најпрљавијег политичара. Није запамћено да су икад могле проћи подле политичке игре док се нису јавили људи који беспрекорно извршавају сваки задатак – гледајући свој интерес, а не интерес народа у цјелини.

Лијепо је примјетити да др Игор својата познатог српског лингвисту, Ранка Бугарског, говорећи „наш најзначајнији лингвиста“. Ако знамо да је Бугарски Србин по националности, а да га Војов мали Игор назива „својим“, онда испаде да је Игор Србин?!

Игор Лакић

Бавећи се фалсификатима и измишљотинама Војислава Никчевића, Глушица само потврђује своје незнање и ставља себе у ред тзв. научника који су слуге свакој власти која дође. Текст, „Око језика и поводом њега“, прави је примјер како се у недостатку научних доказа употребљава политика, (зло)употребљава историја и како се недовољна утемељеност у науци надокнађује подаништвом власти.

На самом почетку бављења проблемом звани „Глушица“ упозоравамо читаоце да нећемо залазити у лингвистичку анализу рада Рајке Глушице, не зато што нам то није намјера, већ што је то немогуће. Сијасет измишљотина које Глушица пласира у раду „О језику и поводом њега“, лишава овај рад сваког лингвистичког контекста, јер се лингвистика, као што је и нормално за једну науку, темељи на научним истинама.

Поменути „научни рад“ Рајке Глушице је, једноставно речено, збирка обичних (најчешће простих) констатација, фалсификата и неистина. Примјетно је да се Глушица при изради свога рада користи научним достигнућима лингвисте Ранка Бугарског, али на више мјеста, не позивајући се на овог српског лингвисту, већ његова знања представља као своја – наравно на веома приземан начин, што је најобичнији лоповлук.

Бавећи се идентитетом језика, Глушица за свој измишљени црногорски језик налази упориште у тзв. јидиш језику („лингвисти“ Рајкиног кова наводе још хинду и урду језик, као један исти језик са два имена), намјерно занемарујући енглески и њемачки језик. Колико су „јаки“ аргументи које Глушица наводи види се из примјера на које се позива.

Има случајева када Глушица дјелимично подлијеже научним истинама, па констатује: „Црногорски није озваничен као засебан језик, иако може бити установљен више из политичких него из лингвистичких разлога.“ Уз то, Глушица наводи и резултате пописа који јасно говоре да је огромна већина народа у Црној Гори за српски језик. Али, Глушици то не смета. Она је спремна на све само да оправда своје сулуде „научне“ тврдње. У истом раду, професорица са никшићког Филозофског факултета, уводи на велика врата тзв. црногорску нацију, уткану, како сама каже, у „миленијумској“ црногорској државности.

Глушица се усуђује да „обори“ тврдње великог Србина, поријеклом из Црне Горе, Вука Стефановића Караџића (1787 – 1864), везане за Вуков текст „Срби сви и свуда“. Супротстављајући се Вуку, Глушица истиче: „Запостављање свих других етничких обилежја, различите историјске судбине, народне традиције и њихово свођење на језик као једини народносни знак, довело је Вука до погрешног закључка. Сазнање да Срби и Хрвати говоре истим језиком довело је до заблуде да су они један народ.“ Ако Вук није био свјестан историје и традиције, онда није нико. Просто је неvjероватно шта све може да утврди неко коме је лични интерес заслијепио разум.

Читаоце „Велике Србије“ овом приликом намјерно подсјећамо да се Вуков дјед Јоксим доселио из дробњачког села Петњица (надомак Шавника) у Тршић, гдје се родио Вуков отац Стефан, а касније и сам Вук. Историји је добро позната чињеница да је Вукова мајка Јегда била родом из Никшића. Дакле, нико и никад у Црној Гори неће имати право да се одрекне српског језика и српске традиције.

Други лаф Војислава Никчевића је млађани Игор Лакић, професор енглеског језика. Његов задатак је, ваљда, да тумачи црногорски на енглески начин, или можда он као стручњак за енглески заиста боље разумије црногорски. Ко зна – можда ће утврдити да је измишљени црногорски „језик“ сродан енглеском. Може бити свашта!!!

По правилима Великог брата, Војислава Никчевића, сви морају да докажу вјерност Великом брату, зато је Игор Лакић одлучио да то уради, то у дневном листу „Вијести“, субота, 21. октобар 2006. године, под насловом „За име црногорски језик постоји? лингвистичко? политичко упориште“. У том тексту Лакић истиче како језик Херцег Новог „личи“ на језик Дубровника, а језик у Црној Гори „личи“ више босанском/бошњачком, наравно, само „не личи“ српском?! Тако је др Игор Лакић овим, „личи“ и „не личи“, сврстао себе у ред лаика, тј. обожаваца Великог брата, Воја. Не зна Лакић да у језику ништа не „личи“, него јесте или није, и за све тврдње у лингвистици свако мора имати доказе, наравно, ако заборавимо да се овдје ради о „младограматичарима“ Војислава Никчевића.

Занимљиво је да Лакић у овом тексту истиче да су сви измишљени језици, у ствари један језик, али господин „младограматичар“ не смије да се усуди и да каже да се ради о српском језику. Лијепо је примјетити да др Игор својата познатог српског лингвисту, Ранка Бугарског, говорећи „наш најзначајнији лингвиста“. Ако знамо да је Бугарски Србин по националности, а да га Војов мали Игор назива „својим“, онда испаде да је Игор Србин?!

Као разлог да тзв. црногорски језик не може ући у службену употребу, Свен Менесланд наглашава то, што се тзв. црногорски језик поистовјеђује „са новокомпинованом варијантом која је значајном броју људи у Црној Гори туђа и неприхватљива. Зато је тешко изаћи пред људе и саопштити им да би језик којим говоре требали назвати тим именом.” Норвешки лингвиста даље констатује да се стандардни језик, каквим га он сматра, као и норвешка лингвистика, „битно разликује од схватања круга лингвиста чија је персонификација проф. Никчевић”.

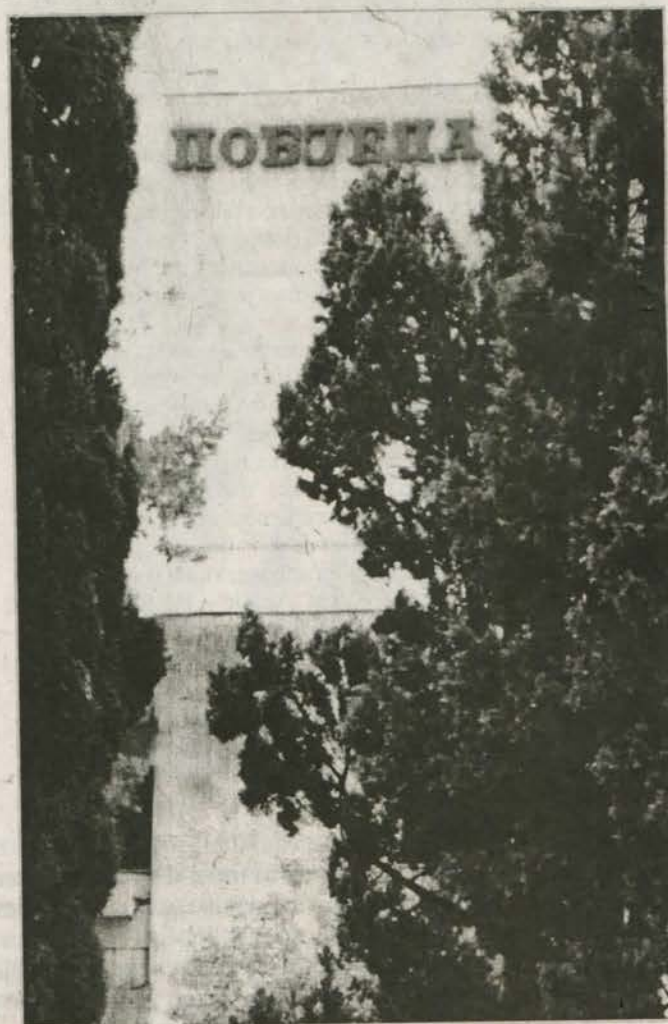
Свен Менесланд

Прави одговор на Лакићеву тврдњу да тзв. црногорски језик има упориште у науци и политици је да је све то тачно, али само за онога ко се не разумије, ни у науку, ни у политику, попут Војовог Лакића. У свом надобудном тексту Лакић је показао да не разликује ни основне лингвистичке категорије као што су: језик, дијалекат, говор, варијанта и сл., да не говоримо о неким дубљим проблемима из области науке о језику.

Оно што Глушица и Лакић заједнички потенцирају је измишљена чињеница да тзв. црногорски језик има упориште у младој лингвистичкој науци – социолингвистици (науци која проучава односе језика и друштва). Ова млада лингвистичка наука појавила се у 20. вијеку у САД, које броје 45 држава, а занимљиво је да никоме никад није пало на памет да уведе амерички језик, или неки други језик по имену неке државице у САД. Тако се Глушица и Лакић топе у сопственим измишљотинама, заборављајући да је социолингвистика дио лингвистике, а не политике, и као таква не може узимати политичке аргументе као кључне и одлучујуће.

Колико је црногорско новинарство огрезло у неистини, поред Лакићевог текста у „Вијестима”, свједочи и дневни лист „Побједа”, такође од 21. октобра, објављујући у културној рубрици разговор извјесног Влатка Симуновића са норвешким лингвистом Свеном Менесландом. Текст носи назив, „Црногорски језик био би најбоље рјешење”. Овај наслов се налази у тоталној опозицији са оним што пише даље у тексту. Менесланд, истина, у једној реченици, на инсистирање новинара, истиче оно што пише у наслову, али констатује: „Идеално, али немогуће”. Као разлог да тзв. црногорски језик не може ући у службену употребу Свен Менесланд наглашава то, што се тзв. црногорски језик поистовјеђује „са новокомпинованом варијантом која је значајном броју људи у Црној Гори туђа и неприхватљива. Зато је тешко изаћи пред људе и саопштити им да би језик којим говоре требали назвати тим именом.” Норвешки лингвиста даље констатује да се стандардни језик, каквим га он сматра, као и норвешка лингвистика, „битно разликује од схватања круга лингвиста чија је персонификација проф. Никчевић”. Ове ријечи се директно односе на лингвисте попут Рајке Глушице и Игора Лакића, иако су у Менесланду налазили упориште за своје измишљене тврдње.

Како бисмо читаоце „Велике Србије” увјерили у све оно што смо изнијели у овом тексту препоручујемо им да прочитају текст Рајке Глушице, „Око језика и поводом њега” у, назови часопису, „Васпитање и образовање”, и писмени задатак Игора Лакића у „Вијестима”, „Наиме црногорски језик постаје и лингвистичко и политичко упориште”.

Аманет великог српског жупана Стефана Немање

Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу

• Народ који изгуби своје ријечи, престаје бити народ

Приредио: М. Медич

Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу. Ријеч се може изгубити као град, као земља, као душа. А, шта је народ изгуби ли језик, земљу, душу? Не узимајте туђу ријеч у своја уста. Узмеш ли туђу ријеч, знај да је нијеси освојио, него си себе потуђио. Боље ти је изгубити највећи и најтврђи град своје земље, него најмању и најнезнатнију ријеч свога језика.

Земље и државе не освајају се само мачевима, него и језицима. Знај да те је туђинац онолико освојио и покорио колико ти је ријечи поткрао и својих натуро.

Народ који изгуби своје ријечи престаје бити народ.

Постоји, чедо моје, болест која напада језик као зараза тијело. Памтим ја такве заразе и морије језика. Бива то најчешће на рубовима народа, на додирима једног народа са другим, тамо гдје се језик једног народа таре о језик другог народа.

Два народа, мило моје, могу се бити и могу се мирити. Два језика никада се помирити не могу. Два народа могу живјети у највећем миру и љубави, али њихови језици могу само ратовати. Кад год се два језика сусретну, измјешају, они су као двије војске у борби на живот и смрт. Док се год у тој борби чују и један и други језик, борба је равноправна, кад почне да се боље и више чује један од њих, тај ће превладати. Најпосле се чује само један. Битка је завршена. Нестао је један језик, нестао је један народ.

Знај, чедо моје, да та битка између језика не траје дан – два, као битка међу војскама, нити годину – двије, као рат међу народима, него вијек или два, а то је за језик исто тако мала мјера времена исто као за човјека трен или два. Зато је, чедо моје, боље изгубити све битке и ратове него изгубити језик. Послије изгубљене битке и изгубљених ратова остаје народ. Послије изгубљеног језика нема народа.

Језик је, чедо моје, тврђи од сваког бедема. Када ти непријатељ провали све бедеме и тврђаве, ти не очајавај, него гледај и слушај шта је са језиком. Ако је језик остао недирнут, не бој се.

Пошаљи уходе и трговце, нека дубоко зађу по селима и градовима и нека само слушају. Тамо гдје одзвања наша ријеч, гдје се још глагоља и гдје се још, као стари златник, обрће наша ријеч, знај, чедо моје, да је то још наша држава без обзира ко у њој влада. Цареви се смјењују, државе пропадају, а језик и народ су ти који остају, па ће се тако освојен дио

Језик је, чедо моје, тврђи од сваког бедема. Када ти непријатељ провали све бедеме и тврђаве, ти не очајавај, него гледај и слушај шта је са језиком. Ако је језик остао недирнут, не бој се.

земље и народа кад-тад вратити својој језичкој матици и своје матичном народу.

Два народа, мило моје, могу се бити и могу се мирити. Два језика никада се помирити не могу. Два народа могу живјети у највећем миру и љубави, али њихови језици могу само ратовати. Кад год се два језика сусретну, измјешају, они су као двије војске у борби на живот и смрт. Док се год у тој борби чују и један и други језик, борба је равноправна, кад почне да се боље и више чује један од њих, тај ће превладати. Најпосле се чује само један. Битка је завршена. Нестао је један језик, нестао је један народ.

Мр Видосава Остојић, професор Методике наставе математике на Филозофском факултету у Никшићу

Црногорско школство или средство за стицање личног богатства

- *Факултети су, нејиродно брзо, ницали широм нашег малог Монџенегра. На свакој локалној железничкој станици нашег локалног воза (замислиће – локални, а стјаја двије најудаљеније шачке наше суверене) од Бара до Бијело Поља, могао си да сиђеш и уишеш жељени, џек ошворети, факултети*
- *Од школства, џј. од учитељске све џочиће*
- *Ово наше, осиромашено и џонижено, малџрејширано испробавањем на њему разних школских система чија је васџишно-образовна функција насџаве често банализована, може бити само џемељ болесног друштва*
- *Много је услова које би џребало испуњити да би се џревазили џроблеми у насџави*

Разговарао: Бојан Струџаш

- Професорице Остојић, на Филозофском факултету сте познати као један од угледних професора, међу студентима увијек цијењени и поштовани. Шта вас је навело да постанете члан Српске радикалне странке?

Математичарима, у данашње вријеме, а и раније, није нимало лако да буду поштовани. Ви сте овдје мало претјерали. Нисам ја увијек код мојих студената била на тој „дцијени“, бар не код једног броја њих.

Радим на Учитељском одсеку гдје је математика, уз српски језик, један од кључних предмета. Уз много добрих ђака, наш одсек је уписивао (и уписује) и доста оних који ни кроз основну, ни средњу школу нису довољно добро разумјели математику. Било је и оних који су и претходно школовање, а богами и понеки испит на факултету завршили уз неке попусте и пропусте. И сама сам била присутна у једној средњој школи када родитељ моли професора математике, и још неколицину њих, да му кћерки поправе јединице: „Па она неће ићи никуд даље. Она ће ту на 'Педагошку' уписати за учитељицу – то јој је најлакше...”

Дакле, на Учитељски су се уписивали (а и сада се уписују), многи који нигдје друго нису могли. Тако смо временом, умјесто да при упису вршимо позитивну селекцију (како је било договорено при оснивању овог Одсека 1993. године – уписивати само одличне и врлодобре ђаке) вршили све више негативну селекцију, уписујући све више слабих, а све мање добрих ђака.

Знајући да су многи од њих дошли на Учитељски са великим пропустима из математике, трудила сам се да им пропуштено што боље објасним, често се враћајући и на најосновније градиво елементарне математике. Није то било ни

Често је у генерацији било и по 70 – 80 одсто студената којима је требало помоћи, почев од сабирања разломака. Да би и они постали добри учитељи, морало се, уз прописано градиво више математике, проћи и поновити све оно што су многи од њих пропустили кроз претходно дванаестогодишње школовање. Како би све то постигли, нисам жалила, ни труда, ни енергије. Често је све то било на уштрб свих других мојих обавеза, али ме жртва ту није интересовала. Битно ми је било да они који заврше Учитељски факултет буду, стварно, добри учитељи. Јер, какав је то учитељ који не зна српски и математику?

Српска радикална странка је једина странка која, упркос невиђеном прогону, постоји и опстаје у свим српским земљама, са једним програмом и једним председником. Дакле, ни по свом устројству није сепаратна, „овичена” државним границама, као многе друге српске странке. Као таква, она је интегративни фактор и ради на уједињењу свих Срба и свих српских земаља.

мало лако. Често је у генерацији било и по 70 – 80 одсто студената којима је требало помоћи почев од сабирања разломака. Да би и они постали добри учитељи, морало се, уз прописано градиво више математике, проћи и поновити све оно што су многи од њих пропустили кроз претходно дванаестогодишње школовање. Како би све то постигли, нисам жалила, ни труда, ни енергије. Често је све то било на уштрб мојих обавеза, али ме жртва ту није интересовала. Битно ми је било да они који заврше Учитељски факултет буду, стварно, добри учитељи. Јер, какав је то учитељ који не зна српски и математику?

Они студенти, који су схватили да то радим за њихово добро и добро дјете коју ће они учити, научили су математику. Тај мој труд су цијенили и због тога ме поштују. Знали су они да је мени било много лакше и једноставније „протрчати” кроз прописани програм, па „ком опанци, а ком обојци”.

Но, било је и оних којима је битна била само диплома, знање их није интересовало. Навикли су раније да много тога заврше уз помоћ неке интервенције, покушавали су да на

тај начин „откаче” и математику. Како им никаква и ничија интервенција није помагала, дебело су ме оспоравали и кудили. Говорили су како „код ње се не може положити математика”, мислећи на то да „код ње интервенција не помаже”. Многи од ових су касније, кад би, ипак, нешто научили и положили, а касније и запослили се, признавали да сам била у праву што не „пропуштам” без знања, да је математику требало прво научити, па тек положити.

Толико у вези са овом вашом похвалом на мој рачун.

А, што се разлога за моје ангажовање у чланству Српске радикалне странке тиче, не могу вам их све побројити. Има их много, али један од њих био би ми довољан да са поносом будем члан Српске радикалне странке. Навешћу само неке од њих.

Српска радикална странка је једина странка која, упркос невиђеном прогону, постоји и опстаје у свим српским земљама, са једним програмом и једним председником. Дакле, ни по свом устројству није сепаратна, „овичена” државним границама, као многе друге српске странке. Као таква, она је интегративни фактор и ради на уједињењу свих Срба и свих српских земаља.

Кад су ме из једне српске странке питали што нисам са њима, њихова странка је аутентично српска у Црној Гори, рекла сам им: „Али ја нисам за Црну Гору. Па за шта си? За Велику Србију”, кажем им. Имала сам утисак да су после мог одговора и сами почели размишљати да би требало да су они са мном.

Једино српски радикали смију да гласно кажу сваку истину, а признаћете да то није нимало лако. Јер, све наше истине, у данашње вријеме и на овом поднебљу, су много ружније и болније од лажи и улагивања.

Једино они смију гласно да кажу да није злочин бранити српски народ и да су они што су га бранили, и бране и данас, хероји, а не злочинци.

Једино се они не стиде тих српских хероја и не одричу их се, но се њима поносе.

Једино они знају да су српском народу већи пријатељи они који су га бранили по цијену сопственог живота, од оних који су га бомбардовали.

Једино они не стискају топло руке српским крвницима.

Једино они нису, наспрам спаса голог живота свога народа, ставили своје ситне и крупне интересе...

Ја сам у души српски радикал, Бог зна од када. Вјероватно од рођења – генетски. Моје чланство у Српској радикалној странци није ни из каријеристичких, ни из материјалистичких побуда, но од невоље. А, то што сам и званично постала члан Српске радикалне странке је, вјероватно, мој гласан крик на све оно што раде мом српском роду. И они бјелосвјетски и ови домаћи душмани.

Но, пошто свој посао поштено одрађујем, а уз то не подносим неправду, па било кога она погађала, имам обичај да без увијања гласно изнесем своје мишљење. Како то мишљење, обично, буде истина, а она често није угодна, то сам многим, како један колега рече „увијек мирисала на радикала”. Кад су се „мало боље” распитали и коначно утврдили да сам баш радикал, многи су, чак, и одахнули. Тада им није, баш нимало, било жао, што сам се годинама исцрљивала на два, а често и на три и четири радна мјеста, све само за радну плату, додуше, мало мању од плате једног средњошколског службеника у Електропривреди.

„Ја сам Радикал, јер ме све ране мога рода боле!”

Зар има шта логичније од тога, да свако онај, коме лична жртва за добробит других није битна, буде члан Српске радикалне странке? Ја сам српски радикал јер ме све ране мога рода боле.

Да живимо у нормалном и срећном друштву, гдје је стање „редовно”, као у многим другим под капом небеском, гдје се свако може бавити само својим послом, вјероватно никад не бисте ни сазнали да сам и ја, до задње „уре”, српски радикал.

• **Није било лако бити радикал свих ових година. Да ли сте имали последица на факултету због политичког ангажовања?**

У последње вријеме створене су многе странке из чисто комерцијалних разлога. Оне су постале извор сигурне зараде, богаћења и легалне пљачке. Дакле, било је више профитабилнијих странака у Црној Гори, чија би ми чланска књижица обезбиједила већу сигурност, много лагоднији и богатији живот. За успон у каријери и материјално благостање није вреднована ни диплома, ни знање, ни уложени труд и залагање на послу. Каријера и богатство су били управо сразмјерни количини полтронства и улизивања властима, или бар хутања и климања главом. „Што си неписменији, то си богатији”, рече неко скоро. Ако си члан једне од таквих, тј. владајућих странака, шта год да радиш, заштитен си законом силе власти.

Како су се на Учитељски факултет, из године у годину, уписивали све слабији математичари, могла сам, умјесто огромног уложеног труда да студентима помогнем и објасним математику, да уз интервенцију, студентима продајем шестике и тако „зарадим” позамашну суму новца, а богоми и понеку привилегију. И ту би ми се гледало кроз прсте.

Но, пошто свој посао поштено радим, а уз то не подносим неправду, па било кога она погађала, имам обичај да, без увијања, гласно изнесем своје мишљење. Како то мишљење, обично, буде истина, а она често није угодна, то сам многим, како један колега рече „увијек мирисала на ради-

Нишали су и тзв. вечерњи (курсистички) факултети (настава само суботом и недељом) намијењени учитељицама и васпитачицама, онима који имају пара да плате диплому. Или, ако их немају нека подигну кредит или нека им родитељи продају последњу краву. Јер, на договорном часу им је буквално речено: „Ви само извршите своје обавезе према факултету (при томе само што не протрљаше палцем о кажи-прст) не морате ништа знати и, добићете диплому”. Укратко: „Ви нама паре, ми вама диплому”.

кала”. Кад су се „мало боље” распитали и коначно утврдили да сам баш радикал, многи су, чак, и одахнули. Тада им није, баш нимало, било жао, што сам се годинама исцрпљивала на два, а често и на три и четири радна мјеста, све само за радну плату, додуше, мало мању од плате једног средњошколског службеника у Електропривреди. Наравно, моје политичке активности додатно су појачале „љубав” факултетских власти према мени. Сада им је било мало и то што ми тај огромни рад, уложен на неколика радних мјеста није су плаћали, но свој академски ниво и професионални дигнитет, својствен руководству једне високошколске установе, показане тако што, при обрачуна могу личног дохотка, један мој одржани час вредноваше као пола часа. Учинило им се и да је она плата која је мало мања од средњошколске у Електропривреди превелика, па је преполовише.

Тако, са мјеста са кога се то не би очекивало, покушаше понизити и математику, и мене, и мој професионални однос према раду.

• **Реците ми какво је Ваше виђење тренутног стања на универзитетима Црне Горе?**

Високо школство у Црној Гори је, задњих неколико година, доживјело наглу експанзију.

Факултети су, неприродно брзо, нишали широм нашег малог Монтенегра. На свакој локалној жељезничкој станици нашег локалног воза (замислите – локални, а спаја двије

Ову Гимназију основали су 1791 године митрополит СТЕВАН СТРАТИМИРОВИЋ, ДИМИТРИЈЕ АНАСТАСИЈЕВИЋ САБОВ и родољубиви грађани КАРЛОВАЧКИ.

Зграда су 1891 године подигли и даровали српском народу браћа ГЕРМАН и СТЕВАН АНЂЕЛИЋ.

Зграда је обновљена и ова плоча постављена о прослави стотездесетогодишњице ГИМНАЗИЈЕ 7 ОКТОБРА 1951 ГОДИНЕ.

Наиме, на факултет ће се уписивати само десет до петнаест посто ђака – оних чије су се тате „снашле” и имају пара. Сиротиња ће, без обзира на ниво своје интелигенције, остајати неписмена.

најудаљеније тачке наше суверене) од Бара до Бијелог Поља, могао си да сиђеш и упишеш жељени, тек отворени, факултет.

Ницали су факултети у предрепарандумским годинама „по шумама и горама наше земље поносне” или, како уважени господин Драган Росандић то лијепо рече „по затвореним пиланама и отвореним кафанама”. Ницали су преко ноћи. Њихово масовно отварање имало је у позадини два велика циља. Један је био: показати народу како ми у нашој сувереној можемо да примимо и упишемо све оне који желе

Да ли је коначни циљ свих ових наших школских реформи рашчовјечавање овог човјека и стварање неког новог – робчовјека, или је оно, како неко недавно рече, „жртва освете лоших ђака”, не знам.

да студирају и да нам, што се тога тиче, Србија није више уопште потребна. Тако су наши студенти, који се школују на универзитетима Србије, могли, враћајући се у Црну Гору да из воза изађу на било којој локалној станици од Бијелог Поља до Бара и ту наставе студирање.

Други, не мање значајан циљ био је да се што више заради и приходује од нашег осиромашеног народа, јер је све мање студената који су на буџету, а све више самофинансирајућих. Требало је приуштити материјалну добит, али не у корист наше материјално уништене просвете, него у корист наше материјално све богатије просветне власти.

Ницали су и тзв. вечерњи (курсички) факултети (настава само суботом и недељом) намијењени учитељицама и васпитачицама, онима који имају пара да плате диплому. Или, ако их немају нека подигну кредит или нека им родитељи продају последњу краву. Јер, на договорном часу им је буквално речено: „Ви само извршите своје обавезе према факултету (при томе само што не протрљаше палцем о кажипрет) не морате ништа знати и, добићете диплому”. Укратко: „Ви нама паре, ми вама диплому”.

Овакав „брзински” систем школства, по скраћеном програму, започео је у Америци, али су тамо просветне власти убрзо увидјеле да су му образовни ефекти веома блиједи. Како америчким властима није превасходни циљ згртање новца од народа, и на уштрб квалитета образовања, то су брзо и укинули овакав систем школства.

Ова експанзија високог школства код нас имаће, без сумње, за последицу пад квалитета високошколског образовања.

Са друге стране, школовање на универзитетима Црне Горе је, из године у годину, све скупље. Просто је задивљујуће како су универзитетске власти разрадиле механизме за наплаћивање свега и свачега, да имам утисак да студенте очерупаше до голе коже. Примјера ради, да би ђак, уколико не успије да се упише на факултет, подигао своја документа из студентске службе, мора уплатити 25 евра. Колико само кошта упис и обнова године, па уплата за полагање заосталих испита, и тако даље и још много тога. Ко ће се сјетити свега што је њихов „механизам” смислио.

Кад се све сабере и то помножи са четири – пет година студирања, буџет нашег све осиромашенијег народа то неће моћи да поднесе.

Бојим се да ћемо тако, врло брзо, доћи у ситуацију да при упису ђака на факултет, вршимо материјално – позитивну селекцију. Наиме, на факултет ће се уписивати само десет до петнаест посто ђака – оних чије су се тате „снашле” и имају пара. Сиротиња ће, без обзира на ниво своје интелигенције, остајати неписмена.

Тако ће, школовање из Титовог периода, бити записано златним словима у историји нашег школства.

• **Да ли је Болоњска декларација донијела више добра или зла студентима?**

Чим нам је прослијеђена, Болоњска декларација је проглашена за религију нашег универзитета. Нико није питао: колико кошта? Подсјећа на идеологију марксизма, која нам је, гле случаја, такође милосрдно, стигла са Запада.

Шта, „споља” гледано, значи Болоњска декларација, то мање – више сви знају. У најкраћем: пошто је онако наврат – нанос „прилијепимо” преко нашег традиционалног школског система, можемо да шетамо, изврнутих џепова, по цијелој Европској унији и помало студирамо на свим њиховим универзитетима, док се не дочепамо дипломе. Значи још и

Одмах по мом „устанку” да браним српски, многи су ме зачуђено питали: „Ти си математичар, што је тебе брига за српски?” То је исто као да су ме питали: зашто браниш родитеље ако их неко нападне, кад сад имаш свекра и свекрву? Или, зашто и даље волиш своју браћу, кад сад имаш своје синове? Или, шта те брига што ти неко плује по рођеном презимену кад си по мужу друго добила? Врло чудно!!!

то да сви они који факултет упишу, и заврше, сем ако баш неће. Јер, ова импровизација болоњских прописаних правила је таква, да се уз редован долазак на наставу може добити „позитивно слово”, тј. положити испит.

Нормално би било да и просветне власти и наставници знају, да примјена принципа Болоњске декларације изискује знатна финансијска средства, која ова држава (јер је у питању просвета) очигледно нема. Но, и поред тога што нису створени предуслови, сви раде на некаквој њеној примјени. Некаквој, баш зато, што за њену примјену нема никаквих услова. Рецимо, једно од прописаних правила ове декларације је, да број студената у групи може бити од пет до десет, како би сваки предавач могао да што више контактира са сваким студентом појединачно. Код нас је то, да би се због немаштине уштедјело на предавачима, а богами и због недостатка простора, импровизовано, па умјесто од пет до десет, у групи имамо и до педесет пет студената. Дакле, примјењујемо је по принципу: „Нога личка, а ципела бечка”.

Посебан проблем у свему томе је што ће се Болоњском декларацијом, на рачун постизања ефикасности студирања, снизити квалитет универзитетског образовања дипломираних студената.

Загледани дубље у систем школовања по Болоњској декларацији, не можемо се отети утиску да је она смишљена са циљем да се представи како наш школски систем не ваља и да га треба реформисати како би „ваљао”. А, да би „ваљао”, мора се спустити на ниво колонијалног школовања.

Дакле, по мом мишљењу, Болоњска декларација је дио мамца који се зове Европска унија, бачен Србима (и осталим бившим социјалистичким земљама) да им на том дугом путу до Брисела уништи оно најздравије што им је било остало – уништи њихов школски систем.

И тако, умјесто да наш универзитет буде основа напретка и највиши ниво надградње, као у сваком здравом друштву, он ће бити фирма за стицање капитала и фабриковање високошколских диплома. Неко ће профитирати, а многи ће имати диплому факултета.

А, што се студената тиче, моје је мишљење, да је онима који хоће да науче, па да то своје знање верификују факултетском дипломом, донијела више зла. Слабијим студентима, којима је циљ само факултетска диплома, а знање их не интересује, вјероватно је донијела добро. Ако потраје овај друштвени систем у коме је материјално благостање појединца управо сразмјерно са његовом неписменошћу, онда је Болоњска декларација добро дошла – постаћемо богато друштво.

Све у свему, једно је сигурно: имаћемо инфлацију високошколских диплома и дефлацију знања.

Жао ми је „болоњаца” што ће, умјесто да буду студенти, бити тркачи за „позитивним словом”. Мало ће научити, а што је још горе и тужније, никад неће осјетити љепоту студентског живота. Признаћете, најљепшег периода људског битисања.

На крају, вам ево кратког одговора и на ваше претходно питање:

Нова уписна филозофија на универзитетима Црне Горе гласи:

**Уписати их што више,
научити их што мање,**

**а финансијски одрати што боље.
Живјело незнање и пљачка!**

Ово је само моје мишљење. Добро би било да питате и студенте, пошто, за сада, мало ко од наставника, инволвираних у овај процес, жели гласно да проговори.

• **Познати сте методичар математике у Црној Гори. Можете ли нам рећи које проблеме је донијела реформа школства?**

Здравствено стање духа једног народа огледа се у томе колико има снаге да се одупре сопственом ниподаштавању, плаћеном или бесплатном. Његово посртање и добровољно самопонижавање испољава се у његовом упорном доказивању како он није то што јесте и како може бити шта год хоћете.

Српска радикална странка је једина аутентична српска странка која је спремна да води унутрашњу и спољну српску политику, да заштити национални идентитет српског народа, врати му и подигне сада погажено достојанство.

Било је више реформи нашег основношколског и средњошколског система. Многе од њих су, после неколико година примјене пропале, неке су у току. И све оне су нам припремљене на Западу, макар њихов творца не био даље од Загреба. Немам утисак да је иједна од њих била у функцији побољшања образовних ефеката наставе. Кад се само сјетим оне средњошколске реформе „Шуварице“ у којој смо имали разне „помоћне истраживаче“ у физици, у хемији, у математици, ..., свега има само гимназије нема. Мислим да се то неко спрдао са нашим школским системом. Замислите, многи нису „догурали“ ни до сабирања разломака, а већ су истраживачи.

И неколико последица ове реформе више „миришу“ на неке друге циљеве, него на унапређење школства. Све једна за другом – сустижу се и претичу. Или је то неко нашу дјecu претворио у „покусне куниће“, или су приоритети ових реформи били неки други циљеви?

Неке од њих, кроз карикирање програма и фалсификовање чињеница, имале су за циљ цијепање заједничке државе српског народа.

Неке су послужиле за стицање материјалне добити, али не за нашу сиромашну просвету, већ за наше „реформаторе“. Да је ово тачно, потврђује чињеница да је једну од тих реформи финансирао сам господин Сорош. Чим га поменемо, знамо да је одријешио кесу. Куд су паре, не знамо – у школству се није познало ни по једној пристojној школској табли.

Ова „Сорошева“ реформа пропаде, или се „повуче“ да уступи мјесто новој „деветогодишњој основној школи“. Поред „реформисања“ имена српскоме језику у матерњи и још понечег, а нарочито у историји, главна новина је то што дјеца у школу обавезно полазе од шест година. Зашто од шест?

Како поједине школе имају ђаке који уче по разним школским системима, реформисаних по овој, реформисаних по оној школској реформи, нерепформисаних, ... а нису

претходно створиле материјалне и „инфраструктурне“ претпоставке за њихово спровођење, то се појавио проблем школског простора. Тако, ђаци у школу иду у четири смјене. Они најмањи, шестогодишњаци, почињу од пола осам, што значи да устају, као некад жељезарци у пола седам. Прва два часа је обавезно зијевање и дријемање. Ни они којима почињу часови у један поподне нису много срећнији. Кажу: у школу одлазимо са ручком у грлу, немамо времена ни до желуца да га спустимо. Тако, прва два часа, док храну варимо, нисмо способни ни за какво праћење наставе. И остале двије смјене имају проблема. Кажу: никад не знамо кад час треба да завршимо, коме следећем треба учионица и кад ће нас из ње истјерати.

Дакле, нису само компјутери и телевизије ти који нам дјецу отимају Богом дато дјетињство. Ту су и наши школски реформатори који окупаторски и бездушно украдоше нашим малишанима још једну срећну годину живота.

Да ли је коначни циљ свих ових наших школских реформи рашчовјечавање овог човјека и стварање неког новог – робочовјека, или је оно, како неко недавно рече, „жртва освете лоших ђака“, не знам.

Постављам питање просветним властима: Зашто им узете ту, још једну годину срећног дјетињства? Куд са њима журите? Које их то наше фабрике једва чекају? Или су им можда ваши западни налогодавци широм отворили своја изградљивачка врата да им, уз Болоњске дипломе, са мало знања и много мање самопоуздања служе као полупабрици од којих могу правити шта хоће?

• Како се могу превазићи проблеми у настави?

Од школства, тј. од учитељице све почиње.

Основни услов напретка и здравља друштва је његово здраво школство.

Ово наше, осиромашено и понижено, малтретирано испробавањем на њему разних школских система чија је васпитно-образовна функција наставе често банализована, може бити само темељ болесног друштва.

Много је услова које би требало испунити да би се превазишли проблеми у настави.

Један од њих је да школство престане да буде средство за стицање личног богатства појединаца кроз разне бјелосјетске „реформе“. Затим, да наставник буде адекватно плаћен, или бар мало боље од раднице на одржавању чистоће у неком имућнијем предузећу. Да програме не праве само научници чији су и унуци давно завршили школу, па због тога немају „осјећај“ за мјеру, него да се, обавезно, консултују и истакнути просветни радници који у школској пракси раде по тим програмима. Да се програми растере сувишних садржаја и разреди сувишних предмета. Да се уџбеници прилагоде програмима... Да се најљепша зграда у Црној Гори – зграда бившег Грађевинског предузећа у Никшићу, поклонни, или некој основној школи, како не би радила у четири смјене, или пребукираном Филозофском факултету, јер и својом архитектуром подсећа на зграду неког отменог свјетског факултета, а не као награда полицији за добро одрађивање предизборних „послова“ све ове године.

Да се књиге из Србије ослободе царине и ПДВ-а, а забрани увоз дроге из Албаније.

Да се дјеца врати отето дјетињство!

• Чим је потегнуто питање о језику, јавно сте иступили, док су неки лингвисти ћутали?

Одмах по мом „устанку” да браним српски, многи су ме зачуђено питали: „Ти си математичар, што је тебе брига за српски?” То је исто као да су ме питали: зашто браниш родитеље ако их неко нападне, кад сад имаш свекра и свекрву? Или, зашто и даље волиш своју браћу, кад сад имаш своје синове? Или, шта те брига што ти неко пљује по рођеном презимену кад си по мужу друго добила? Врло чудно!!!

Неки моји бивши пријатељи су ме питали: „Што нас издаде?”, мислећи на то што не прискочих да им помогнем у пљувању по српском језику и прављењу матерњег. Пошто сам им одговорила да ми је само битно да не издам претке и њихов аманет и да ме они нијесу овластили да мијењам шта у, од њих, наслијеђеном националном идентитету, одмах су ми постали бивши. А, и психолог светскога гласа, Мила Алечковић – Николић каже да „они који прекидају везу са прецима и кидају своје коријене, постају погодно тле за развијање шизофрених црта”.

Здравствено стање духа једног народа огледа се у томе колико има снаге да се одупре сопственом ниподаштвању, плаћеном или бесплатном. Његово посртање и добровољно самопонижавање испољава се у његовом упорном доказивању како он није то што јесте и како може бити шта год хоћете.

Ови наши овдје, који су постали нешто што њихови очеви и даљи преци нису били, почеше доказивати како они „нису од српске пређе, но су им коријени, кажу, срушене римске међе”. Пошто су комплекси превјерених врло јаки, почеше да стварају своју нову идеолошко – политичку искривљену слику прошлости. Како подозрење и страх од својих почупаних коријена и кризе изгубљеног идентитета рађају мржњу и агресивност, то свом снагом навалише да прогоне и черече све што је српско. Тако ударише и на српски језик, а није ни чудо. Много их је подсећао на њихове опоминуће коријене.

Колико само, у тој својој работи, могу ниско да падну, може се видјети и из расписаних конкурса за упис студената на Филозофски факултет. Наиме, на том списку одсјека који примају студенте, име Одсјека за српски језик и књижевност, из године у годину, све је ниже. Како се који нови одсјек отвара, тако се осамстогодишње име језика све више спушта. Према тој количини самопонижења сваки просјечно мислећи човјек, био наш или странац, може да гаји само дубоки презир према конкурсписцу.

„Пљуни више себе, немаш куд но на се”!

Да су таквом силином мржње напали да черече само њихов језик, а не и мој, ја бих исто тако устала да га од њих браним, уз исти осјећај гађења према нападачима. По природи сам увијек на страни жртве, никад на страни џелата.

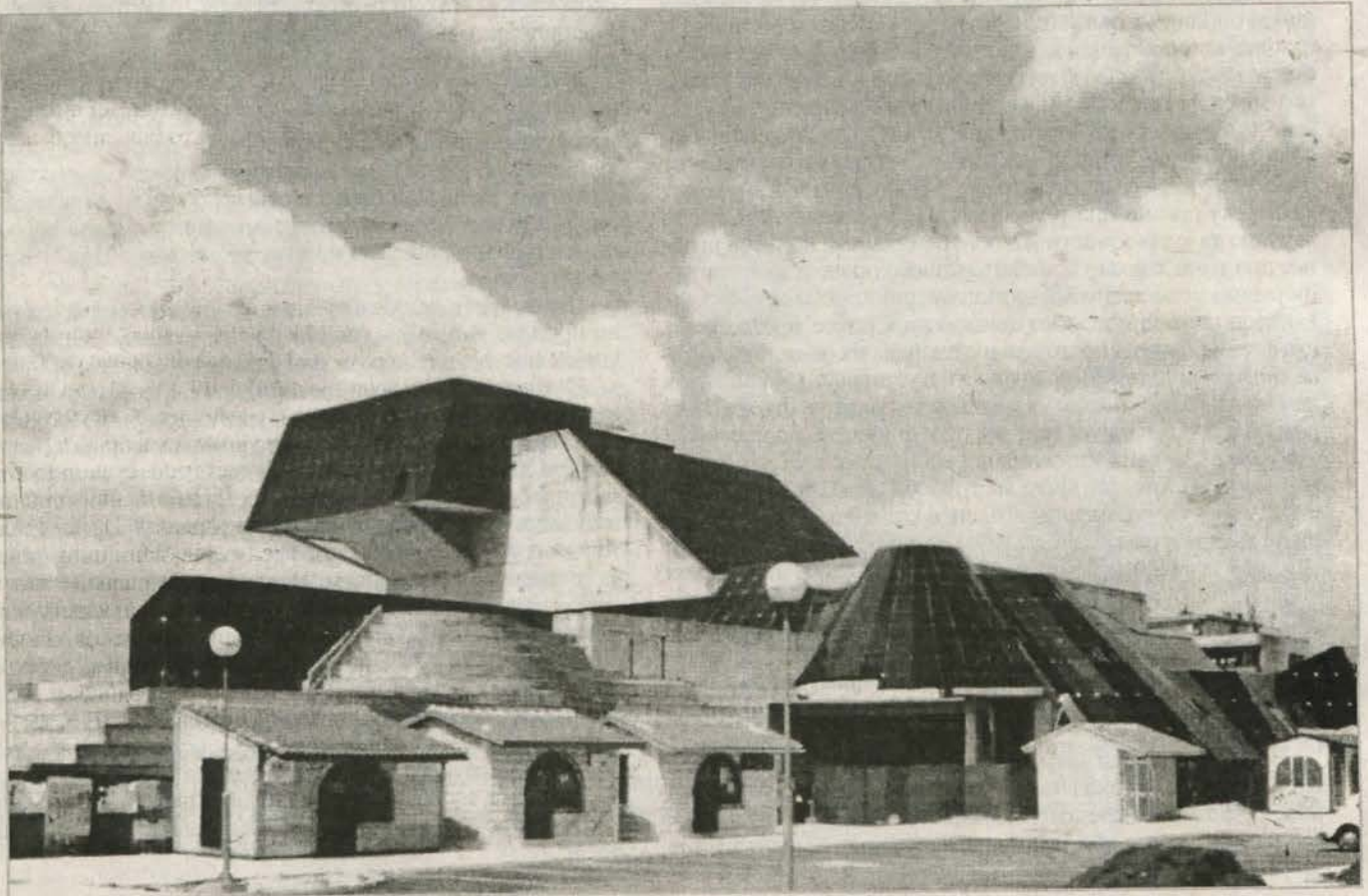
То што су тада неки лингвисти ћутали значи да ја никад не калкулишем.

• Ваша порука радикалима у Црној Гори

Српска радикална странка је једина аутентична српска странка која је спремна да води унутрашњу и спољну српску политику, да заштити национални идентитет српског народа, врати му и подигне сада погажено достојанство.

Чим су на српске радикале зинуле све свјетске и домаће але и вране, знак је да представљају опасност по њихове глобално-поробљивачке и издајничке интересе. Њих се подједнако плаши и власт и опозиција што упућује на закључак да представљају велику опасност по све оне који, под фирмом спасавања народа и његових интереса, спасавају своје уносне функције, профитабилне положаје и велике привилегије.

Зашто, на крају крајева, не рећи и то, да су и на сахрани Слободана Милошевића, српски радикали спасили образ Србије и част српског народа и показали достојанство какво имају само велики људи. Зар није част бити у друштву великих и достојанствених?

Клонирани уставописац и шишмиши

• Миширополија црногорско-приморска Српске православне цркве је вековима постојала и дјеловала на овим просторима. Она је била темељ државности и уставности, и као таква не заслужује мјесто које јој је додијелио уставни шарац. Овај комунистички клон, ниског расија, још ниже је као оваквим постојањем шарања уставних норми и закона

Пише: Н. Живковић

Уставописац и један од великих србомрзаца, најалост академског звања и тобоже антикорупцијског блока, ових дана је добио налог за изградњу новог уставног уређења. Просто је невјероватно да неко ко је давно пензионисан, повампир се, и преко ноћи постане нови писар у служби актуелне мафиократије. Тај пензионер узне перо у своје дрхтаве старачке руке и поче шарати (кажем шарати, јер је грехота рећи писати) највиши државни акт – Устав.

Наравно, у цијелој тој писанији не би било ништа чудно да овај матори комунистички вампир не покушава клонирати старе намјере – да се избрише све што је српско са лица ове мрачне земље!

Напох у нацрту Устава члан, да се човек не смије клонирати. У моменту сам мало застао и осмијехнуо се на тај став. Мени је јасно да се мора стати на пут том ђаволем изуму агресорских и педерских, америчко-енглеских истраживача, али ми није јасно што се тај члан одавно не примјењује. Неко ће се запитати, како, када је сад ушао у Устав. Наравно да знам, међутим, исто тако видим да су поједини старци изгледа клонирани у политичке сврхе, како би на најбољи начин оцрнили и ово мало свјетлости у овој земљи мрака.

Овај комунистички вампир, што је једном ногом у гробу, био је некада универзитетски професор и академик, а сада је само академик и пензионер признате и непризнате академије, зависно од тога која га више „воли“. Прекрајајући чланове, србомрзац уставских склоности поче прво од црквеног уређења. Усуди се пензионер да у Уставу призна једну секту за вјерску организацију, уврстивши је у уставне акте. Мало је чудно да један атеистички полтрон решава црквена питања, при томе, свјесно кршећи канонско право и занемарујући једино утемељену Митрополију црногорско-приморску. Митрополија црногорско-приморска Српске православне цркве је вековима постојала и дјеловала на овим просторима. Она је била темељ државности и уставности, и као таква не заслужује мјесто које јој је додијелио уставни шарац. Овај комунистички клон, ниског раста, још ниже је пао оваквим поступком шарања уставних норми и закона. Него, другачије и није могао, зато што му то не би дозволили ментори, у првом реду фризерски академик и колеге по звању. Опростите за овај назив колега, али је на мјесту. Барем нисам чуо да је овај правник, мада ме не би зачудило, због тога што и он на један други начин пише Устав, тамо негде у некој смрдљивој коњушници, а то је јеффо брк са својим сином бркићем млађим (пишем малим словом, јер издајнике треба писати малим словом). Ти и такви ништавци раде на државном уређењу, као да у овој земљи нема ваљанијих и виђенијих људи.

Него, поштовани читаоче, нијесу само цркву напали, већ и језик. Одједном, академик и др правних (неправних) наука поче осмишљено кројити име језика у новом Уставу. Поново матори, не питајући лингвистичку јавност, а мислећи да је

свемогућ, поче дијелити назив језика као неку погачу. Шта ћете?! Тако хоће газда јефрем бркић (клоун усташко-нацистичке Хрватске). Тај неписмени фризер умисли, заједно са министарчићем бацком, а у складу са његовим прошлогодишњим реформама, да то и законски верификује, не би ли тако, али сигурно оцртали глупост свјетских размјера. Не зна та клика што је српска традиција на овим просторима. Не знају, односно, не желе да знају, да се на попису становништва преко 60 одсто грађана изјаснило да говори српским језиком, а да се свега 20 одсто, не знајући да то никада није постојало, изјаснило да говори тзв. црногорским језиком. Само ћу скренути пажњу да се овај назив изговара са муцањем, великим балављењем и јако исплаженим језиком. Нешто слично лику гмизавца, напаћеног болесника, жалосног професора и лингвистичког дудука, војислава никчевића.

Пошто је ова дружина „дукљана“ направила нека питања по мјери свог сепаратистичког укуса, уз несобични аманет државне врхушке и лажних звања, сјетише се да проговоре и о „протјеривању из мрака“, па рекоше да нико не смије да протјера држављанина черног. Смијешно, јер се то онако потајно ради, не питајући и не консултујући ни Устав, ни законе. Само је довољно да се супротставиш олигархијском кружоку, а они ти онда затварају „шраф по шраф“, мало припријете и принуде те да сам одеш. Онако полако, али сигурно те отјерају да не пожелиш више да се вратиш. Овај члан је безвезе! Ипак, прављен је искључиво за њих, ако, не дај Боже, загусти. Присјетимо се да је усташа јефрем од истог садашњег љубимца Мила био протјеран као усташки хушкач. Ово је још један доказ да је овај усташа учествовао у шарању Устава да би себи осигурао мјесто да несметано шара и уједно остаје ту негдје, смјештен у смрдљивој собици, сакривен од погледа народа, несметано обављајући прљаве послове.

Људи, треба се обезбиједити, треба наћи мира, јер године пролазе, а прљави опус остаје за памћење. Одмазде су увијек могуће, никад се не зна одакле гром може да погоди.

Дозволите ми да привођим крају овај кратак приказ уставних решења. Надам се да ће ми уредништво „Велике Србије“ дати простора да са гледишта једног лаика прокоментаришем Устав од корице до корице. Овдје се нема шта коментарисати и причати. Сада ћу рећи само једно, да је питање језика у овој земљи ријешено пописом чије сам резултате навео у тексту. Једино што се може по том питању јесте да се распише референдум, уз претходно мишљење лингвиста од науке и пера, а не ових дудука и превртљивих особа. Само тим и таквим поступком се може ријешити ово питање, и другачијег решења не видим. Овим шишмишима који кроје питања Устава, препоручујем да се ману неких непромишљених, секташких и празних прича које немају везе са здравим разумом. Српски језик мора остати, јер тако већина жели. Зашто Аустрија, или Америка не покрену питање проглашења њихових језика? Једноставно, зато што свако поштује своје поријекло, сем ових нацистички обојених људи.

У сусрет новој Влади и Уставу

Ништа НОВО

• Доћи ће истина некад на врати овог, за сада мрачног дома који се зове Црна Гора

Шта очекивати послје свега? Ништа... Једноставно се не могу нечему бољем надати, јер за свих ових седамнаест година толико надања, а толико пропадања, да човјека просто заболи душа. Немоћни смо било шта да направимо поред ових сепаратистичких удара који бију као „гром из ведре неба“. Нема много шанси за овај осиромашени и уништени народ. Остаје нам само нада да ће и нас, обичне људе, једног дана обасјати мали зрачак свјетлости.

Рекоше ми, а видјех из штампе, да ће ускоро стићи нова Влада и Устав. Постављам питање: Шта ће се у том тренутку десити? Ништа, јер нема промјена у ставовима сем у ликовима. Нова Влада, у ствари, није ништа друго сем стара, само је дошло до замјене мјеста. Биће поново два аршина, један за Србе – да их што боље униште, а други за њихове сапутнике, вјернике и полтроне. Дискриминација ће се успјешно наставити, без обзира да ли је ту Мило или Жељко. Мада, Жељко значи жељу, али далеко си роде од такве замисли. Предалека је твоја свијетла будућност, тешко да се и у даљини види. Мој роде, тебе су уништавали вјековима, увијек су спроводили антисрпску мисао и никада ти нису дали мира на свом огњишту. Ко зна? Можда нова Влада смањи број нерасвијетљених убистава. Ваљда их неће повећати?! Ипак, надам се да ће у том дијелу бити помака, тј. да ће се коначно знати ко лиши живота људе од правде, поштена и истине. Чини ми се, када би се све то открило, много би било лакше за овај народ. Доћи ће истина некад на врата овог, за сада мрачног дома који зову Црна Гора.

Ових дана пишу нови Устав, којег ни до сада нико није поштовао. Све се супротно радило, не поштујући ни Устав, ни закон. Правда никад да изађе у сусрет обичном смртнику. Судови су радили у корист владајуће олигархије, беспоговорно слушајући глас позадине, односно подземља, како тихо наређује шта и како треба радити, кога и зашта треба осудити! Доносиле су се пресуде по кратком поступку, судило се људима који су бранили српски језик, који су поштено радили свој посао, још им одједном укидају све, мало-помало, остављајући их на улици без много наде за неки нови пут. Остало је само да се спакују и беспоговорно крену стазама трња, у спас својих живота и тражењу коре хлеба.

Прогон неистомисљеника је видан у сваком моменту, на сваком мјесту и при том нико не подиже глас осуде. Свакодневно гледам раднике испред Владе како сједе чекајући да се неко смилује над њиховом судбином, док они мирно пролазе луксузним аутомобилима, не обраћајући пажњу на њих. Гдје је ту морал, гдје је Устав? Не постоји...

Видим из дневне штампе да је предвиђен канцеларски модел Владе. Изгледа да увијек морамо од некога нешто преписивати. Личимо на лоше ученике који од свих преписују, само да би лакше надокнадили своје незнање. Зашто бар једанпут не можемо нешто оригинално примјенити, него се стално користимо преписивачком техником. Даље,

Прогон неистомисљеника је видан у сваком моменту, на сваком мјесту и при том нико не подиже глас осуде. Свакодневно гледам раднике испред Владе како сједе, чекајући да се неко смилује над њиховом судбином, док они мирно пролазе луксузним аутомобилима, не обраћајући пажњу на њих. Гдје је ту морал, гдје је Устав? Не постоји...

Уставом дефинишу тзв. ЦПЦ, тј. секту за вјерску организацију. Изгледа да смо прва држава на свијету која признаје секте за званичне вјерске организације. То ме ништа не изненађује, зато што знам да наша Влада успјешно послује са Римском куријом и витезовима малтешког реда. Толико су у блиским односима да је љубав достигла врхунац. Негдје зимус дневна штампа објави како Влада намјерава да прода реликвије: икону **Богородице Филермосе чеснице часног крста и руку Светог Јована**, а све ради испуњавања обећања према сатанистичкој цркви. Када све то имамо у виду, закључак је једноставан, да би се реализовала таква замисао, најбоља подлога су секташи.

Такође, у новом Уставу више не спомињу српски језик. Језик Његоша и Љубише хоће посве да приближе нечему апсурдном, што нема везе са језичким устројством. За њих је Његош геноцидни писац, а зато су ови дукљански писарчићи прави, па их треба испоштовати на сваком мјесту. Хоће да нас измијене! Хоће да нам језик и вјеру украду, мало су нам украли! Не може се језик прекрајати и од њега стварати непостојећи црногорски. Тај језик православни живаљ не признаје, за њега су се највише изјаснили Шиптари, муслимани, Роми. Изгледа да су то једини аутентични Црногорци, наравно, гледајући из угла власти, јер сви остали нису.

Правда никад да изађе у сусрет обичном смртнику. Судови су радили у корист владајуће олигархије, беспоговорно слушајући глас позадине, односно подземља, како тихо наређује шта и како треба радити, кога и зашта треба осудити! Доносиле су се пресуде по кратком поступку, судило се људима који су бранили српски језик, који су поштено радили свој посао, а сада им одједном укидају све мало-помало, остављајући их на улици без много наде за неки нови пут.

Колико Црногорци цијене своја тзв. државна обиљежја

Застава на буњишту

• *Поштовани читаоци, колико је њихова „љубав” према симболима болесна најбоље показују мјеста на којима су изв. заставе истакнуте. Прије неки дан видим на путу према Цетињу, оном Цетињу које су они угасили, стоји испрана црвенкаста крпа на неком пруту и то на средини неког буњишта. Просио човјек да не вјерује*

Пише: Мирко Ђукић

Осјетих потребу да са којом ријечју опишем, уколико се уопште могу описати, неовисне (ускостраначке) симболе Црне Горе неовисне. Наравно, ја нисам хералдичар и историчар, па нећу са тог аспекта говорити о симболима. Међутим, када се и боље размисли, са историјског је све јасно, али са друштвеног није и неће, барем за неких сто година. Ипак, све је то у реду, јер тако властодржац хоће и жељи. Народ нико не пита и нико га никад није питао. Када сам гледао почетак конститутивне сједнице Скупштине Црне Горе, опозиција није устала на интонирање њихове пјесмице – нећу намјерно рећи химне, зато што пјесмица једног усташког бандита може бити химна само усташким изданицима. С тога, свака част Српској листи и осталим посланицима који нису устали на интонирање пјесмице усташа.

Након те сједнице, многи од пјевача ове пјесмице (којој име нећу помињати) ускликнуше онако пискутаво на опозицију, како наводно не поштују њихову државу. Поштују они државу, али не ову и овакву фашисоидну, него ону праву Црну Гору, српског знака и ордења. То је права Црна Гора, а ова и оваква, приватна, све више личи на једну собицу у којој се окупљају само познати и корумпирани, а они други у тој собици немају мјеста. Него, вратимо се проблематици, а то су њихови симболи и пјесмице усташког кикла. Колико и они сами „воле” тзв. државне симболе види се и по томе што те и такве симболе видимо на свим мјестима.

Поштовани читаоци, колико је њихова „љубав” према симболима болесна најбоље показују мјеста на којима су тзв. заставе истакнуте. Прије неки дан видим на путу према Цетињу, оном Цетињу које су они угасили, стоји испрана црвенкаста крпа на неком пруту и то на средини неког буњишта. Просто човјек да не вјерује. Други и остали примјери, којих има много, а које ћу дјелимично приказати, јесу да на шули, и тако редом, стоји испран барјак у „обојцима”, што би рекао народ. Просто да се човјек застиди што корача оваквом земљом. Мишљења сам да таквог односа нигдје нема сем овдје у овој земљи. Шта последице свих примера рећи? Нормалан човјек остаје без ријечи. Неко са стране би рекао „види ових будала”, а ми све то посматрамо са погнутом главом и осмијехом. Они се чак поносе, говорећи како већих родољуба нема, него су они једни, па више ниједни. Стварно је тако. Једноставно, они немају скрупула ни према чему, па чак ни према сопственим симболима. Зато не треба ништа да кажу у вези поступања око симбола, тј. да ли их неко поштује или не, јер немају право на то. Нека прво по-

Када виде тробојку, запрепасте се, јер их је све ове године хранила, па када су у њима прорадиле животињски нагони онда су узели да је спаљују, јер је наводно непријатељска, а ако нечији барјак има те конотације то је само један једини, њихов са свим знамењима и ордењима.

гледају себе, па онда друге. Они су ти који први не поштују сопствене симболе, а и како ће, када их и они доживљавају као усташке.

Када погледам заставу, мени се у том тренутку чини да сам видео шиптарску, јер је и она онако црвена са црним орлом у средини, а ова са позлаћеним. Све у свему, нема разлике између ова два симбола. Мени је потпуно јасно, јер њима су они, тј. Шиптари, род рођени. Они њима, не само што ће дати собу, симболе, него, како су кренули и цијелу кућу. Па, на крају и мало њиве, чисто из захвалности за велики сепаратистички успјех. За успјех у сепаратистичко-усташким подухватима Шиптара и муслимана ова власт ће имати прилику да им додијели захвалницу у виду симбола управо приликом израде новог Устава и Закона о државним симболима, јер се већ сада тражи да се унесу барем иницијали браће и сестара усташко-шиптарске братије. Наравно да треба тако нешто да се деси, јер каква бисмо ми били земља када не би себи такву спрдњу приуштили. Срамота!

Пјесмица коју сам већ помињао, или та њихова химна, није оригинална, јер су неки дјелови пјесме избачени, попут: „На Ловћену Његош ствава, најмудрија српска жлава... Ловћен киће Пећковићу, а Косово Обилићу...” Изгледа да ти стихови вријеђају браћу Шиптаре и муџахедине, па им ту није мјесто. То се одмах коси са њиховим односом према терористичким бандама – шиптарије. У новој пјесмици, вјероватно кројену по мјерама Шиптара и осталих терориста, наћи ће се можда и неки стих посвећен новом скендербегу (писати малим словом, јер се издајници српског рода не могу другачије писати). Зашто да не, јер он је краљ свега овога, па заслужује малу пјесму.

О грбу ћу рећи да би се овај пут могао узети шиптарски, јер нас је нови скендербег одавно „заручио” шиптарској братији.

Све у свему, грозно је да грозније не може бити по православно српски народ у овој мрачној зони. Када виде тробојку, запрепасте се, јер их је све ове године хранила, па када су у њима прорадиле животињски нагони онда су узели да је спаљују, јер је наводно непријатељска, а ако нечији барјак има те конотације, то је један једини, њихов са свим знамењима и ордењима.

Када сам гледао почетак конститутивне сједнице Скупштине Црне Горе опозиција није устала на интонирање њихове пјесмице - нећу намјерно рећи химне, зато што пјесмица једног усташког бандита може бити химна само усташким изданицима.

Универзитети Црне Горе у сјенци невиђене пљачке

Чергашка пљачка

• Ових дана, на одавно већ познатој „черги“ од универзитета, дешавају се чуда над чудима. Мада, ништа изненађујуће, јер та установа никад није личила на универзитет, сем на једно велико чудовиште од кога је могуће очекивати свакакве дододовиштине. О чему се ради? Најбољи и најпростији одговор јесте - пљачка!

Пише: Мирко Ђукић

У неовисном Монтенегру чуда се дешавају са свих страна. Дешавају се ситуације које су просто немогуће за разумног човјека. Просто да човјек не повјерује у све процесе и одлуке, али у земљи Черној све је могуће. Ових дана, на одавно већ познатој „черги“ од универзитета, дешавају се чуда над чудима. Мада, ништа изненађујуће, јер та установа никад није личила на универзитет, сем на једно велико чудовиште од кога је могуће очекивати свакакве дододовиштине. О чему се ради? Најбољи и најпростији одговор јесте - пљачка!

Народе, то би се могло слободно окарактерисати као пљачка деценије или миленијума, како је коме воља. Све се ради да би се ионако сиромашни студенти довели на ивицу пропасти, јер све друго је неважно, па чак и знање. Ово је права слика универзитета у Црној Гори.

Мада, за „већину“ није ни важно колико ће ко издвајати за студије свога дјетета, јер се дјеца мафиократа школују по страним универзитетима, у Америци, Енглеској, итд, а ова сиромашна, чији родитељи овде бдију без посла, па самим тим и без хљеба, остају да се муче онако беспомоћни и прогањани на овом црном Универзитету. Све се дешава под паролом Болоњске конвенције, што је смијешно, јер на нашем, односно њиховом универзитету (јер га ми не желимо овакав какав је) болоњски процес се не може спровести зато што не постоје елементарни услови. Прво: поједини факултети немају ни адекватне учионице, а камоли библиотеке и основна наставна средства; друго, уписује се енорман број студената, а зна се да болоњски процес захтијева рад у неким мањим групама, тако да би сваки студент могао доћи до адекватног начина да покаже стечено знање. Међутим, од ова два услова „чергашки“ нијесу испунили ниједан, тако да ми није јасно како може нормално да се све то спроведе у дјело. Моје мишљење је да не може никако, јер се све своди на преписивачки метод, а касније се испоставља да је знање стечено тим путем вриједно незнању. Сами студенти истичу да немају много знања, али и да све морају платити „по пљачкашким цијенама“, које се крећу до хиљаду евра за годину дана. Тако, родитељ из свог осиромашеног буџета мо-

Чудно је то да ни гласа нема од оних „разумних“ студената, од оних који још увек имају „главу и кичму“. Мада, ни томе се не треба чудити, јер студенти „чергаша“ никада нијесу, сем изузетак, имали ријеч за правду, већ су само поговорно климали главом као да студирају на познатим и признатим универзитетима у најбољим условима, а не на овом црном, који ми је свакодневно све мањи и мањи.

Све се ради да би се ионако сиромашни студенти довели на ивицу пропасти, јер све друго је неважно, па чак и знање. Ово је права слика универзитета у Црној Гори.

ра издвојити за студије хиљаду-двје евра за једног студента. Срамота и брука мафиократа. Од чега ће онда да се живи када се толики новац издвоји за студије. Нема од чега, не остаје ништа сем да се у топлини свога дома чека неки нови тренутак. Наравно, уколико се може то приуштити, јер за већину породица данас је и то луксуз.

Нису поступком пљачања само захваћени студенти реформисаних програма, већ и они старији који иду по старим утабаним стазама, такође мање стеченог знања, али опет бољег, него ови реформ-студенти. Ових дана се старијим студентима дозвољавају уписи без услова, наводно да би се убрзо прешло на ове реформисане. Уз то, нико не брине да ли се крше статут, закони и акти, јер се за све има покриће, наравно у новцу. Тако да дођосмо до новог закључка, а то је: дај њаре, упиши годину и мозак на отлаву. Шта је чудно у свему овом, тј. у пљачкашком колу? Чудно је то да ни гласа нема од оних „разумних“ студената, од оних који још увек имају „главу и кичму“. Мада, ни томе се не треба чудити, јер студенти „чергаша“ никада нијесу, сем изузетак, имали ријеч за правду, већ су само поговорно климали главом као да студирају на познатим и признатим универзитетима у најбољим условима, а не на овом црном, који је свакодневно све мањи и мањи.

На крају, све је ово једна од многих превара, пљачки и уништавања омладине и студената у Црној Гори. Требаће, нажалост, године мукотрпног освјешћења да би се нешто промијенило у земљи Черној, а што се тиче „чергашког“ универзитета и „чергаша“, они ће остати још дуго на овим позицијама какве су сада. Студенти плаћајте, зато ће њима станови бити луксузнији и бољи, а ви не марите што не знате, и са тог аспекта је њима добит.

Шта се крије иза Ђукановићевог повлачења са државних функција?!

(ОД)устајање Мила Ђукановића

• Када одбацимо „дрџуменџије”, њихови, „умор од власти”, којима се засјењује медијска просједина, заједнички се каква је заправо њиховићка позадина овог изузетно важног догађаја за Црну Гору, али и шире. Добро обавијештени извори указују да су цијелом догађају претходили „тајне дипломатске игре” комесара за спољну политику и безбједност Европске уније, Хавијера Солане

Пише: М. Вукашиновића

Повлачење Мила Ђукановића са државних функција, после седамнаест година неприкосновене владавине Црном Гором, заиста је вијест која заслужује посебан коментар. Не памти се у скорој историји балканских политичких догађаја, да је неко на врхунцу политичког утицаја и у најбољој животној доби, добровољно напустио власт. Осим, уколико није ријеч о изнуђеном потезу. У сваком случају, објашњења понуђена ових дана црногорској јавности изазивају, најблаже речено, осјећај конфузије и збуњености. У цијелој причи има елемената гротескног, маровићевског типа, о томе како „нису људи рођени да вјечито буду предсједници”, али и одјека постмодерног идеолошког цинизма који говори „о унапређењу демократских процеса”. Све то изговорено је на пригодној конференцији за новинаре, коју је овога пута креирала суморна црногорска политичка и друштвена стварност, а не нека добро плаћена британска ПР компанија. Зато је све и изгледало прилично неујерљиво, или како ових дана рече Милица Пејановић-Ђуришић: „Недостойно једне такве личности каква је Мило Ђукановић”.

Операција „убјеђивања” Ђукановића

Када одбацимо „аргументе”, типа „умор од власти”, којима се засјењује медијска простота, запитамо се каква је заправо политичка позадина овог изузетно важног догађаја за Црну Гору, али и шире. Добро обавијештени извори указују да су цијелом догађају претходили „тајне дипломатске игре” комесара за спољну политику и безбједност Европске уније, Хавијера Солане. У приватном писму адресираном на једног високог државног функционера, коалиционог партнера владајуће ДПС, Солана честита на „фер и демократским изборима” и изражава увјерење да ће „нова демократска Влада бити формирана на такав начин да на њеном челу неће бити господин Ђукановић”. Истовремено, високи државни функционер се позива да буде на челу борбе „против организованог криминала у Црној Гори”, на шта помнути политичар одговара да је ту борбу „водио убијени високи полицијски функционер Шнекић, као и да помоћник министра полиције из његове партије Мићо Орландић, живи у страху да ће бити ликвидан, па га због тога даноноћно прати двадесет полицајаца”. Шта је још високи државни

чиновник написао Солани тешко је рећи. Оно што је сасвим извјесно, о садржају писма одмах је обавијештен Ђукановић лично.

Да ли случајно или не, тек, писмо је упућено непосредно пред посјету министра одбране САД, Роналда Рамсфелда, Подгорици. Обавијештени извори тврде, ради додатног притиска на Ђукановића, који је по свему судећи сасвим успио. Наиме, америчког министра одбране посебно су интересовале базе у Бијелој и Бару, гдје би веома брзо били премјештени амерички војни ефективи, тренутно стационирани у Напуљу. Разлог је сасвим једноставан. Америчка армија на име коришћења ових база, плаћа Италијанима скоро милијарду долара годишње, док би у Црној Гори све било неупоредиво јефтиније. Постоји основана сумња да је Ђукановић понудио продају поменутих лука за свега стотину милиона долара, иако је њихова стварна вриједност најмање пола милијарде долара. Ђукановићев предлог Рамсфелд је дипломатски прећутао.

Мистерија руског капитала

Посвећеност Ђукановића евроатланским интеграцијама, очигледно није фасцинирала америчког секретара за одбрану. Разлог треба тражити у „гвозденим правилима геополитике”, односно неубичајеном приближавању Мила Ђукановића руском фактору. Та чињеница Американцима

Повлачење Мила Ђукановића са државних функција, после седамнаест година неприкосновене владавине Црном Гором, заиста је вијест која заслужује посебан коментар. Не памти се у скорој историји балканских политичких догађаја, да је неко на врхунцу политичког утицаја и у најбољој животној доби, добровољно напустио власт. Осим, уколико није ријеч о изнуђеном потезу.

Словеначко „Дело” о ангажману Мила Ђукановића: „Шеф словеначко-руско-црногорске фирме”

Одлазећи премијер Црне Горе, Мило Ђукановић, могао би ускоро да постане први човек једне од најјачих компанија у том дијелу Европе, која треба да се оснује са словеначким, руским и црногорским капиталом, пише словеначки дневник „Дело”, позивајући се на изворе у Подгорици.

„У црногорском пословном свијету није остало незапажено да су, почетком октобра, предсједник управе словеначке нафтне индустрије 'Петрола', Марко Крижановски, и извршни директор 'Монтенегро Бонуса', Бранко Кашћелан, потписали, на Цетињу, писмо о намјери, зашта је тада речено да је пројекат те сарадње у припреми”, наводи извор „Дела”.

Вриједност тог пројекта је унапријед процијењена на милијарду и по евра, а међу првим пословима би био, како се наводи, промет са техничким плином, градња плинског терминала и складишних капацитета у Луци Бар, 15 до 20 модерних бензинских пумпи уз нове путеве и граничне прелазе. Нова компанија, имала би и сервисе за јахте у свим приморским мјестима, а највећи у Тивту, гдје канадски „Манк” ускоро планира изградњу једне од највећих средоземних база за јахте, те инвестиције у енергетици, пише „Дело”.

се свакако не допада. Зато и желе за саговорника неког другог, а не Ђукановића. Уосталом, у том кључу се може тумачити и смисао Соланиног приватног писма.

Иначе, везе са Русима успостављене су још почетком деведесетих година прошлог вијека, за вријеме санкција против Савезне Републике Југославије. Још тада почиње појачано интересовање Русије за црногорску обалу. Наравно, најмање је ријеч о туризму. После Ђукановићевог заокрета 97. године, та подршка не престаје. Она се само одвија на другачији начин и у дипломатски завијенијој форми. Прије свега, да се не би отежавала позиција Србије, када јој се отворено није могло помоћи. Послије петоктобарске „плишане револуције”, вестернизована Србија окреће леђа Русији, која своје пословно и геополитичко упориште на Балкану, покушава да нађе у Црној Гори.

Остало је било само ствар технике. Ђукановић шаље у Москву амбасадора Милана Роћена, који има специјалан задатак, да успостави што ближу сарадњу са Русима. Наравно, у замјену за пројектовану државну самосталност, као неопходан предуслов „операције спасавања премијера од кривично-правног поступка пред италијанским правосудјем”. Сарадња достиже врхунац у процесу приватизације највећег индустријског гиганта, Комбината алуминијума у Подгорици, од стране контроверзног бизнисмена Олега Дерипаске, „агента утицаја” по свему судећи и даље суперутицајне Федералне службе безбједности (бившег КГБ-а), која је изнедрила и самог предсједника Владимира Путина. На тај начин, уз куповину земљишта, Руси постају практично трајни власници Црне Горе.

Колико је Ђукановићев заокрет, ако не разбјеснио, а оно сигурно иритирао Американце и Британце, најбоље свједочи текст на страницама најутицајнијег свјетског економског гласила, „The Economist”, од 30. априла 2005. године, под насловом „A Slav's best friend” (Најбољи словенски пријатељи). У тексту је ријеч о значајном учешћу Руса у „приватизацији” Црне Горе. Неуобичајено велики публицитет руско-црногорском приближавању у ствари била је сасвим јасна порука досадашњем премијеру Црне Горе, да му вријеме истиче и да Запад на њега више озбиљно не рачуна. Све у свему, добијеним новцем Ђукановић финансира намјештени референдум о државној самосталности, чиме, као да извршава свој последњи задатак. Русија, наравно међу првима признаје његов исход и честита Ђукановићу „независност”, упадљиво прије Американаца и Европске уније. Истовремено, проамерички Покрет за промјене Небојше Медојевића, организује кампању против Олега Дерипаске и његовог Русала. Тајне преговоре о куповини лука Бар и Бијела, од стране Американаца, ова групација „експерата”, наравно и не помиње.

Црна Гора између „копна и мора”

Геополитички положај Црне Горе, после остварења државно-правног осамостаљења, маја ове године, постаје изузетно комплексан. Несумњиво, ради се о поразу „континенталиста” окупљених око блока за очување државне заједнице са Србијом. Црна Гора, са садашњом националном структуром становништва, њиховом различитом унутрашњом перцепцијом појма „Монтенегро”, више него алармантним економским и социјалним стањем, духовно и идејно располућена, без свог природног залеђа – Србије, законмјерно постаје, манипулативни фактор стратегије атлантизма у региону.

Одласком Ђукановића, њен геополитички положај додатно се погоршава. Оно што је сасвим извјесно, нестаће монолитна партијско-државна структура партије на власти, која већ на наредним изборима, сигурно одлази у опозицију. Та околност угрожава ионако крхку стабилност и даје вјетар у леђа већ јасно испрофилисаним захтјевима „албанског чиниоца” о независној Црној Гори као будућем косовском приморју. То се уклапа у амерички геополитички пројекат познат као „Јадранско-јонска иницијатива”, коме припадају још Хрватска, Албанија и Македонија. Ђукановић је успио само привремено да утиша незадовољство „албанског фактора” у Црној Гори, показујући одређену намјеру да ако треба и силом интервенише (као недавно у Малесији, гдје је откривена и похашена група терориста) и у тој чињеници треба тражити могуће факторе његовог неочекиваног одласка са власти. Велико је питање да ли ће следећа Влада моћи да се супротстави захтјевима све радикалнијих Шиптара и њихових прекоатланских покровитеља у САД. Уосталом, у америчком конгресу већ одавно је депонована Платформа о стварању албанског региона у Црној Гори, коју је подржао и професор међународног права, учесник тзв. преговора у Рамбујеу и архитекта Охридског споразума у Македонији, др Пол Вилијамс.

Одласком Ђукановића, ствара се, међутим, и простор за одређену врсту обнове односа са Србијом. Свему томе одлазећи премијер, свакако је био препрека. Због свега тога, Србија већ сада мора стрпљиво да гради своје односе са Црном Гором, водећи рачуна о сопственим геостратегијским интересима. За Србију је од животне важности, да има слободан пролаз до мора, несметан приступ пружи према Бару, да појача саобраћајне и све друге, нарочито привредне везе са Црном Гором. Економско присуство Русије у Србији, било би свакако најбоља гаранција обнове наших присних, и што не рећи, братских односа. У противном, Црна Гора ће, са или без Ђукановића, бити Ђинђићевски речено, „камен у цицели званој Србија”.

Комнен Бећировић за Велику Србију

Дукљанско антисрпство као резултат два зла – фашизма и комунизма

• Јасно је да Албанци на територији Црне Горе неће никада одустати, ма колико им се садашња црногорска власт удварала, од присаједињења својој мајници Албанији

Разговарао: Јован Дујовић

Већ деценијама траје мој дијалог са Комненом Бећировићем, који је попримио вид неколико опсежних интервјуа, од којих би се могла сачинити књига. Комнен није престао да се током многих година свога странтовања непрекидно враћа у завичајну му Морачу, у чијим се планинама, и под чијим се небесима, како вели, осјећа становником васионе.

Будући да је овога лjeta први пут у животу дошао, у неовисну Црну Гору, наравно да је наш разговор почео и одвијао се знатним дијелом на ту тему, али и на друге велике теме, као што су многострадално Косово, спасавање Мораче од потопа и њен упис у свјетску баштину, као и истина о српском народу на чијем бранику неуморно стоји заједно са својим знаменитим правдољубивим и истинољубивим пријатељима на Западу још од самог почетка југословенске драме.

Изнио нам је такође своје виђење Европе, кризе кроз коју она сада пролази и катастрофе која би је снашла пријемом Турске у своје окриље.

• **Како сте доживјели референдум и одвајање Црне Горе од Србије након побједи суверениста 21. маја? Утолико прије што сте се у нашој дијаспори залагали за опстанак заједничке државе Србије и Црне Горе?**

Оним што се десило прољетос промијенили смо по трећи пут у последњих петнаест година државу, што би било много и у сто година, а камоли у једном тако кратком периоду! Морам одмах да кажем да се у најновијој држави уопште не препознајем, нити је доживљавам као своју, поглавито због њеног антисрпског, антидемократског, као и анахроно шовинистичког карактера. Мени дјелује сасвим превазиђено тај култ државе, као да су црногорски властодршци најједном постали жестоки хегелијанци, мада нијесам сигуран да су неки од њих уопште чули за Хегела. Па, још занос у који падају некадашњи бољшевици, Титови пионери и кумровачки ђаци кад се помене име краља Николе! И, то не књаза Николе из првог периода своје владавине, витеза са Вучијег Дола, који је много учинио да се сломи турско господство на Балкану, него остарјелог тиранина који је гушио најосновније људске слободе, грабио све што је могао, послао непотребно хиљаде Црногораца на скадарску клиницу, а затим десетине хиљада других у аустро-угарско ропство, након капитулације Црне Горе почетком 1916. године!

Ја сам одвећ дуго времена, скоро пола вијека, провео у једној великој, старој демократској држави, Француској, гдје се државни атрибути уопште не потенцирају, него су нешто што се подразумева само по себи, да бих друкчије доживио то као неки закаснили анахрони национализам, својствен 21-ом вијеку, праву хистерију државности, суверености, самосталности, независности, која је, потпаљена од стране власти, последњих година харала као права пошаст у Црној Гори у односу на Србију, а која је достигла врхунац референдумом од 21. маја.

Нажалост, то се и наставља. Примјера ради, лjetос сам видео једну емисију на ТВ Монтенегро посвећену Светом Јовану Владимиру у којој се овај српски светитељ превасходно третира као црногорски, односно дукљански, албански и хрватски светац. Такође сам у специјалној емисији посвећеној Албанцима у Црној Гори чуо како су ови са Црногорцима живјели у вјечитом миру и поштовању, као да није никада било похаре Куча, Махмут-пашине најезде на Црну Гору, Фундине, Скадра! Насупрот томе, тврди се како су Арбанаси били у сталном непријатељству са Србима! Као и да се на Вучијем Долу нијесу борили два народа, него двије војске, све за љубав Шиптара и муслимана, док се и даље говори о немањићким освајањима Дукље, итд. Садашња власт је довела Црногорце у ситуацију да малтене треба да моле Арбанасе и Бошњаке да им опросте што су се од њих вјековима бранили. Све у свему, стиче се утисак из садашњих званичних медија да су Црногорци у оквиру Југославије, посебно у заједници са Србијом, живјели потчињени и поробљени горе и црње него што су то били Јевреји у вавилонском ропству.

Док се разни европски народи уједињују, дотле се један те исти народ на простору Србије и Црне Горе разједињује

• **Сем тога, ви сте на лицу мјеста, у Европи гдје се врши процес уједињења најразличитијих народа, који су често били сукобљени кроз историју?**

Јесте. Да се ограничимо само на два између безброј примјера. Французи и Енглези су водили чувени Стогодишњи рат, а Французи и Њемци три страшна рата, само у периоду од 1870. до 1945, што им не смета да бришу границе између себе и уједињују се у оквиру Европске уније. Стога је утолико чудније да се један те исти народ на простору Србије и

Морам одмах да кажем да се у најновијој држави уопште не препознајем, нити је доживљавам као своју, поглавито због њеног антисрпског, антидемократског, као и анахроно шовинистичког карактера.

Има у томе нечег страшно усиљеног, извјештаченог, противрјечног, надуведеног, неприродног, изопаченог. Рецимо, бусају се у прса повратком државности која би требало да значи потврду и гаранцију сопственог идентитета, а одричу се неких основних елемената тога идентитета: Српства, српског језика, ћириличног писма, уводећи латинично као за вријеме окупације Црне Горе од стране Аустро-угарске.

Црне Горе, народ исте крви, истог језика, исте вјере, истих обичаја, истог цивилизацијског наслеђа, а који је бар 300 година у немањинској Србији и у Југославији живио у истој држави, наједном непотребно разједињује и раздваја границом тврђом но у турска времена! Такође ми је несхватљиво да се кидају вишевековне братске везе између Срба у Србији и оних у Црној Гори, док се иде у неку велику љубав са Шиптарима и муслиманима, или, како ови последњи себе сада зову „Бошњацима“, које је током неколика вијека историја од своје некадашње браће по нацији и вјери била трагично раздвојила! А, поврх свега, није ми јасно како ће сјутра ти стопостотни Црногорци живјети у љубави и слози са Њемцима, Мађарима, Финцима, Португалцима, а можда и са Турцима, кад, ето, нијесу могли са својом једнородном браћом из Србије гдје је велики дио народа, прво током ранијих сеоба, затим за вријеме двије Југославије, дошао из Црне Горе и Херцеговине. Има у томе нечег страшно усиљеног, извјештаченог, противрјечног, надуведеног, неприродног, изопаченог. Рецимо, бусају се у прса повратком државности која би требало да значи потврду и гаранцију сопственог идентитета, а одричу се неких основних елемената тога идентитета: Српства, српског језика, ћириличног писма, уводећи латинично као за вријеме окупације Црне Горе од стране Аустро-Угарске. Није се ни под Брозом толико форсирала латиница. Исто тако, поставља се питање: каква независност, државност и сувереност, кад нема никакве политичке, војне, ни економске самосталности, кад се све одлучује у западним центрима моћи, кад је војска престала да постоји и кад се све живо распродаде странцима!

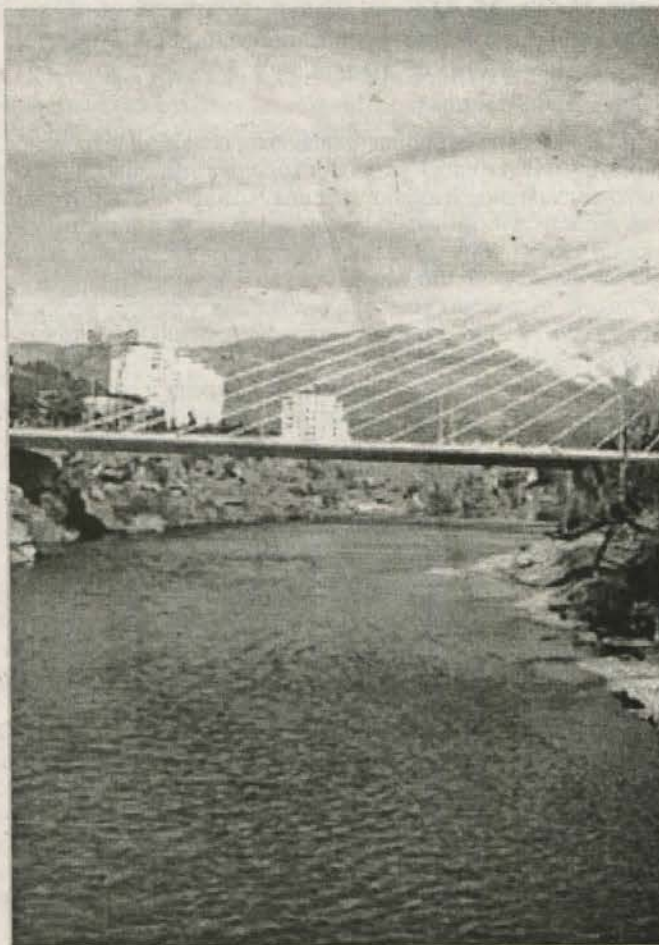
Може ли успјети братство и јединство црногорских народа кад није могло југословенских?

- **Можда се садашња црногорска власт, што се тиче мањина, заноси идејом да од Црне Горе направи балканску Швајцарску?**

То је обична илузија, будући да су балкански атавизми толико дубоки да је историјско наслеђе толико тешко да нема шансе да опстане црногорска мими – заједница кад није могла да се одржи велика југословенска федерација. Кад је онако жалосно пропало фамозно братство и јединство југословенских народа коме се клицало пола вијека, не видим како би могло да опстане братство и јединство црногорских народа. Јасно је да Албанци на територији Црне Горе неће никада одустати, ма колико им се садашња црногорска власт удварала, од присаједињења својој матици Албанији, што они истичу у свакој прилици, па и током кампање за парламентарне и општинске изборе одржане у Црној Гори 10. септембра 2006. године.

Мада су албански лидери, Ферхат Диноша и Махмут Бардхи, говорили на Телевизији Црне Горе искључиво на шиптарском, могло се разабрати да заступају тројни пакт Тирана – Приштина – Подгорица, наравно, насупротив Београду, а у очекивању припајања Косова и Западне Македоније Албанији, што нијесу пропустили да истакну.

Такође, на тим скуповима нијесам примјетио да се вијерило других застава осим албанских! Слично је и са црногорским муслиманима или Бошњацима који су, додуше на српском, просто грмјели на њиховим промотивним скуповима да су они заслужни за повратак државности Црној Гори, и да их за то треба наградити тиме што ће им се дати ста-

тус конститутивног народа. Само што још не траже да се забрани „Горски вијенац“ као геноцидно дјело. Но, и то је за очекивати, пошто је већ таквим проглашен у Босни.

„Сиромас Његош“, како га сажалева дукљански академик Сретен Перовић, испаше двоструко крив: што је позивао на борбу против Турака и потурица, и што је посрбљавао Црногорце, стварао од њих „посрбице“, како његову мисију подизања националне свијести на највиши ступањ кроз поезију карактеришу злоћудни Дукљани.

Сем Арбанаса и Бошњака, не вјерујем ни да ће Хрвати у Црној Гори остати мирни, тим прије што је Хрватска још у Брозово вријеме побила свој међаш на Ловћену, највише допринијевши да се на рушевинама Његошеве задужбине подигне Мештровићево фараонско чудевније.

- **Да ли је пракса да се приликом изборних промоција представници мањина обраћају преко државних медија својим сународницима који живе у Француској, на неком другом језику осим на француском, и да истичу заставе државе из којих су поријеклом?**

Кад је онако жалосно пропало фамозно братство и јединство југословенских народа, коме се клицало пола вијека, не видим како би могло да опстане братство и јединство црногорских народа.

Чак се, послје прошлогодишњих нереда и паљевина у Француској, изазваних од стране афроарапских имиграната, иде на поопштравање услова за стицање држављанства. Исто тако и у Енглеској. Како би се ограничио утицај екстремних исламских вјерских поглавара на масе, убудуће се тражи, уз обавезно знање енглеског језика, полагање заклетве лојалности британској држави.

Ма колико да су бројни припадници исламске вјероисповијести у Француској – око шест милиона званично, још толико незванично, од којих су већина Арапи – тако нешто никад нијесам чуо ни видио током више од четири деценије мога живота у тој земљи. Знају се службени језик, застава, и остала национална обиљежја. Арапски се може говорити уз истицање исламских симбола у џамијама, у оквиру великог Института Арапског Свјета и другдје, али никако у државним установама и медијима.

Чак се, послје прошлогодишњих нереда и паљевина у Француској, изазваних од стране афроарапских имиграната, иде на поопштравање услова за стицање држављанства. Исто тако и у Енглеској. Како би се ограничио утицај ек-

Распад Европе може да буде за оне који играју само на њену карту још теже и болније освјешћење, но што је за неке био крах комунизма. Чуди ме да се код нас о томе врло мало или нимало не размишља.

тремних исламских вјерских поглавара на масе, убудуће се тражи, уз обавезно знање енглеског језика, полагање заклетве лојалности британској држави.

По последњој анкети, 53 одсто Енглеца више не вјерује у мултиетничко друштво какво је Тони Блер са дружином наметао Србима НАТО бомбама, за рачун Бошњака и Албанаца, као да они у оквиру Југославије и Србије нијесу уживали сва могућа права. И у самој Швајцарској, на примјер у Циришком кантону, поставља се питање забране даљег подизања џамија, управо због злоупотребе толеранције у тој земљи од стране радикалних исламиста.

Међутим, овим што сам љетос видио код нас, рекло би се да је Монтенегро на пољу демократије увелико претекао Француску, Енглеску и Швајцарску, колијевке демократије. Мада, љетошњи масовни напад Шиптара на неколико милиционера, чувара реда и мира на плажи у Улцињу, кад су ови скоро били линчовани, као и проналажење велике количине оружја спремног за терористичке акције код тринаесторице ухапшених Шиптара у Малесији, уочи избора од 10. септембра, најављују тешка искушења за Ђукановићеву балканску Швајцарску. Бојим се да montenegreen melting – pot већ почиње да кључа.

Рискантно је улагати и приносити све на олтар Европе – Европа као Вавилонска кула

- Сматрате ли, из вашег европског искуства, да је мудро све приносити на олтар такозваних евроатланских интеграција, као што то наши политичари чине?

То је права заслијепљеност којој нема равне, осим оне наше заслијепљености револуцијом, комунизмом, социјализмом, несврстаношћу, што се све показало као велика заблуда којој су жртвовани толики људски животи, толики наратштаји, толике енергије и толике деценије!

Одбијање нацрта Европског Устава од стране грађана Француске и Холандије прошле године, показало је да постоји озбиљна криза Европске уније. Да се наставило са изјашњавањем путем референдума у другим земљама – чланицама, како је било предвиђено, Европска унија би се већ била увелико осула, па је Комисија у Бриселу заочила тај процес тако што је дискретно одложила даља изјашњавања.

Раскол који је у Европи настао приликом америчког рата против Ирака, кад су се једне чланице Уније сврстале уз Америку, а друге остале по страни, показало је размјере политичког непостојања Европе. Слично се догодило и љетос, мада у мањој мјери, приликом агресије Израела на Либан, када је Велика Британија, сасвим стала уз САД. Све више има евроскептика у државама у којима је јака национална свијест, као у Француској и Великој Британији, гдје се европска мегадржава увелико доживљава као потирање националног идентитета и суверенитета, као губитак самосталности, а европска влада у Бриселу, као права бирократска мора. Такође се испоставља да је једном таквом мјешавином од близу тридесет држава веома тешко управљати, и да то страшно скупо кошта пореске обвезнике богатих земаља, као што их кошта помоћ новим чланицама Уније, углавном сиромашним државама бившег социјалистичког блока. Посебно се као велика опасност за Европу доживљава евентуални пријем Турске у Европску унију који гура Америка како би се Европа учинила још више непостојећом, осим као један обични конгломерат народа, раса, култура, религија... Ријечју, права Вавилонска кула.

Ствар је у томе што муслимански народи, ма колико да се еманципују, не остављају своју религију, док хришћански народи, нажалост, то чине, па су стога на Западу цркве празне или полупразне, док су цамије, којих има све више, препуне.

Улазак Турске у Европску унију, која је већ у кризи, приредио би Европи судбину нове Атлантиде

Један од узрочника европске кризе јесте евро, заједничка монета која је замијенила националне монете, а која је већ створила инфлацију и велику скупоћу, тако да се у Француској озбиљно размишља о повратку сопственој монети, франку. Што нас је посебно изненадило, јесте прољетошња изјава садашњег министра Унутрашњих послова и најозбиљнијег кандидата на будућим предсједничким изборима, Николе Саркозија, да би повратак франка сасвим био могућ. Француску, са другим европским развијеним државама, коју јефтина кинески производи, јефтина радна снага из источно-европских земаља примљених у Унију, те делокализација домаћих предузећа у земље јефтине радне снаге, што ствара у срцу Европе велику незапосленост коју прате биједа и социјално незадовољство.

Распад Европе може да буде за оне који играју само на њену карту још теже и болније освјешћење, но што је за неке био крах комунизма. Чуди ме да се код нас о томе врло мало или нимало не размишља. Рекло би се да су наши Европејци гледали са истим заносом пут Брисела, са којим су њихови оци и праоци, комунисти, гледали пут Москве. И, док се за оне прве сунце земаљске среће дизало на Истоку, што је бар било у складу са васионским поретком, дотле се за ове садашње оно диже на Западу, што је свакако у супротности са тим поретком, али дај Боже да уроди бољим резултатима, па нека им излази одакле год желе. Проклетство идеологије јесте управо у томе што оне саображавају стварност себи, па с тога и завршавају катастрофално.

Мени су све те ствари у вези са садашњим стањем у Европској унији непосредно и ближе познате, пошто имам част да будем члан Главног одбора Француског Суверенистичког Покрета (RIF-a), који са сличним покретима у другим земљама, заговара Европу нација, умјесто садашње наднационалне Европе. Иначе, ја сам на нашем прољетошњем конгресу, уз велико одобравање, прорекао Европи судбину нове Атлантиде ако Турска уђе у ЕУ. Та моја бесједа је доступна на француском и на српском језику на интернету.

• У чему је, најкраће речено, проблем са Турском? Како га ви из Европе видите?

У томе што је Турска била током пола миленијума први кошмар Европе, што, не само да није ништа допринијела европској цивилизацији, него је, напротив, била њен смртни непријатељ, уништивши највећи дио хришћанског наслеђа на простору који је обухватило византијско царство, како на Балкану, тако и на Кавказу. Волтер је писао да Турци владају само на рушевинама. Још горе, оставили су у душама покорених народа незацјеливу рану апостазije, јер шта су ратови у Босни, на Косову, у Чеченији, до закаснили, горки плодови турске окупације. Али, највећа бојазан од уласка Турске у Европску унију састоји се у томе што би Турска са туркофонским народима у њеној орбити, што представља огромну масу од 130 милиона муслимана, постала пресудан чинилац по даљу судбину Европе на политичком, демографском, вјерском и уопште цивилизацијском плану. А, Запад, као што смо рекли, већ има огромне тешкоће са интеграцијом свога исламског живља. Ствар је у томе што муслимански народи, ма колико да се еманципују, не остављају своју религију, док хришћански народи, нажалост, то чине, па су с тога на Западу цркве празне или полупразне, док су цамије, којих има све више, препуне.

• Поменусте Волтера. Ви имате велики есеј, такође доступан на Интернету, о Волтеру и Русији, управо у вези са Турском.

Као човјеку цивилизације, а посебно поклоннику класичне Грчке, Волтеру је тешко падала жалосна стварност да земља Есхила и Софокла, Хераклита, Платона, Аристотела и Питагоре чами у вишевијековном варварском мраку. И, мада уопште није био хришћанин, сажаљевао је злу судбину хришћанских народа у турском ропству. Међутим, пошто је изгубио наду у свог пријатеља Фридриха II и Марију Терезију, да ће учинити било што на ослобођењу југоисточне Европе од тог ропства, стао се увелико надати у Русију, утолико више што се током двадесет последњих година његовог живота на руском престолу налазила његова поклоница Катарина II. Она је, уз здушну подршку Волтера, који је онда интелектуално владао Европом, добила свој први побједоносни рат против Турске од 1768 – 1774, а затим и други од 1787 – 1892, кад је Волтер већ умро. И, Русија би већ тада, крајем XVIII вијека, сломила Турску и заузела Цариград, а ми Срби, са Грцима и Бугарима, као и Јерменима, били ослобођени неких сто тридесет година раније да није било противљења Европе, у првом реду Енглеске, а касније и Аустрије, Француске, Пруске, односно Њемачке. Тако је Европа дуго одржавала на перфузији болесника на Босфору, хранећи га крвљу, знојем, сузама и свакаким патњама хришћанских народа поробљених од стране Турске.

Знате ли ко је због своје мржње према Русији устао у одбрану феудалне ропске Турске у вријеме Кримског рата, који су Енглеска и Француска 1854 – 56, водиле за рачун Турске, а против Русије? Главом и брадом, велики слободари и пријатељи људског рода, Карл Маркс и Фридрих Енгелс, којима ће Русија скоро читаво једно стољеће постати многострадална жртва! Имам, ако стигнем, довољно материјала за једну књигу која би се звала „Маркс против Русије“.

Данашња званична Црна Гора као судионик свеопште омразе на Србију, матицу Српства, како вели Његош. Маровић, Ђукановић, Дедић као хрватски таоци

• Вратимо се отцјељењу Црне Горе од Србије. Шта вас је ту највише погодило?

Да право кажем, мени није толико сметала идеја самосталне црногорске државе, пошто је та држава у неколико пута кроз историју постојала и пошто је до ње неким било толико стало, колико ми је сметала најцрња антисрпска пропаганда, помоћу које је власт настојала да ту идеју спроведе у дјело. Мене је запрепастила толика омраза из Црне Горе на Србију, управо кад је Србија крајње неправедно била предмет свеопште омразе и на удару свјетскога зла! А, та омраза и повика на Србију, за коју Његош на самрти рече Матији Бану да без ње нема ништа, јер је она матица Српства, орила се годинама попримивши наказне и чудовишне

Као што је познато, Светозар Маровић је онда проповиједао „рат за мир“, Мило Ђукановић мрзио шах због шаховнице, а њихов садашњи, дивљи владица Мираш Дедић, тада клирик Цариградске патријаршије у Риму, ударао у ратне таламбасе на Дубровник. Они су, у ствари, хрватски таоци.

Патолошко антисрпство се испољава у усвајању режима и његових идеолошких перјаница наслеђа два тоталитарна зла 20-ог вијека, фашистичког и комунистичког, која су морила српски народ мимо друге народе на земљином шару, а чега је језива метафора она садашња тамница на Ловћену.

видове, на примјер преименовањем српског језика у некакав матерњи, што је јединствен случај у свијету, или проглашавањем, не само витешких Карађорђевића, него и свијетлих Немањића за ратне злочинце, или, пак, оспоравањем српства највећих људи Црне Горе, Светог Петра Цетињског, Његоша, краља Николе, Марка Миљанова, који су славили српство до небеса, којима је оно било највише надахнуће, како у њиховом политичком и државничком, тако и у њиховом књижевном раду. Да не говоримо о кукању и тужању на Србију, како својом несарадњом са Хашким судом кочи цицковске кораке Црне Горе ка Европи, те о сталном натресању на Београд и силном удварању Загребу, за које не видим другог објашњења до покушаја да се садашња црногорска врхушка ископи за своје учешће у догађајима 1991/92. на подручју Конавља, Дубровника и Херцеговине. Као што је познато, Светозар Маровић је онда проповиједао „рат за мир“, Мило Ђукановић мрзио шах због шаховнице, а њихов садашњи, дивљи владика Мираш Дедеић, тада клирик Цариградске патријаршије у Риму, ударао у ратне таламбасе на Дубровник. Они су у ствари хрватски таци. Сада је, да останемо у шаховском вокабулару, сва ствар у томе што Хрвати, због те несрећне шаховнице, држе поменуто у сталној шах - мат позицији, тражећи да се испуни час ово, час оно, до расрбљења и покатоличења, или поунијањења последњег Црногорца.

Поставља се питање: да ли је била потребна толика повика, толика хајка на Србију, толико разметање, просто дивљање, да би Црна Гора стекла званично статус независне државе, пошто је незванично она фактички то била? Свакако да се могло без тога и да је толика галама на Србију била до јада све да је по ту цијену Црна Гора могла постати свјетска сила, а камоли, остати једна од најмањих држава на земљи, без икакве улоге у свјетским збивањима.

Бапштињење два тоталитарна зла, фашизма и комунизма: спој црногорских брозиди и усташоиди

• У низу ваших текстова објављених поглавито у Српским електронским новинама www.istina.at које уређује Петар Милатовић у Бечу, а посебно у вашем тексту који је изашао тројезично, на српском, француском и енглеском: „Два усташка вампира море Црну Гору“, који се односи на Секула Дрљевића и Савића Марковића Штедимлију, истакли сте тоталитарни карактер садашњег антисрпства у Црној Гори.

Јесте, то патолошко антисрпство се испољава у усвајању режима и његових идеолошких перјаница наслеђа два тоталитарна зла 20-ог вијека, фашистичког и комунистичког, која су морила српски народ мимо друге народе на земљином шару, а чега је језива метафора она садашња тамница на Ловћену. Величају се, рецимо, црногорски Брозови сатрапи на челу са Вељком Милатовићем, рушитељем једног од највиших олтара Српства и свијета, Његошеве капеле на Ловћену, али се у исти мах величају, као идеолози црногорске нације, злогласне црногорске усташе, Секула Дрљевић и Савић Марковић Штедимлија! Истовремено се проглашавају заточницима независне Црне Горе познати федералиста и антикомуниста Крсто Зрнов Поповић и његов ликвидатор, одмах након рата, Вељко Милатовић, који је тада био шеф УДБЕ у Никшићу! Ваљда га је за тај подвиг Броз наградио звањем народног хероја. Истиче се фамозна Петровданска скупштина, од 12. јула, 1941, којом је под

италијанском фашистичком чизмом проглашена, наводно, суверена Црна Гора на челу са квинслишким рагом Секулом Дрљевићем, али се истовремено слави 13. јул када је општенародним устанком у Црној Гори, који су затим узурпирали комунисти, тај срамни чин био поништен, а Секула Дрљевић прогнан од стране самих Италијана у Сан Ремо, одакле је, потом, побјегао у Загреб код Павелића, и остао под његовим крвавим скутом до краја рата!

То су, између бројних других, невјероватни парадокси на којима је саздана државица која је угледала дана 21. маја 2006. године. С тога сам у једном од својих текстова, изашлом почетком године на сајту www.istina.at, што га бриљантно уређује у Бечу књижевник и новинар Петар Милатовић из Бјелопавлића, окарактерисао референдум као метастазу антисрпства у вјековној постојбини Српства, Црној Гори. Петар Милатовић својим пламеним Српством настоји да исправи грјехе својега старијег братственика. Иначе, његов сајт је за годину и по дана достигао број од близу пола милиона посјетилаца, што говори колико су Срби у отаџбини и широм свијета жељни и жедни истине.

Побједа Махмута паше Бушатлије на референдуму у Црној Гори, 210 година након његовог пораза на Крусима од стране владике Петра I

• **А, што се тиче самог исхода референдума од 21. маја?**

Ја сам већ сјутрадан на сајту Истине написао, имајући у виду масовно и одлучујуће учешће Албанаца на референдуму, да је његов исход у ствари победа Махмута паше Бушатлије 210 година након што га је, септембра 1796, тешко поразио владика Петар I на Крусима. Понављам да у крајњој линији није био толико споран повратак државности Црне Горе, колико потпуна разисторија, потпуно потирање хиљадугодишњег националног бића црногорског православног народа, на којима је власт заснивала тај повратак. Омогућено је Шиптарима из Њујорка, Чикага и Детроита, који деценијама нијесу долазили у Црну Гору, да са санџачким и другим муслиманима, наводно васпостављају црногорску државност, чијим је прецима упркос, који су били у служби турске моћи на Балкану, та државност стечена, али је то било ономогућено потомцима оних чији су преци на Царевом Лазу, на Крусима, на Морачи, на Грахову, на Вучјем Долу, на Скадру борили, гинули и крв проливали за опстанак и слободу Црне Горе. И то само зато што имају посао и стално мјесто боравка у Србији, мада одржавају најтјешње везе са Црном Гором, гдје имају родбину, куће и имања! Знам низ таквих случајева у Горњој Морачи, као што знам бар четири случаја тешких болесника из нашег краја, од којих двоје у цвијету младости, који су сви спасени успјешним лијечењем у Београду, док се на Београд у званичним црногорским медијима осипало дрвље и камење, а на Загреб и Тирану текле само умилне ријечи.

Пола милиона православних Црногораца за суживот са Србијом, а само њих 120 хиљада са домаћим Шиптарима и Бошњацима против!

Ипак, тјешши чињеница да је више од пола милиона православних Црногораца било за заједничку државу: 185 000 у Црној Гори, 265 000 у Србији, око 50 000 у дијаспори, који се сматрају, осјећају Србима, наспрам оних 120 000 који су се, многи од њих под притиском, уцјеном или подмићивањем, декларисали само као Црногорци, Дукљани, Монтенегри-

ни, док су осталу огромну већину сачињавали Шиптари и Бошњаци, који су из чистог антисрпског атавизма гласали против заједничке државе Србије и Црне Горе. То, између осталих, резимира изјава црногорског муфтије раифа Феџића сарајевском „Авазу“, као и изјава једног Албанца, Бегана Цекића из Бруклина, у „Њујорк Тајмсу“, да су, у ствари, они, Шиптари и Бошњаци, одиграли одлучујућу улогу у раздвајању Србије и Црне Горе. Међутим, треба одати признање муслиманима око Шефкета Крцића и Харуна Хаџића који су гласали за заједничку државу.

И, још бих хтио да истакнем чињеницу да су том подухвату кумовали и да су први побједницима честитали они који су из нашег најближег окружења били главни узрочници југословенске трагедије, Хрвати, Бошњаци и Косовари, на челу са Адемом Демаџијем, Агимом Чекуом, Хашимом Тачијем, чија су сама имена синоними антисрпског зла на Косову. Са жаљењем се мора констатовати да у темељима црногорске државе настале 21. маја, уз кумовање Липке и Лајчака, стоји закопан, поред осталих гријехова, гријех потпуног изневјеравања Косовског завјета. Као да Косово није никад надахнуло Његоша да напише неке од његових највеличанственијих стихова, нити краља Николу да напише „Онамо намо“, као да није постојала Медаља и Пољана Обилића, као да Црногорци нијесу никад носили коротну капу за Косовом. Зато не вјерујем да једна творевина која почива на таквим противприродним и противисторијским основама може бити дуговјека.

Антисрпско проклетство Запада.

Хајка на Хандкеа, човјека од савјести и истине

• Како објашњавате да је свијет тако лако прихватио исход референдума?

Тако што се свијет, или тачније речено Запад, налази још увијек у антисрпској логици створеној током 90-их, и што су црногорски властодршци последњих година јакхали управо на том таласу. Стога је на Западу отијепљење Црне Горе од Србије поздрављено као још један ударац нанесен идеји српства, односно Велике Србије. Рецимо, аустријски медији нијесу пропустили да злурадо подсјете да Србија тим отијепљењем и свим што јој се дешава током последњих петнаест година испашта за улогу коју је одиграла у пропасти Аустро-Угарске царевине. Француски медији, нарочито листови „Монд“, „Фигаро“ и „Либерасион“, нијесу могли да изађу из њихове уобичајене србифобје коју су навукли као неизлечиву болест током година југословенске драме. Неће људи да испадне да нијесу били у праву па макар истина сијала као Сунце. Сад, да се Хитлер дигне и почне да урличе на Србе, они би му дали за право. До те мјере се усталило антисрпско проклетство у души западњака. Свакако сте, као доказ за то, пратили недавну хајку на књижевника Петера Хандкеа, истрајног борца, од самог почетка југословенске несреће, за праведну српску ствар.

• Наравно да јесам. Да ли сте у вези са Хандком?

Како да нијесам! Па ми смо већ цијелу деценију, откако се лично познајемо, саборци! Последњи пут смо се видјели у мају, на изложби приређеној у дворани храма Светог Саве у Паризу, потресних фотографија које приказују српску голготу на Косову. Иначе, хајка на Хандкеа је почела тако што је Марсел Бозоне, директор „Комеди Франсез“, скинуо са репертоара тог елитног париског позоришта један Ханд-

кеов комад, само зато што је Хандке учествовао на сахрани Слободана Милошевића и што је том приликом рекао неколико ријечи! Ипак је тај ждановски поступак директора чувене позоришне куће био претјеран, па је један дио медија и јавних личности реаговао у прилог Хандкеа. Настала је полемика, а Хандке је ипак добио, што ми је био случај раније, простор у „Монду“ и „Либерасиону“ да врхунски изнесе своје ставове, тако да се ствар преокренула потпуно у корист Хандкеа и српске истине. Али су Хандкеовим цензорицама и прогонитељима притекли у помоћ неки од наших нападача сопственог народа, као ауторка позоришних комада, Биљана Србљановић, која је скоро на читавој страни „Монда“ избрбљала против Хандкеа, преузимајући највише анти-српску пропаганду. Вјештица која кидаше на свој род. Јављају ми из Париза да је Марсел Бозоне ипак смијењен и да је Хандке у ствари однио побједу, а тиме и српска ствар.

• Збиља, шта је са легендарним генералом, великим пријатељем Срба?

Он је 29. јуна навршио 95 часних и витешких година и још се физички добро држи, а интелектуално је сасвим свјеж, што се може видјети из мог великог разговора са њим објављеног љетос на сајту Истине, као специјални прилог на 15 илустрованих страна поводом генераловог јубилеја, а под насловом „Пјер – Мари Галоа, патријарх праведне српске ствари на Западу“. Требало би по његовом имену назвати једну улицу или трг у српској престоници.

Двоструки аршини Запада: док се Израелу одобрава право на самоодбрану, дотле се оно Србији не само оспорава, већ се она због њега најсуровије кажњавала

• Пратили сте догађаје у Либану: да ли правите поређење односа међународне заједнице према Србији и према Израелу?

То поређење се само по себи намеће и показује сву дво-струкост аршина такозване међународне заједнице. Управо љетошњи догађаји у Либану показују колика је неправда учињена од стране свијета, у ствари Запада, према Србима. У односу на оно како се понашала израелска армија у Либану, српска војска се понашала на Косову као Војска спаса. Измишљени српски злочин у Рачку, гдје су довучени лешеве тридесетак терориста погинулих у сукобу са војском и полицијом, послужио је као изговор да се на Србе дигне општа помама, да им се упути немогући ултиматум, да се против њих покрене највећа војна сила свих времена, НАТО, док, рецимо, стварни израелски злочин у Кани, у коме је живот изгубило око 60 цивила, међу којима велики број дјеце, није изазвао чак ни осуду Савјета безбједности! Тони Блер, који се толико кезио на нас, понавља да Израел има право да се брани, као да Србија то право није имала не на туђој, него на сопственој територији! Треба само замислити како би Срби тек прошли да су на Косову употребили авијацију, да су бомбардовали Албанију гдје су обучавани и наоружавани терористи ОВК-а, као што је израелска авијација бомбардовала базе Хезболаха, не само у јужном, већ и у читавом Либану. Па, не би од Срба нико преживио, чак ни демократе који су призивали НАТО бомбе! Рекао бих да је Израел, рушењем инфраструктура, фабрика, мостова, телепредајника, те убијањем цивила у Либану, примијенио исту стратегију коју је примијенио НАТО у Србији, а коју је формулисао његов гласноговорник Цими Шеј у чувеној изјави: „Одбацићемо Србију у камено доба“.

Рецимо, аустријски медији нијесу пропустили да злурадо подејете да Србија тим отијепљењем и свим што јој се дешава током последњих петнаест година, испашта за улогу коју је одиграла у пропасти Аустро-Угарске царевине.

Управо љетошњи догађаји у Либану показују колика је неправда учињена од стране свијета, у ствари Запада према Србима. У односу на оно како се понашала израелска армија у Либану, српска војска се понашала на Косову као Војска спаса.

Али, није само у питању двострукост, него и кукавичлук западних моћника. Наравно, моћника над слабијима, јер нико од њих и не помишља да намеће силом људска права и демократију рецимо Кини. Кад само помислим како је Солана, као Генерални секретар Алијансе, тобоже издавао, а само преносио наредбу Клинтону и Олбрајтове да крену смртоносне ескадриле на Србију и Црну Гору! Или, како је председник Ширак у својим бројним ТВ обраћањима француској нацији оправдавао агресију НАТО-а на српски народ, као тобоже једини начин да се спријече етничко чишћење, геноцид, хуманитарна катастрофа, да се стане на пут варварству и брани цивилизација, а љетос, пред неупоредиво већим страхотама у Либану, одакле је испод израелских бомби морало да бјежи десет хиљада француских држављана, ћутао или давао уопштене изјаве! А, Солана, као поглавица европске дипломатије, скоро да се жив није чуо! Наравно да су занијемиле и дежурне савјести од чијег се добошарења српских злочина годинама проламало читаво поднебесје.

Хроника вјековног албанског насиља на Косову

• **Кад смо већ на теми о Косову, докле сте стигли са вашом Косовском трилогијом коју сте најавили, објавивши њен први дио прије пет година?**

Био сам замислио, након изласка првог тома, „У души Косово“, да објавим, као други том „Хронику албанског терора на Косову“, која би обухватала период од коначног турског освајања Србије средином 15-ог вјека до агресије НАТО-а на Србију крајем 20-ог вјека, и трећи том, „Косово апсолутно“, који би био посвећен, опет кроз виђење најзначајнијих српских и европских аутора, историчара умјетности, неимарству и сликарству, на простору Косова и Метохије, као и поезији надахнутој збивањима на тој српској земљи од Косовског боја до наших дана, што скупа представља за нас све жежено злато. Носио сам се такође мишљу да треба основати Међународни косовски институт, како би се сурвала брда лажи о Косову и засјала света истина о њему која је сва у прилог Србима.

Међутим, иако сам велики дио тих материјала још тада био сакупио и обрадио, њихово објављивање је затрајало у првом реду зато што сам запао у немилост нове власти, која је дошла након 5. октобра 2001, мада нијесам био у посебној милости ни оне претходне, сем што ми није сметала у борби за нашу праведну српску ствар. Умјесто да ми помогне, досовска власт је све учинила да ми одмогне. Као што знате, био сам онда именован да водим наш Културни центар у Паризу преко кога сам имао намјеру да развијем најширу информацију о Косову, али ме је досовска власт, сматрајући ме политички неподобним, у томе спријечила, поставивши на моје мјесто, прво галеристкињу Борку Божовић, иначе бившу стјуардесу ЈАТ-а, која је себи била увртјела у главу да треба да „деконтамира“ ту установу од навод-

Умјесто да ми помогне, досовска власт је све учинила да ми одмогне. Као што знате, био сам онда именован да водим наш Културни центар у Паризу преко кога сам имао намјеру да развијем најширу информацију о Косову, али ме је досовска власт, сматрајући ме политички неподобним, у томе спријечила.

них српских националиста, милошевићеваца, у које ме је прибродила, и њихових француских пријатеља. Ову је, када је њено махнутање о јаду забавило и саме оне који су је поставили, наслиједила курирка из Сава центра, неактивна Јагода Стаменковић, а ову опет бивша учитељица и новинарка, Бранка Богавац, позната као острашћена Монтенегринка и обожаваатељка албанског писца Исмаиља Кадареа, амбасадора Велике Шпаније на Западу и, као таквог, најопаснијег клеветника српског народа. Бранка Богавац је након стицања прољетошње црногорске неовисности отпуштена са цијелом булументом монтенегринских дипломата које је Србија плаћала да би се по свијету само проводили или једноставно против ње дјеловали. Чуо сам Богавчеву љетос како се хвалише на ТВ Монтенегро да је у том погледу постигла ништа мање но „грандиозне“ резултате у Паризу и да то наставља, задуживши свога сина Александра да преводи на француски књигу режимског историчара, дукљанског академика Шерба Растодера о стварању Југославије 1918, гдје се улога Србије приказује у најцрњим бојама. То је онај исти Растодер који је, уз један свој текст у подгоричким „Вијестима“, објавио слику објешених српских родољуба у Требињу од стране аустроугарске окупационе власти, као наводно слику објешених црногорских родољуба на Цетињу од стране србијанске власти.

• **То је још један од безброј примјера како је Србија гајила гуљу у њедрима?**

На несрећу, Србија је провела скоро читаво 20-то столјење гајећи не само гуљу, већ читаве аждаје у њедрима. Но, то је велико питање, али за ово о чему говоримо највише је крив Вук Драшковић, који је, као министар Спољних послова, поставио на ту дужност Бранку Богавац не хтјевши ни да чује, не само за њен занос за српским злотвором Кадареом, а богме и за Кушнером, него ни за њено апсолутно нечињење било чега на пољу српске ствари током свих година српске голготе. А, што се тиче њене двије претходнице, ту је био кобан Радомир Диклић Бацко, чемерни новинар, а још чемернији амбасадор Горана Свилановића у Паризу, затим савјетник Светозара Маровића, тог црногорског Месића, с којим је ишао прошлог љета код папе Бенедикта ради добијања благослова за велики свјетски догађај који је прољетос уследио: неовисност Монтенегра. Управо на тему Бацковог амбасадоровања у Паризу, изашао је на сајту Артел велики разговор са мном који су преузели недељник „Сведок“ те сајт Истине, и који се може наћи на интернету под насловом „Поразни учинак једног амбасадора“. Не само да за четири године проведене у великој свјетској метрополи каква је Париз, Диклић није ништа учинио ни за Косово ни за српску ствар, него је спречавао друге да то чине.

Због свега тога сам донекле био изгубио своју почетну косовску динамику да бих се посветио другим темама, раду на књигама о Ловћену и Морачи, изашлим 2002, па онда на двотомном дјелу „Далеки сусрети“, посвећеном мојим сусретима са читавом плејадом француских писаца и разговорима са њима, објављеним поглавито у Нину током 60-тих. Али сам се последњих мјесеци увелико вратио мојој Косовској хроници за коју се надам да ће угледати свјетлост дана током јесени. Биће то права антологија вјековног албанског зла на Косову. Да није било досовске немилости, књига би већ одавно изашла, налазила се на интернету, и данас представљала моћно оружје у рукама наших преговарача у Бечу о будућем статусу Косова.

Наличје једног западног пропагандисте у служби великоалбанске идеје

• За то вријеме су Албанци радили свој посао...

Они су управљали косовски брод ка независности, држали активним своје лобисте на Западу, организовали мартовски погром 2004, док су наши сједјели скрштених руку или онемогућавали оне који су настављали битку за Косово. А, како и не би са велеиздајничким шефом српске дипломатије Гораном Свилановићем, који је, још прије доласка ДОС-а на власт, преклињао Холбрука: „Ослободите нас Косова! Ослободите нас Косова!“ Рецимо, Албанци су унајмили једног пропагандисту на Западу званог Роберт Елси да напише и објави 2004, на енглеском језику књигу Historical Dictionary of Kosovo, „Историјски речник Косова“, гдје потпуно заступа шиптарску званичну тезу о илирском, односно албанском карактеру Косова, а српско присуство на њему представља као окупацију. Али, како се нашао у тешкоћи због тога што се Албанци уопште, не само на Косову, него ни на Балкану не помињу све до краја 11-ог вијека у једној хроници византијског историчара Михаила Аталиаса, он ту тешкоћу решава тако што тврди да су Грци гајили презир према неким народима које су сматрали варварским, па их тако нијесу удостојавали помена. Међутим, овај вајни балканолог заборавља да цар Константин Порфирогенит у првој половини 10-ог вијека, у свом чувеном дјелу Де Администрандо Империи, „О управљању царством“, набраја све могуће народе и племена, било да су варвари или да нијесу, у византијском царству, међу којима набраја Србе и Хрвате, па чак и народе у његовом сусједству, али ни трага од Албанаца. То је једноставно зато што они тада нијесу играли апсолутно никакву улогу, или што су веома касно дошли на Балкан, како то тврде неки историчари.

Моја нова књига о Косову би, ако ствар опет не смете неки Бацко, такође показала сво наличје Елсијевог ангажовања у служби стварања Велике Албаније, будући да је све српско на Косову, земља, историја, духовност, култура, цивилизација, а албанско је једино насиље и бројност.

• Да ли све то није касно, пошто Албанци, а у томе их подржава сам представник Уједињених нација по питању Ко-

сова, Марти Ахтисари, неће да чују за друго решење статуса Косова, осим независности?

Моја побожна мајка Милена увијек је говорила да у Бога никад није касно. А, како смо по питању Косова у правди и истини, које су Божје категорије човјека, као што су му неправда и лаж ђаволске, то сматрам да битка за Косово, која се води ево више од шест стотина година, уопште није изгубљена. Напротив, она је свеопштом неправдом и ратом највеће војне силе свих времена, НАТО-а против Срба, попримила планетарне, заправо васионске размјере. На српском генију је да то искористи и да изњедри, на темељима досадашњег, нови Косовски мит у духу Лазаревог наука: „Земаљско је за малена царство а небеско увијек и довијека“.

Слично је и са Ловћеном. Ми битку за њега јесмо изгубили физички, али смо је добили духовно и настављамо да је непрекидно добијамо кроз пјесме, слике, скулптуре, иконе, доприносећи тако да ловћенска светиња, тим прије што се она налази на неколико српских сајтова на интернету, остане неугасива у српској души и уђе под ореолом мучеништва у меморију човјечанства. Док се оно што је подигнуто на њеном мјесту све више испоставља као ругло и цивилизацијска срамота, као метафора антисрпског ужаса који је харао у душама брозоида и усташида и не престаје да хара у душама дукљаноида. Да се нијесмо борили за Ловћен, не би од тога ништа било, већ би Мештровићев зиндан данас несметано притискао, како нашу свету планину, тако и нашу душу. Исто тако, српски дух, српски геније, не смије дозволити да се беспоговорно и заувјек зацари антисрпско зло на Косову. Сам духовни отпор злу представља потирање зла.

Што се тиче изјава финског старине Ахтисарија, оне су заиста бесловесне, особито кад каже да при решавању коначног статуса Косова треба узети у обзир историјско наслеђе те наше провинције из времена Милошевића од свега неких десетак година, али при том потпуно игнорише историјско наслеђе читавих вјекова!

Одбрана Мораче од потопа: сва зла која би снашла и могла снаћи Црну Гору потапањем долине Мораче

• Једна од ваших животних борби, осим за Ловћен, јесте и борба за спас Мораче коју водите већ 20 година. Нажалост, после извјесног затишја током кога се мислило да је питање Мораче скинуто с дневног реда, потопитељи су опет на дјелу.

Јесте, видио сам то на интернету још док сам био у Паризу. Овога пута су уведени у игру Норвежани који су, изгледа, били толико очарани Морачом да су одмах изразили спремност да је потопе. А, вјеровали смо да је прича о Морачи коначно препричана. Сви мислећи људи из разних струка у Србији и Црној Гори, геолози, географи, историчари, византолози, антрополози, еколози, електроенергетичари, књижевници, пјесници, изјаснили су се током протекле двије деценије против потапања долине Мораче. Њихови ставови су садржани у опсежном зборнику „Одбрана Мораче од потопа“, који сам објавио 2002. поводом 750-те годишњице оснивања манастира Мораче.

Међутим, није прошло ни мјесец дана од званичног чина разисторије, а већ се потегло питање разбаштињења Црне Горе повампирењем пропалог пројекта електрана на Морачи, насталог, као и идеја црногорске нације, у главама Брозових распритеља Црне Горе. Сто пута је речено, али вриједи поновити да би потапање долине Мораче са њеним природним и цивилизацијским добрима, представљало више-струку катастрофу. Наиме, нестали би величанствени кањони Мораче и притоке јој Мртвице стари 50 милиона го-

дина, у којима је записана прошлост планете, нестала би археолошка налазишта са траговима праисторијског човјека откривеним у око 70 пећина у кањону Мораче; нестало би исконско такозвано ендемско биље које једино на планети успијева у долини Мораче и њених притока; била би смртно угрожена, вјештачким језером направљеним уз саме њене зидове, црква Успења Свете Богородице на Морачи, најстарији и најзначајнији историјски и културни споменик у Црној Гори, а уз то вјековна престоница трију славних племена; Доње и Горње Мораче и Роваца; био би потопљен живописни пут кањоном Мораче са својим бројним тунелима и мостовима, а тиме Ровци и двије Мораче лишени своје природне упућености на Подгорицу те би је још више обезбјудили; над самом Подгорицом пак, само на 50 км узводно од ње, наднио би се Демоклов мач од пола милијарде кубика воде у вјештачком језеру Андријево, чији би поплавни талас, у случају пролома планиране бране Андријево, усред земљотреса или ратног дејства, збрисала са географске карте Подгорицу са њених, и околних, 200 хиљада житеља.

Сва та зла снашла би Црну Гору како би се добило неких 700 милиона киловата струје који се могу, без икакве штете, добити на другим црногорским водотоцима, на Комарници,

Љутици, Перућици, Лиму, Ђехотини. Сем тога, потапањем долине Мораче, била би потопљена велика шанса Црне Горе у области туризма, на који она с разлогом рачуна, пошто скоро ништа не производи нити извози, осим нешто мало алуминијума и ракије лозоваче, љуте као сичан. Не може се живјети само од приче о демократији, о евроатланским интеграцијама или о државности.

И, на крају, овог љета се увелико говорило о Црној Гори као о еколошкој држави, чак је одржан и један међународни еколошки скуп у Котору. Поставља се питање: каква је то еколошка држава којој се ломе кичма, којој се прекида жила куцавица потапањем долине Мораче?!

• **Дакле, постоје алтернативна решења за Морачу на другим црногорским водотоцима?**

И те како да постоје и она су чак идејно разрађена, нарочито од стране покојног академика Владислава Влаховића, и професора енергетике Мила Мркића, али код одлучујућих фактора, било у Влади, било и у Електропривреди Црне Горе, такође постоји љењост да се ураде пројекти на тим водотоцима, па се упорно, као пјан плота, држе већ више од пола стољећа старог пројекта електрана на Морачи.

Уписати Морачу у баштину човјечанства под заштитом Унеска

Међутим, пошто црногорска држава сада постоји као таква, и пошто међународно ништа не представља на политичком и другом плану, могла би да учини, након толико напакних потеза у растакању сопственог националног бића, бар један смислени потез у циљу свог потврђивања на свјетској позорници. А то је да се Влада Црне Горе што прије обрати Унеску и предложи да се Морача, као јединствена природно-културна цјелина на европском континенту, упише у баштину човјечанства и стави под заштиту те свјетске организације. Посао би био утолико лакши што постоји цио досије Мораче на француском у виду моје књиге *L' Eternite menacee de la Moratcha* – „Угрожена вјечност Мораче“, објављене 1998. у Паризу, а и елементи који се налазе на интернету.

А, за упис Мораче у баштину човјечанства створени су веома повољни услови вишегодишњом кампањом за спас Мораче која је попримила свјетске размјере посебно учешћем у тој кампањи великог швајцарског еколога Франца Вебера који је, нашавши се, прије неких 20 година заједно са мном у кањону Мораче, одушевљен, изрекао ону чувену ријеч: „Морача – катедрала вјечности!“

• **У том смислу сте говорили на традиционалном Госпојинском сабору 28. августа у манастиру Морачи?**

Јесам, и рекао сам:

„Ко може да буде толико огрезао у свом незнању и безакоњу да удари и да наврне потоп на „катедралу вјечности“? Да утамничи горску, чисту и бистру Морачу, и да задави њен исконски пој у мутној водурини вјештачког језера? Да доведе то језеро у темеље лавре морачке, да расточи мемлом њене зидове и убућа замишљеност пророка Илије, да сломи крила гаврану који га храни и да лиши хришћанску умјетност њеног најљепшег виђења овог светитеља? Ко може и смије да, под изговором да жели добро Црној Гори, уништи најстарији и најзначајнији историјски споменик у Црној Гори, манастир Морачки, и да се противи да он са осталим морачко-рвачким наслеђем, буде уврштен међу највише вредности човјечанства?!“

Такође сам предложио да се развије национална и интернационална акција ради спасавања Мораче која би се управо звала: Морача – „катедрала вјечности“, а што се односи, како на њен кањон, тако и на њен манастир – два величанства Мораче.

Објективно сагледавање резултата избора у Пљевљима

Мило може што Ђаво не може

• *Сирах, продаја и тајни пљеваљских бирача, омогућили су да Ђукановић тријумфује у Пљевљима*

Пише: Божо Јеловац

Са 24-тим септембром окончан је изборни процес за посланике у парламенту Црне Горе и локалну управу у Пљевљима, који је почео 10-ог септембра 2006. године. Избори су донијели нове притиске, трговину гласовима, једном ријечју, нове нељудске поступке недемократског режима Мила Ђукановића. За гласове су се надметале на локалном нивоу три политичке партије и три коалиције. Највећи успјех је постигла листа ДПС-а, освојивши 12 одборничких мјеста. Коалиције СНП-НС-ДСС и Српска листа освојиле су по 9 мандата, СДП 2 мандата, ПЗП 3 мандата, док ГЛ није прешла цензус.

За предједника пљеваљске општине грађанима су се представила три кандидата: Радоман Гогић (СНП-НС-ДСС), Милан Лекић (Српска листа) и Филип Вуковић (ДПС).

У првом кругу, Радоман Гогић је добио 6416 гласова, Милан Лекић 5160, а Филип Вуковић 9318 гласова. Овакви изборни резултати одвели су Гогића и Вуковића у други круг.

Према резултатима са бирачких мјеста, ДПС је најлошије прошао на БМ бр. 25, ОШ Адровићи, добивши 2 гласа, док је најбољи резултат забиљежио на БМ бр. 91, ПП „Зеница“ - Гаговића имање, узевши 313 гласова.

Коалиција СНП-НС-ДСС најслабије резултате имала је на БМ бр. 60, „Омладински дом Потркуша“, не добивши ниједан глас, док је највише гласова освојила на БМ бр. 7, Дом Рудника угља, добивши 196 гласова.

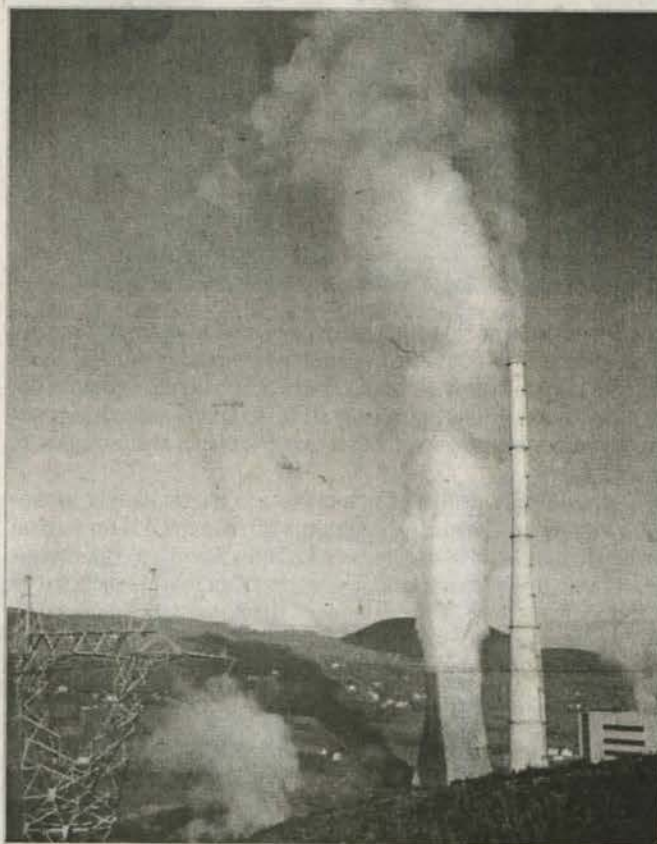
Српска листа није имала гласова на БМ бр. 57, „Кућа Срндовића“ - Плањско, а највећи успјех је постигла на БМ бр. 88, „ЕД Гуке“, узевши 164 гласа.

ПЗП на шест мјеста није добио гласове, док је највећи успјех имао на БМ бр. 92, „Школски центар“, добивши 100 гласова.

СДП на 45 мјеста није имала гласове, док најбољи резултат има на БМ бр. 13, у „Супермаркету“, 115 гласова.

Разлози за овакве резултате су бројни. Свакако, највећи проблем је у недемократском режиму Мила Ђукановића. Нељудске радње режима могле су се видјети на свим изборима од 1990-е године, али су сваки нови избори били дограђивани новим преварама. Када је одржан референдум 21. маја 2006. године, мислили смо да ДПС не може измислити ништа ново у куповини гласова. Нажалост то није било тако. На изборима 10-ог септембра услиједиле су нове уцјене. Врхунац нељудског понашања ДПС-а постигнут је 24-ог септембра, у другом кругу избора за предједника општине. Замку за Пљевљаке је одавно смишљао. Први потез заузимања општинске управе био је вјештачко форсирање успјеха локалне управе у Бијелом Пољу, као, тобоже, граду који

За предједника општине Пљеваља грађанима су се представила три кандидата: Радоман Гогић (СНП-НС-ДСС), Милан Лекић (Српска листа) и Филип Вуковић (ДПС).

није у свађи са диктатором. Бјелополска управа Пљевљацима је подношена под нос као мачку сланина, како би их што више убиједили, да кад дају глас за ДПС, добиће бољи живот. Наравно, у причу о успјешном Бијелом Пољу могу да повјерују само они који не долазе у тај град, а успут гледају ТВЦГ. Тарзан Милошевић се, ипак, прикључује ДПС машинерији у кампањи за предједника општине у Пљевљима, и тиме је добио прилику да види град у коме се ради и из којег одлази новац за трошење у оним срединама гдје влада ДПС. Да би појачао успјех свог кандидата и сам диктатор са групом својих харачлија посјетио је Пљевља, саопштавајући да ће ове године приходи из општине за црногор-

Бјелополска управа Пљевљацима је подношена под нос као мачку сланина, како би их што више убиједили, да кад дају глас за ДПС, добиће бољи живот. Наравно, у причу о успјешном Бијелом Пољу могу да повјерују само они који не одлазе у тај град, а успут гледају ТВЦГ.

Пасивност појединих бирача била је изазвана и понашањем Радомана Гогоћа у протеклих 8 година. СНП и њихов шеф у Пљевљима су тих година били на власти захваљујући гласовима православних Срба, али то они нису видјели, или нису хтјели да виде. Тако је спречиена градња спомен-цркве на Стражици са жељом да падну у заборав погинули војници југословенске војске у отаџбини. Поред овог пркоса православним Србима, СНП је онемогућио да се Пљевљима врати крсна слава Света Петка, укинута 1945. године.

ски буџет бити до 20 милиона евра. Свакако, успјех Филипа Вуковића био је подупрт куповином гласова, притиском на бираче и куповином личних карата, како би се смањила излазност оних који не припадају ДПС-у. Треба додати купљеним и уцијењеним бирачима и око 5 хиљада муслиманских гласова.

Пасивност појединих бирача била је изазвана и понашањем Радомана Гогоћа у протеклих 8 година. СНП и њихов шеф у Пљевљима су тих година били на власти захваљујући гласовима православних Срба, али то они нису видјели, или нису хтјели да виде. Тако је спречиена градња спомен-цркве на Стражици, са жељом да падну у заборав погинули војници југословенске војске у отаџбини. Поред овог пркоса православним Србима, СНП је онемогућио да се Пљевљима врати крсна слава Света Петка, укинута 1945. године.

Умјесто да бране Српске националне интересе, партија Предрага Булатовића је узмицала пред онима који су их нападали, при том, водећи рачуна да се не одрекну већ давно преминулог Броза. У оваквим условима, Филип Вуковић је постао предсједник општине Пљевља. Такав избор представља пораз свих људских врлина. Страх, продаја и инат пљевљанских бирача, омогућили су да Ђукановић тријумфује у Пљевљима. О нељудским радњама у току избора не би требало много говорити, нити помињати име Мила Ђукановића, али је потребно због нових генерација рећи да је постојала особа каква је данашњи премијер Мило Ђукановић. Да би се лакше разумјела слика избора од 24-ог септембра, наводим примјер са БМ бр. 59, „Основна школа Брда”, гдје је гласало 72 бирача, од којих 46 за г. Радомана Гогоћа и 26 за

г. Филипа Вуковића. Од 26 листића за г. Вуковића, десет је било заокружено фломастерима различитих боја, а седам различитим знаковима. На једном је био троугао, на другом срце, два круга и четири листића са квадратима. Таква контрола бирача и притисак су страшни, али не скривање куповине гласова од посматрача испред ДПС-а је израз дрскости и непоштовање тајности избора.

Постоји једна прича о старцу (монаху) који је проводио дане у манастиру са својим ђаком. Пошто су били дани поста, забранио је ђаку да једе мрсну храну. Међутим, када је старац изашао из манастира, ђак је узео јаје, изручио га у кашкицу, на свијећи га испржио и појео. По повратку старац упита ђака: „Зашто си појео јаје?” Ђак се узврпољи, па одговори: „Оче, ђаво ме наговори”, нашта ђаво прискочи па повиче: „Свети старче, вјеруј ми, ни ја ово никад нисам видио”.

Када би неко данас питао Мила Ђукановића зашто овакво зло наноси Црној Гори, он би узвратио да га ђаво наговара, док би нечестиви узвикнуо: „Није тачно, ни ја ово до сад нисам видио!”

Да би се лакше разумјела слика избора од 24-ог септембра, наводим примјер са БМ бр. 59, „Основна школа Брда”, гдје је гласало 72 бирача од којих 46 за г. Радомана Гогоћа и 26 за г. Филипа Вуковића. Од 26 листића за г. Вуковића, десет је било заокружено фломастерима различитих боја, а седам различитим знаковима. На једном је био троугао, на другом срце, два круга и четири листића са квадратима. Таква контрола бирача и притисак су страшни, али не скривање куповине гласова од посматрача испред ДПС-а је израз дрскости и непоштовање тајности избора.

Нови погледи на српску књижевност у средњем вијеку

Национализам старе српске књижевности

• *Српска књижевност ирвенствено изражава националну самосвест и државну независност, на којој инсистирају и живија свештаца и владарска историографија; али и химничко јесништво*

Пише: Проф. др Војислав Шешел

С а основама словенске писмености, коју су креирали Кирило и Методије, створени су услови за настанак и развој српске књижевности. Њени почеци везују се за процес посрбљавања старословенских, махом црквених, текстова како би били разумљиви за бројно веома ограничену српску читалачку публику. Тако су библијски и познији хришћански текстови постали опредељујући естетски и поетски фактор, што српску књижевност већ у старту везује за основни тренд доминантне светске књижевности. Оригиналнија дела настају у оквиру хагиографског и панегиричког стваралаштва. Многи страни текстови су при преводје-

њу значајно прерађивани, попут неких антијеретичких полемика и апокрифа. Вршена је рецепција карактеристичних дела рановизантијске књижевности. Најзначајније аутохтоно дело из дванаестог века, Барски родослов, касније је прерађивано и према конкретним потребама дотеривано у једино сачуваној латинској верзији. Очигледно је реч о летопису различитих извора и неуједначеног нивоа фактографске поузданости, маштовитог аутора који при синтези затечених рукописа није правио велику разлику између стварних збивања и сопствене уобразиље. У литерарној историји је још познатије под називом „Летопис попа Дукљанина“. Фактографска вредност му је незнатна, а књижевна спорна, али је ипак произвео озбиљну и дуготрајну научну расправу.

Српска књижевност у правом смислу речи јавља се тек у немањинској држави, кад настају самостална дела са српском тематиком, плодови рада даровитих аутора, снажних личности које су у стању да компоунују универзалне вредности и конкретне народне тежње.

Савино књижевно дело, и укупно литерално стваралаштво немањићке Србије тринаестог века, представља зачетак идеологије српског национализма, трасирање њених главних вредности и циљева, па је даљи развој значајно само надградњу и усавршавање.

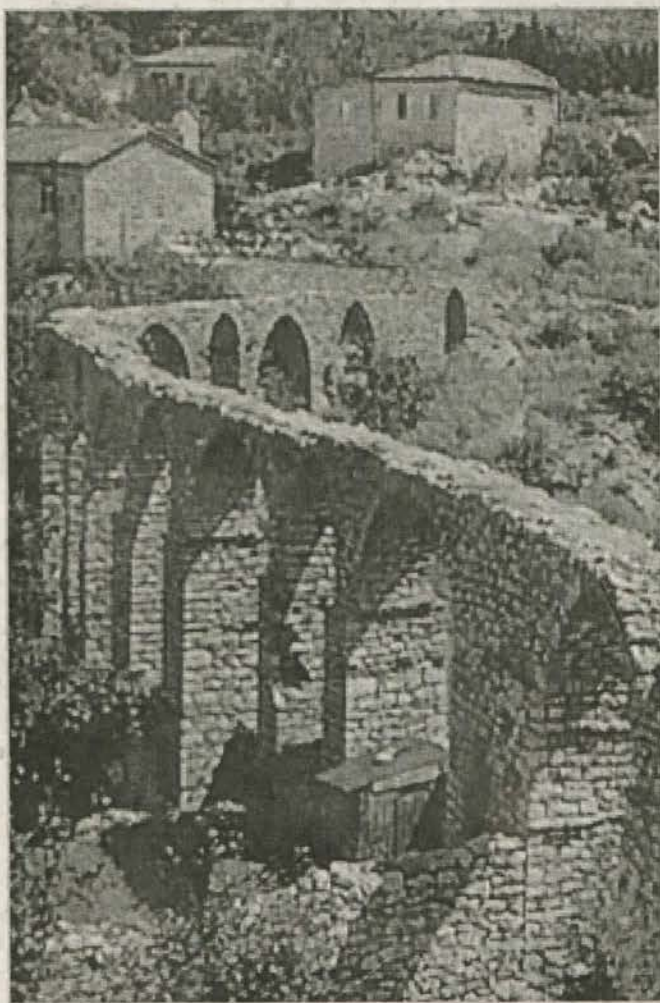
Српска књижевност, у правом смислу речи, јавља се тек у немањићкој држави, кад настају самостална дела са српском тематиком, плодови рада даровитих аутора, снажних личности које су у стању да компонују универзалне вредности и конкретне народне тежње. Главни књижевни центри су у најзначајнијим манастирима, хиландарском, студеничком, жичком, милешевском и пећком, где се паралелно наставља и врло жива преписивачка делатност. Врхунске византијске и словенске литерарне домете српски писци достижу развојем два изворна српска култа, светородне династије Немањића и аутокефалне православне цркве. Тако српска књижевност првенствено изражава националну самосвест и државну независност, на којој инсистирају и житија сватаца и владарска историографија; али и химничко песништво. Књижевност има јасно изражене друштвене циљеве, политичке, црквене, филозофске, етичке, дидактичке и педагошке. Естетска страна се при томе мери дубином књижевног схватања стварности и лепотом њеног литерарног изражавања. Књижевно стваралаштво, по својим византијским изворима, има сакралан карактер. Вођено је божанским надахнућем коме конкретан књижевни стваралац служи само као инструмент више воље. Отуд укорењено страхопоштовање према написаном тексту. Отуд је људима тога времена

страна свест о ауторству и ауторском праву. Уврежено је схватање да актуелни писац има право неограниченог коришћења претходних дела. Нема јасне границе између стварања и преписивања, па и у процесу најобичнијег преписивања преписивач себи узима за право да текст допуњује према својој тренутној мотивацији.

Целокупно књижевно наслеђе схвата се као једна целина која се непрекидно дорађује, попуњава, усавршава. Комбинује се идеал непромењивости и сталних дограђивања. Оно што већ постоји стално је предмет нове обраде, па су књижевна дела заправо ванвременска, од десетог до седамнаестог века израстала су као својеврсни колективни производ и тако представљала специфичан израз националног и културног идентитета српског народа. Није постојала јасна гранична линија између прошлости и садашњости. Веома је изражено апстраховање, подражавање типских узора и инсистирање на хармоничности синтеза. Лепота израза је важнија од садржаја, емоционалност од фактографије, а владарска идеологија одређује основни смисао литерарног стварања. Темеље такве књижевности управо је поставио Свети Сава. Од чисто књижевних дела, он је написао Житије Св. Симеона, посланицу с пута у Свету земљу, затим службе светитељима које означају почетак српског химничког песништва. Књижевну вредност имају Млетачка и Хиландарска повеља Стефана Првовенчаног, али и његово Житије Св. Симеона. Пролошком и Хиландарском житију не зна се аутор, а посебан значај имају дела калуђера Доментијана и Теодосија. Већи број житија је написан о Светом Сави и она изражавају некада мистицизам аутора, али, пре свега, изражавају политички програм уобличавања идеалне форме српске средњовековне државе. Култ Светог Саве настао је у оквиру милешевске књижевне школе, али је убрзо израстао у свесрпски. Савино књижевно дело, и укупно литерално стваралаштво немањићке Србије тринаестог века, представља зачетак идеологије српског национализма, трасирање њених главних вредности и циљева, па је даљи развој значајно само надградњу и усавршавање.

Национализам је несумњив и високо изражен у свим српским литералним остварењима тог времена. „Државност Србије, у сталном потврђивању самосталности и уздизању хијерархијском лествицом међународног поретка од полузависног жупанства у XII вијеку до царства у XIV вијеку, играла је, поред христијанизације и византизације народа, велику улогу у развоју старе српске књижевности. Приморске кнежевине и дукљанско краљевство до XII вијека, али још више држава Немањића, почев од Стефана Немање крајем тог столећа, учвршћују Србију као политички фактор на Балкану и стварају предуслове за самостални развој српског народа. Свијест о „отачеству“, без обзира на све своје феудалне карактеристике и основе, обједињавала је народ у једну трајнију културну заједницу, изражена најснажније

Косовском битком наступа нови период развоја српске књижевности. Православној духовности византијског типа и апологији светородне немањићке династије додаје се јуначки и мученички култ Лазара и Обилића. Књижевно стваралаштво је ангажованије него икада и са израженом националном програмском димензијом.

Поред писане, кроз читаву средњовековну српску историју, паралелно се развија и усмена народна књижевност, која траје искључиво у људском памћењу и усавршава се од наратора до наратора, преузимајући понешто од талента и маште сваког од њих. Највећи дио таквих творевина заборави се одмах по настанку, саопштавању, а само најбоље, најлепше, најупечатљивије опстају, шире се и развијају.

управо у књижевности. Стари српски текстови се одликују, не мање од руских, високим ступњем „отачствољубља“, свести о духовној заједници и јединственом интересу народа. Легитимитет династије Немањића, на који се надовезала државноправна традиција кнеза Лазара... и његових синова, а потом Бранковића и свих српских деспота до XVI вијека, одредио је, у великој мери, чак и тематски, стару српску књижевност. Управо они текстови који су српски по теми и по особеностима стила, они текстови који се одмах препознају као српски у општем наслеђу византијско-словенске књижевности, налазе се у служби овога значајног интеграционог чиниоца у средњовековној историји српског народа. Владарске биографије и службе, са похвалама, канонима и другим текстовима, главни и карактеристичан дио српског средњовековног књижевног наслеђа, формиран су у књижевном погледу око те идеје, одређени су тим чиниоцем.” (Димитрије Богдановић: Историја старе српске књижевности, Српска књижевна задруга, Београд, 1980, стр. 92 – 93)

До правог процвата српске књижевности долази у време краља Милутина. Поред превођења многих дела сакралне и византијске књижевности, у крилу хиландарског књижевног круга, поред изузетног оригиналног писца Теодосија, који је у стању да смислено изрази личне доживљаје и импресије у својим житијама, похвалама, службама и канонима, посебно у „Житију Светог Саве”, „Служби Светог Саве” и „Служби Светом Симеону”, који је редиговао и преобликовао текстове свог претходника Доментијана, али и самостално створио најбоље дело средњовековне српске књижевности „Житије Петра Коришког”, јавља се велики број нових, талентованих аутора. Архиепископ Данило II склопио је „Житија краљева и архиепископа српских”, чији је главни аутор, а посебно је написао „Житије краља Милутина” и „Житије краљице Јелене”, у којима су комбиновани разни књижевни жанрови. Данило II је најупечатљивији следбеник исихастичког духовног правца који крајњим аскетизмом тежи просветљењу душе и остварењу божанске лепоте. Данилова дела је допуњавао његов ученик Григорије Коришки и то житијем Данилиним, Стефана Дечанског и Душановим, обнављајући Теодосијеву наративну експресивност, посебно у драматским описима славне битке код Велбужда или одбране Хиландара. Патријарх Јефрем је аутор обимног песничког дела, првенствено молебних канона и стихира са акростихом. Монах Силуан је писао квалитетне епистоле, али је значајан по својој преписци са светогорским калуђерима. Стихотворци су и Григорије Рашки и Јаков Серски. Драгоцене историографске записе оставио је старац Исаија, иначе преводилац великих дела византијске теологије и следбеник платонског филозофског правца.

Косовском битком наступа нови период развоја српске књижевности. Православној духовности византијског типа и апологији светорodne немањићке династије додаје се јуначки и мученички култ Лазара и Обилића. Књижевно стваралаштво је ангажованије него икада и са израженом националном програмском димензијом. Пишу се родослови и летописи као нови литерарни жанр и кроз њих развија патриотска историјска свест. Патријарх Данило II Бањски написао је „Похвално слово”, „Пролошко житије”, „Повеће слово” и „Службу Светом кнезу Лазару”, у којима Лазарев мученички подвиг велича као победу небеског царства над

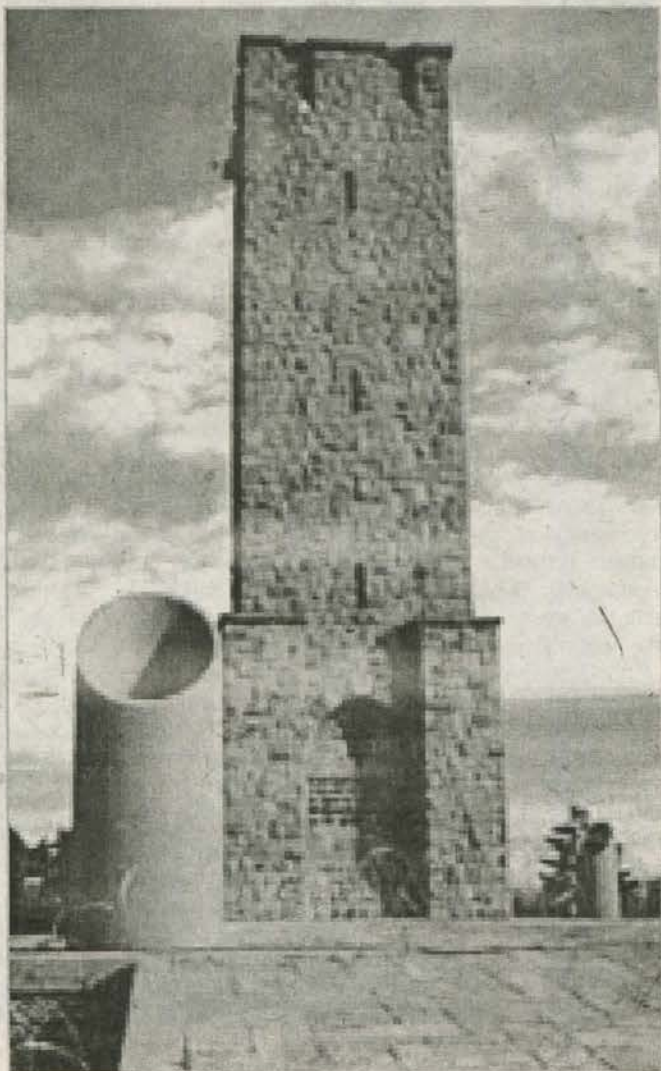

земаљским. Удовица серенског деспота Јована Угљеше – монахиња Јефимија, написала је „Похвалу кнезу Лазару” и тугованку за изгубљеним дететом. Поред неколико непознатих аутора, значајно је „Слово о Светом кнезу Лазару” Андонија Рафаила Епактита. И сам Стефан Лазаревић је написао вредна књижевна дела, пре свега „Надгробно ридање над кнезом Лазаром”, епитаф на косовском стубу и „Слово љубве” у облику својеврсне песничке посланице, лирску химну о духовној љубави. У Србију је тада избегао и поприличан број учених људи, пре свега грчких и бугарских калуђера, који су значајно допринели књижевном процвату. Пећки епископ Марко написао је „Житије патријарха Јефрема” и „Службу архиепископу Никојиму”. Веома је значајно и превођење „Хронике Јована Зонаре” са грчког језика.

За трајања српске деспотовине књижевно стваралаштво је настављано пуним интезитетом, чак и у последњим годинама пред слом. Поред манастирске, настала је и градска књижевност, посебно у Београду и Смедереву, па и у Новом Брду. Најзначајнији књижевник тог времена је Константин Филозоф Костенечки, пореклом Бугарин. Он је делом

У време велике сеобе настаје приличан број летописа, записа и натписа којима се на језгровит и упечатљив начин сведочи о турским зверствима и српској националној трагедији, износе потресни детаљи с много драматике.

„Сказаније” и писменима иницирао граматичку и правописну реформу. Написао је „Житије деспота Стефана Лазаревића”, које се битно разликује од претходних хагиографија и представља праву световну биографију са елементима мемоарских записа и доста географских описа. Значајан је и опис преноса моштију Светог апостола и јеванђелисте Луке из Рогоса из Грчке у Смедерево, као и ранији Цамблаков опис преноса моштију Свете Петке у Србију, што је свакако имало велики општенационални значај. По паду Смедерева мошти Светог Луке су пренесене у Зворник, па у Јајце. У Горичком зборнику сачувана је преписка Јелене Балшић, кћерке кнеза Лазара, са духовником Никоном, у којој српска кнегиња показује висок степен општег образовања, посебно разумевање теолошких питања, али и емотиван, одмерен и вешт приповедачки стил. Сам Никон је написао упечатљиву „Повест о јерусалимским црквама”. У Новом Брду су се као световни књижевници истакли Владислав Граматик, Димитрије Кантакузин и Константин Михаиловић. Прерађују се и класична позноантичка дела попут „Александриде”, „Романа о Троји”, повести о Тристану и Изолди итд.

Пад Смедерева представља преломан моменат и у развоју српске књижевности. Најављују се записи, као посебан књижевни жанр, коме прибегавају преписивачи књига да би оставили конкретно сведочанство о збивањима свога времена, трагичности судбине поробљене отаџбине, насиљу и зулумима. У записима су јауци, клетве, јадиковке, отворена мржња према окупатору. Константин Михаиловић из Островице написао је веома упечатљиве „Јаничарове успомене” у форми меморандума чији је циљ да се хришћански владари приволе да крену у рат против Турака. У Срему долази до обнављања традиционалне црквене књижевности, посвећене Бранковићима. Године 1493, Ђурађ Црнојевић је на Цетињу основао прву српску штампарију, која је успела пет књига да штампа, али је пад Зете осујетио њен даљи рад.

Поред писане, кроз читаву средњовековну српску историју, паралелно се развија и усмена народна књижевност, која траје искључиво у људском памћењу и усавршава се од наратора до наратора, преузимајући понешто од талента и маште сваког од њих. Највећи дио таквих творевина заборави се одмах по настанку, саопштавању, а само најбоље, најлепше, најупечатљивије опстају, шире се и развијају. Ствараоци су увек даровити појединци, а њихови доприноси се надовезују, док се ауторство најбрже губи из колективног памћења. Увек онај ко дело репродукује уноси и нешто своје лично, преобликујући изворник. Тако се дела усавршавају, али неретко и кваре. Свако вредније дело јавља се у више специфичних варијанти. Очигледно је да су Срби ту врсту стваралаштва донели из своје прапостојбине. Међутим, први пут су дела те врсте забележена тек крајем петнаестог века и то као случајни, узредни и ретки записи. Зато је главнина тог књижевног стваралаштва заувек изгубљена, а до нас су допрли само извесни његови одблесци. Настајале су и настајале стотине приповетки, бајки, песама, пословица, загонетки, изрека итд. Претпоставља се да су најстарије епске песме, такозване бугарштице, отегнуте једноличне мелодије и жалобне интонације, којима се певало о јуначким подвизима, погибијама и страдањима. Састојале су се од дванаест до шеснаест слогова.

У време велике сеобе настаје приличан број летописа, записа и натписа којима се на језгровит и упечатљив начин сведочи о турским зверствима и српској националној трагедији, износе потресни детаљи с много драматике. Они имају и велику документарну вредност, па су неретко и једини историографски извори при обради појединачних догађаја. Уз то, обилују фактима мемоарског карактера, што им додатно утицало на лични печат књижевних стваралаца. Најзначајнија су дела Стефана Раваничанина и Атанасија Даскала Србина. Масовно насељавање Српске Паноније снажно је подстакло писање историјских трактата који су били у функцији одбране стечених српских привилегија и супростављања римокатоличкој прозелитској акцији. Тим списима даље се јачала национална свест, подизало борбено расположење, подстицало народно јединство и неговала идеја о коначној обнови српске државности након ослобађања свих српских земаља. Славеносрпске хронике грофа Ђорђа Бранковића, са својих 2.681 страна, представљају упечатљив почетак савремене српске историографије, али и грандиозно дело мемоарске књижевности. У путописној књижевности огледао се и патријарх Арсеније III.

Преузето из књиге:

„Идеологија српског национализма”

Војводо српскога народа!

• Пера умних људи су у историји многа копља поломила, иако га и ти сада најташ својом крвљу не престајући да описујеш страдања, нудећи и последњу кап за одбрану Србије

Пише: Велимир Зејак

Господари владају народима, али само онима који желе да постану нечији робови. Сви они који признају само једног Господара на небу, који слободом дишу и знају разлучити добро од лошег, постају непријатељи земних велможа и историја их памти као војводе народа.

Данас окрвављене руке српских душмана покушавају умити своја злочиначка лица, али им вода коју су наши преци освештавали вјековима не дозвољава, већ их, лијепећи се за главу, оставља у положају вјечитог стида, да очима не виде, а да ушима чују прекоре времена.

Војводо, они који покушавају да пресуде другима, мимо Божијих и људских закона, лишавају себе општења са било каквим добром, а камоли да приложе себе уједињеној свјетској правди која је сада једна од највећих превара на историјском тијелу човјечанства. Ова западна митарства која у својим књигама биљеже дугове непослушних, покушавају да своју земљу прогласе догматиком тзв. новог човјека који собом не носи вриједност, не носи истину. Ова посланица је наша посјета твојој тамници у којој видимо историјску борбу између човјека и невремена, доброга и злога, између Србина и онога који то није! Посматрамо њене кутке у којима обитава истина твога народа разбијајући зидине хашког затвора, твоје молитве упућене роду да истраје, да се нада, и да дочека поновно уједињење. Видимо и слике твојих ближих и на њима наше породице, јер си ти огледало свих честитих Срба који су Богом дани у нераздјеливо јединство.

Пера умних људи су у историји многа копља поломила, тако га и ти сада натапаш својом крвљу, не престајући да описујеш страдања, нудећи и последњу кап за одбрану Србије. Сваким склапањем твојих очију пада мрак на српске земље, с тога твој починак не постоји, већ се њиме дочекује свјетлост новог дана.

На крају, Војводо, хвала ти што си нам дозволио да макар мало провиримо у твоју клијет која је нови храм српскога народа, живуће срце међу демонизованим умовима, и поздрављамо те као несаломиви камен који је дио наше цркве, дио нашег „стуба и тврђаве истине!“

Данас окрвављене руке српских душмана покушавају умити своја злочиначка лица, али им вода коју су наши преци освештавали вјековима не дозвољава, већ их, лијепећи се за главу, оставља у положају вјечитог стида, да очима не виде, а да ушима чују прекоре времена.

Одговор Миодрагу Вуковићу

Свети српски ратници

• *Шта је моја јединица претрпјела може се само наслути и нема тог филма који то може дочарати. Умјесто да нас ти несрећни пропали политичари, који су на стварном измаку своје каријере, а који су нас тамо послали, оставе на миру да залијечимо своје ране и психичке тегобе, они нас називају недостојним и ружним ријечима*

Пише: Томица Вранић

Сјећам се да сам једном давно прочитао у неком часопису да су Срби све витезове називали „свети српски ратници“.

Заслужили су то због свог ратничког доброг и храброг држања, али понајвише због велике српске душе и части, јер се нијесу никада светили недужним људима, а поготово заробљеним војницима и ратницима.

На ову тему ме је навела нечасна изјава Миодрага Вуковића изречена у Скупштини Црне Горе 1. марта 2006. године. У тој изјави, горе наведени, пред цијелом црногорском јавношћу изјави да су српски радикали фашисти и злочинци, а да се, интересантно, ниједном не задрвеће и застидје због свог незнања или лагања.

Морам да напоменем да сам од њега и његових истомишљеника послат са својом генерацијом 1991. године, у марту мјесецу, на одслужење војног рока у Словенију. Учесник сам рата, као и многи други тада, у Словенији и Хрватској, и на крају у Босни и Херцеговини.

Васпитаван у духу српске традиције и части од својих родитеља, ни у једном рату нијесам починио нити један гријех или злочин од којег би се данас стидјела моја породица, ја, па и наша Српска радикална странка. То могу рећи за читаву моју јединицу, која је на почетку бројала 182 војника, да би се од тог броја вратило нас 27 и нешто мало официра. Шта је моја јединица претрпјела може се само наслути и нема тог филма који то може дочарати. Умјесто да нас ти несрећни пропали политичари, који су на стварном измаку своје каријере, а који су нас тамо послали, оставе на миру да залијечимо своје ране и психичке тегобе, они нас називају недостојним и ружним ријечима. Вуковић и њему слични у тим говорима могу препознати само себе.

Они се нису удостојили, као ни многи други, да у Скупштини Црне Горе предложе да се уступи неки од пропалих хотела на мору или планини, које су они уништили, ратницима и борцима, да би се ти људи рехабилитовали. Сигуран сам да смо то заслужили од наше домовине, не заборављајући да смо јој се заклели да ћемо је бранити, па ако треба, да ти и свој живот.

Је ли то хвала нашим суграђанима којима подигосмо споменик под Требјесом, да се нико од званичника који их тамо послаше, да на свиреп начин окончају своје животе, не појави?

Је ли то хвала за наше најмилије који посијаше кости од Словеније до Босне?

Је ли то хвала за све нас који се одазвасмо часно 1999. године војном позиву да бранимо нашу свету српску земљу?

Сјетите се само ко је био на власти, и ко је одговоран за хапшење и протјеривање муслимана из Црне Горе 1993, 1994. и 1995. године. И за то су покушавали да оптуже српске радикале. Зашто се једном не каже ко је био одговоран за Штрпце. Па, зна се! Ти људи су и данас на власти, лажу и обмањују породице настрадалих како су све учинили да им се најмилији пронађу. Сјећам се, док сам био млађи, афере продаје оружја албанским сепаратистима од стране припадника МУП-а у Никшићу. Ти људи, а више нељуди, данас располажу елитним локалимима и предузећима у Никшићу и шире, и уживају у прљавом новцу, па и није чудно што се налазе у истој партији са горе наведеним господином.

Сјећам се 1993/4. када је врћен притисак на муслимане са простора М. О. Хумци, па су многе муслиманске породице тражиле спас и заштиту код мог оца и моје браће. И били су заштићени, али се данас слабо сјећају.

Данас су стали на исту страну са онима који су их покушавали протјерати. Да чудо буде веће, купују их на изборима од телефонског ваучера до цака брашна, па им још говоре да су их све прекрестили у Цаковиће.

Има још много оваквих примјера, али је много више оних који показују колико смо ми, српски радикали, добродушни и неосветољубиви.

Васпитаван у духу српске традиције и части од својих родитеља, ни у једном рату нијесам починио нити један гријех или злочин од којег би се данас стидјела моја породица, ја, па и наша Српска радикална странка.

Петар Милосављевић

„Увод у србистику“

Пише: Бојан Струњаш

Петар Милосављевић (1937) је професор Теорије књижевности и Методологије проучавања књижевности на основним студијама Филозофског факултета у Новом Саду. На постдипломским студијама истог факултета држи предавања из Србистике. Књига „Увод у србистику“, настала је управо на захтев студената постдипломаца којима је професор Милосављевић држао предавања.

Милосављевић у својој књизи детаљно изучава проблеме србистике – науке која се бави изучавањем српског језика и српске културе. Овај професор је први Србин који се упустио у проучавање српског народа из ове перспективе. Позната је и дефиниција коју Милосављевић употребљава како би дефинисао ову младу науку: „У најширем смислу, србистика је систем научних спознаја о српским темама“.

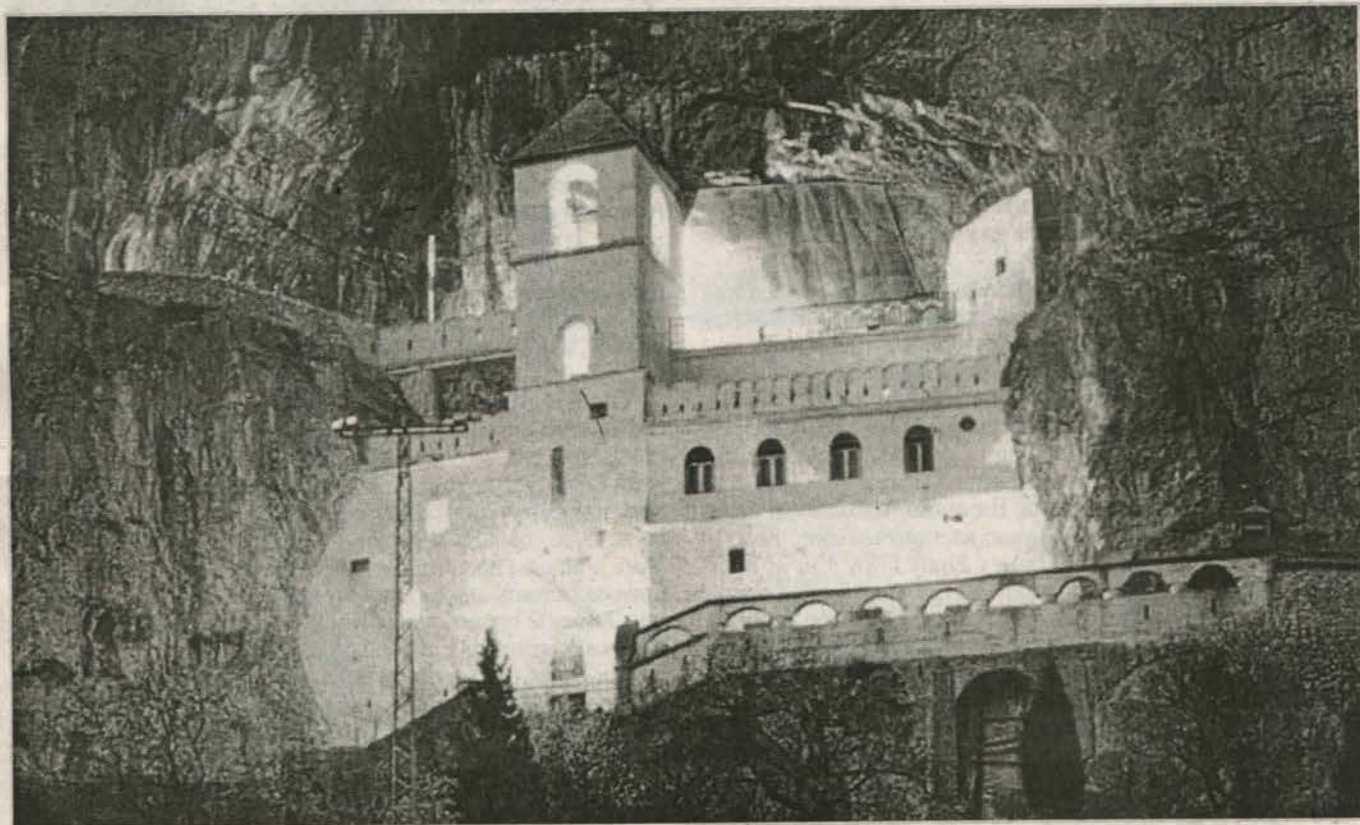
„Увод у србистику“ састоји се од осам поглавља: Србистика у систему филолошких дисциплина (Класична и национална филологије, Србистика и српски етнички, језички и књижевни идентитет, О етничком идентитету српског језика, О идентитету старе српске књижевности), Идеје словенства и Српства на словенском југу (Свети апостоли Ђирило и Методије и идеја словенства, Свети Сава и идеја Српства, Дело Мавра Орбина и његови рефлексии на обнову идеје словенства), Рађање србистике пре Вука Караџића, Славистички оквири српске филологије, Српска идеја југословен-

ства, Србистика у функцији јачања националне свести...), Србокроатистиком против Србистике (Деструкција србистике и наметање србокроатистике), Обнова србистике (Нови правац Стојана Новаковића и стварање српских научних и културних институција), У знаку интегралног југословенства, Србокроатистика на врхунцу (Доминација хрватског лексикографског и филолошког центра, Прекрајање српске књижевности) и Нови продори србистике (Почетци духовне обнове, Резултати српске граматологије, Систематизовање српске митологије, Одбрана интегритета српског језика и српске књижевности).

Милосављевић очекује да његов „Увод у србистику“ треба: „да нађе читаоце и међу људима разних профила који се баве српским темама и проблемима: међу политичарима и политиколозима, дипломатама, историчарима, етнологима, историчарима српске културе, енциклопедистима, итд. Дакле, онима којима је потребно да о Србима као језичко-етничкој и историјској заједници имају што јаснију и конкретнију представу.“ И заиста, књига „Увод у србистику“ је нашла читаоце широм свијета. *Прочитајте је и ви!*

Напоменућемо још неке књиге које је написао проф. др Петар Милосављевић:

„Српски национални програм и српска књижевност“, „Срби и њихов језик“, ... Поред проф. др Војислава Шешеља, проф. др Петар Милосављевић је најпознатији проучавалац дјела Лаза Костића – познатог српског правника и историчара.

„Сан је лажа, а Бог је истина”

Васкрсо владика Раде

• Хвала Влади Црне Горе и ресорном министарству, основан је центар „Петар II Петровић Његош”. Задатак тог центра, по ријечима оснивача, биће очување, популаризација (као да већ није популарно!), валоризација (као да већ није валоризовано!) Његошевог дјела и његово превођење (и на матерњи, вјероватно!)

Пише: Добрашан Кићовић

Концентришем се. Узмем понекад и оловку да запишем. Одједном се све распрши, постане пјена.

„Полако”, кажем сам себи, „доћи ће. Тако је то. Таква су времена”. И, збиља јесу. Ремете их вијести из свијести и не-свијести.

У неколико наврата покушавам да запишем седмодневни преглед догађаја, међутим, толико се тога нагомилало да папир постаје тијесан.

Дани који претходе данашњем требали су да ми подаре инспирацију, а били су такви да их најбоље објашњавају Његошеви стихови:

„А у један коша да их сварши
не би им се чорба смијешала”.

Усред тог кошмара, славни владика врнуо се, не само у мој сан, него, вјеровали или не, и на телевизор. Ваистину васкрсао! Наиме, хвала Влади Црне Горе и ресорном министарству, основан је центар „Петар II Петровић Његош”. Задатак тог центра, по ријечима оснивача, биће очување, популаризација (као да већ није популарно!), валоризација (као да већ није валоризовано!) Његошевог дјела и његово превођење (и на матерњи, вјероватно!). Нијесу они владика вратили због обавезе према њему и његовом дјелу, већ у страху од будућег сусрета са њим, када би их могао у четири ока, или у брке – упитати: „Шта погани, од људи чините?”

Одмах у се, кад немају с ким друго, међусобно посвађали око њега. Не свађају се око тога да ли га је требало вратити или не, јер он би се вратио и без њихове воље, већ, кобајаги, није струка довољно заступљена.

А, да је било струке и Божије правде, не би га ни потискивали из уџбеника, иако се зна да је он једном за свагда себи мјесто обезбиједио.

Некако у то исто вријеме поклопило се да је извршен напад на онога што га је прогласио за геноцидног писца и помогао његовом потискивању из буквара и читанки (себе ради и ради својих скутоноша). Обрачунао се он са себи познатима, изазвавши још једну погибију, а свалио то на Србе! На кога би друго? Он другачије не умије. У његову суверену опет дошли Срби и покушали да га преваспитају. Молим Србе да се батале хорава посла. Кад га Горда није могла васпитати, сви напори су узалудни. Њега бих замолио да пита оне по којима је годинама пљувао из тамо њихове, тамо – њима Љепе, зашто су га вратили у Црну Гору. Он је, признао то или не, основао академију поред Академије, по њиховој наруџби. Он је увео матерњи умјесто српског, опет по њиховој вољи. Он је избацио Његоша из уџбеника – забрањено извор одакле су се многе генерације нападале оним најљепшим и најсветијим чега се ниједан нормалан човјек не може и не смије одрећи. Боље рећи, послужио је за једнократну употребу. Нажалост, том приликом настрадао је један недужни и по многим а частан човјек. Нека се пита је ли морало тако бити. Можда јесте.

Хвала Титовом велепосједу који нас је тако „ујединио” да се међусобно вјековима кољемо, умјесто да поштујемо друге, али, прије свега, да чувамо сами себе и своје коријене без којих се претварамо у репу, у ништа. Или нешто, што нема ни где друго осим овдје.

Очување традиције, језика, вјере и обичаја, задатак је сваког нормалног људског бића, а самим тим и народа коме Бог одређује територију на којој ће живјети.

Србе је Бог (п)оставио на ову балканску вјетрометину. Свак се граби да приграби богатства која су нам Богом дана. Зато нас и прогласише геноцидним. Зато нас тјерају са наших вјековних огњишта. Док је било у њиховом интересу, Срби су истурали своје чело и, испоставља се, грјешили на своју штету. Дошао је Солана да досоли рану. Дошао је Буш, не да зачепи, већ продуби јаму наше немоћи да се међусобно договоримо и сачувамо себе од себе. Не морају да нас интересују дневнополитичке трице и кучине, али патрија је прије партије увијек била и треба да остане.

Осјећам горчину у устима и бол у души што излазност на референдуму за потврду Устава Србије није била већа. То је показатељ да смо располућени, заведени, разлућени. А, морали би да се вратимо себи. Стаavimo чело на прст (умјесто прст на обарач), и окренемо се својој будућности. Да Косово не буде „српско, а њихово”. Унуци би тада опростили и нама и нашим прецима разоре и братоубиства. Овако, плашним се, остављамо им анатему коју су и нама преци оставили. Они су је пренебрегли. Ми је пренебрегавамо. Можемо ли промијенити себе и доћи себи?

Дај Боже да Ахтисари Анану не понесе ново кукавичје јаје! Нада у Бога, јер данас је Свети Лука и Свети Петар Цетињски, без кога би Црна Гора била још црња. Чује ли небо наше молитве?! „Колико смо богати и свеци су нам боси”, рекао је Милош Булатовић, српски писац из Црне Горе. И то прије, но је постала суверена.

Умор

Мило се уморио! Нека иде у Служ, па да се одмори к'о чо'ек.

Кајање

Народна странка се каје што је икад била са Милом. После ј..... нема кајања!

Посјета

У Скупштини Црне Горе посланици Српске листе гласали за предлог Мехмеда Бардхија да скупштинска делегација посети албанске терористе у Служу и да виде како су. Бардхи то није очекивао. После је био срећан што предлог није прошао. Што би то Срби обилазили његове терористе?!

Килибарда

Све је пролазно. Само је Килибарда у Народној странци вјечан.

Мјеста

Чује се у медијима – народњаци бојкотију Парламент. Њихова два мјеста заузели бројни посланици Српске листе. Народ коментарише – Нека бар два дана у клупама Народне странке сједе прави Срби.

Клуб

Нека народњаци формирају посланички клуб са Бебом. И она је Српкиња колико и они.

Дубак

Након последњих избора Народна странка учи почетне политичке кораке. Опет се вратила у дубак.

Старост

Народна странка прославила сто година постојања! Чудно је што је прије сто година била јача него данас. Требаће јој још три ДУБ(А)КА да опет прохода.

Пецкање

Пеца пецнули радикали, па више не пецка Српску листу.

Искуство

Не треба кривити СНП за коалицију у Колашину. Народна странка им је пренијела своја искуства.

Позив

Није позвао Мило Чекуа – Чеку се сам позвао. Мило га је само примио.

Књиге

У библиотеци Филозофског факултета у Никшићу поцијепане књиге Шерба Растодера. То је прво и право интересовање студената за његовим књигама.

Батина

Мило највише мрзи пословицу – батина има два краја.

Мачке

Јеврема изгребале мачке. Које мачке... Остале су три тачке!

Бацковић

Слободан Бацковић није више министар. Доста га је и ДПС-у.

Телохранитељ

Од када је Јеврем „испретурао“ нападаче, сви га желе за телохранитеља.

Кухиња

Народњаке нико није звао на прославу сто година парламентаризма. Имали су превише посла у Миловој кухињи.

Интереси

У Скупштини Црне Горе Пецо и Шоћ не разговарају са посланицима Српске листе. Штитите интересе Срба.

Потреба

Рече Народна странка: нећемо више са Милом! Неко даде: док му не затребате.

Велика Србија

Вијест која је потресла свијет – *на Цетињу се чини Велика Србија!*

Демократија

Црна Гора слави сто година парламентаризма. Више је демократије у Црној Гори било 1906, него данас – 2006. Прије сто година сви посланици су до Скупштине долазили на коњима. Данас већина долази „мечкама“ и „аудијима“, а не ки пјешке. Бојан и Емило немају ни коња.

Да нам није те Србије

*Били бисмо ми Монако,
снажни – јачи од Русије,
и све бисмо могли лако
да нам није тје Србије.
Прошли бисмо кроз сва вратија
к'о камила једногрба,
сред Африке начили брајиа,
само да нам није Срба.
Ми можемо без свакога,
а без себе поштојово,
ишја ће нама српска слога,
ишја ће нама јио Косово?
Штја, бре, хоће они Срби,
исју иркву, исјуоџ Бога?
Штја нас чешу гдје не сврби –
ми смо рода дукљанскога!!!
Штја јио Србин ситално дрви
(не могу га више чујити),
да смо браћа исје крви...
Ја сам нешјио мулји – кулји.*

*Евроја нас, ено, зове
и здравицу вина јиочи,
јшмо бисмо у свайјове
ал' Београд ситално кочи.
Да Србија није време
ко зна још од кога вакја,
били бисмо, без дилеме,
десно крило НАТО – јактја.
Да нам није тје Србије
Љујорк би нам био мјера,
да нам „ор'о“ гњездо свије
јосред оноџ Исји Ривера.
Досја су нас иколовали,
лијечили, дали хљеба,
ми смо, ево, већ ситасали
и можемо све до неба.
Има да се „ошцејшмо“;
има „бришја“ да проради,
има да се веселимо,
макар иркли сви од глади.*

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА д.д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТЕНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.